

॥ ओम् ॥

॥ श्रुतिसारसमुद्धरणम् ॥

Srutisarasamuddharanam

OF
SRI TOTAKACHARYA

• WITH THE COMMENTARY
OF
SRI SACCHIDANANDA YOGI

AND
AN ENGLISH INTRODUCTION

BY
R. KRISHNASWAMI IYER, M A , B L.,
Advocate, Tinnevely.

— SRIRANGAM —
SRI VANI VILAS PRESS

PREFACE.

In accordance with the desire of His Holiness Sri Mahaswamikal of Sri Kanchi Kamakoti Peetha, this rare and precious gem of Sanskrit Philosophic literature is now published by the Sri Vani Vilas Press. The author of this beautiful gem is Sri Totakacharya, one of the four chief disciples of Sri Sankarabhagavatpadacharya. It was to Sri Totakacharya that his Guru Sri Sankara, highly pleased with his intense devotion, sent His blessings through a mental flash and lo ! instantly Sri Totakacharya, till then considered illiterate, became illumined with the highest knowledge of the Supreme Brahman. This marvellous story of his initiation is told in detail in the Introduction. Tradition has it, that, the moment Sri Totaka obtained the divine inspiration of his Guru, he composed on the spot the eight slokas known as the Totakashtaka* the refrain of

* Published by the Sri Vani Vilas Press in the Miscellaneous Prakaranas Price At. 3.

each being भव शङ्कदेशिक मे शरणम्. Repeating these slokas he approached his Guru, Lord Sri Sankara and in his holy presence and in the midst of all his disciples he composed this work and since it contains the essence of all the Vedanta it has been given the name *Srutisarasamuddharanam*. It is also known by another name *Vedantavedyaparatatattva-nivedanam*. Besides these two works, Sri Totakacharya is not believed to have written any other work and these two, as will be seen by all scholars, are quite sufficient to rank him as a sound philosophic scholar.

As regards the commentary by Sri Sacchidananda Yogi of whom not much is known, it contains several inaccuracies. These have been very rightly pointed out by Mr. R Krishnaswamy Iyer in the last portion of the *Introduction*. The commentator's reference to Dravidacharya as the author of the *Upadesasahasri* (which is a well-known work of Sri Sankaracharya) and his confusion of Dravidacharya with Sri Sankara in commenting on sloka 106 are glaring instances of his want of research. Dravidacharya appears to have been a great scholar who

lived before Sri Sankara and has written bhashyas on the Upanishads (vide the commencement of Anandagiri's tika on Sri Sankarabhashya on the Chhandogyanopanishad wherein Sri Sankara is justified in commencing to write a short bhashya on the Upanishad because the already existing bhashya of Dravidacharya was too elaborate) This clearly shows that Dravidacharya existed before Sri Sankara Further, in the Vyasa puja vidhanam also, two separate panchakams are mentioned—one for Sri Sankaracharya and another for Sri Dravidacharya—thereby showing that they are completely different persons As Mr R Krishnaswami Iyer remarks, no work of Dravidacharya is at present available The commentator's reference to salt being the effect of water in slokas 65 66 & 156, the inaccuracy of which is well pointed out in the Introduction by Mr R Krishnaswami Iyer clearly shows that the commentator has not rightly grasped the real meaning of the text Still, as this was the only commentary available it has been published along with the text

Our thanks are due to Pandit S. Subrahmanya Sastri of Tanjore who was kind enough to prepare

INTRODUCTION

One morning when the disciples of Lord Sri Sankaracharya had gathered together at His feet to listen to His inimitable exposition of the Upanishads, one of them, Sri Padmapadacharya, got somewhat impatient at the exposition not being begun and made bold to ask the Master the reason for the delay. The Master replied "Let Giri also come." Giri though rightly held in high esteem for his great personal devotion to the Master was not counted among the intelligent or learned disciples. This fact made the impatient Padmapadacharya hastily remark "We have the wall in his stead." The Master naturally did not relish this impertinence but coolly said "All the same, let him come." Giri was at that moment tarrying on the river bank washing the clothes of the Master. He felt a sudden flash of illumination which brightened and invigorated his mind to an extraordinary extent. He realised that, thanks to the grace of the Master, he knew now all that need be known and to know

which others take years and even births of study and practice. He immediately ran to the Master and in the exuberance of his joy gave expression to the highest teachings of the Vedanta in the stanzas which are published in this volume. They flowed out of him. He did not write them nor is he known to have written any other work. The divine grace of the Master is fully reflected in the rhythmic flow, in the easy diction, in the striking simplicity and in the depth of thought which characterize this unwritten work. It has earned for him an abiding place in the galaxy of Advaita teachers and earned for him also the name of Totakacharya, for the stanzas were in the Totaka metre. His case has no parallel in extant Sanskrit literature except in that of his co-disciple Sri Hastamalakacharya. The latter with even a lesser number of stanzas, but twelve in all, uttered on the spur of the moment, had the additional distinction of having them commented on by the great Master Himself.

This work, true to the name of *Stuti-sarasamuddharanam* given to it, is really a wonderful exposition of the Great Teaching of the Vedanta.

"Thou art That", equating the Soul which seems to inhere in our body with the Supreme Self the Real Substratum of the entire universe. It is characteristic of all equations that, before an equation can be realised as really true, we must learn to ignore the specialities which appear in the things to be equated and learn to draw out the essence in them. For example, $3 \times 5 = 9 + 6$ is an equation. The shapes of the figures and the mark on the right side of the sign of equation are quite different from the shapes of the figures and the mark on the left side. The sounds that we make when we read the factor on the right side are quite different from the sounds that we make when we read the factor on the left side. If we attach value to the shapes and sounds and are unwilling to give them up the only kind of equation possible for us is $3 \times 5 = 3 \times 5$ which is quite meaningless as an equation and can convey to us no new knowledge. It is only when we ignore the shapes and sounds in 3×5 and evaluate it as 15 and similarly ignore the shapes and sounds in $9 + 6$ and evaluate it at the same 15 that we can realise the truth of the sign of equality in all its full significance. So with the equation "Thou art That" formulated in the Vedanta as the highest truth to

be realised. The author therefore evaluates the concept *Thou* in stanzas 5 to 33 and again in stanzas 108 to 115. The concept *That* is evaluated in stanzas 116 to 156. The sign of equation *Art* is explained in stanzas 34 to 107 and again in stanzas 157 to 171. The first four stanzas are introductory and describe the qualified aspirant and his thirst for freedom from bondage. The last eight stanzas give an idea of the joy experienced by the Realised Soul and enunciate the necessity for devotion to a Guru in all attempts at spiritual progress.

The *Thou* is evaluated as the Fountain-head of Pure consciousness behind and in us all. All experience is of the type "I see this." The idea "I see *this*" is really a limitation or a circumscription of the infinite possibilities that are contained in the idea "I see." Similarly, the idea "I see" is really a limitation or a circumscription of the infinite possibilities that are contained in the idea "I." The Vedanta takes us one step further and tells us that the "I" is itself really a limitation or a circumscription of the infinite possibilities of the Pure Boundless Eternal Conscious Self. This Self becomes the *I* when limited by the sense of individuality; the

Self thus transformed into the "I" begins to see when limited again by the faculty of perception, and the Self thus limited by the sense of Individuality and the faculty of perception begins to see *this* when its range of perception is limited further by a particular objection of perception. For the Self to regain its normal nature of boundlessness it has to free itself from these three limitations. That these limitations do exist is proved by the three states of experience that we are having every day of our lives. When the perceiving I employs the instruments of perception and the objects are perceived, we call that state of experience the Waking State, it is possible to say then, "I see this". When the instruments of perception are quiescent and are not used and the objects also do not exist but all the same the perceiving I retaining the faculty of perception alone seem to see objects which are really nothing but the creation of impressions stored up before, we call that state the Dream State it is possible to say then "I see". When even this seeming disappears and the perceiving I alone subsists, that state is called the Deep Sleep State, it is then possible to say merely "I". The Self within is the Eternal Witness of the "I", the

"I see" and the "I see this", that is, of the three states known as Waking, Dream and Deep Sleep. He subsists throughout all these states and is beyond them. In relation to them, He is, by courtesy, called the Turiya, the Fourth. In other systems of thought, the *I* itself is usually taken to be the Self and our author therefore in stanzas 8 to 33 takes great pains to demonstrate that the *I*, the principle of limiting individuality, is really the subjective aspect of the Intellect and is therefore incapable of being identified with the ever-conscious Self

Just as the essence of the Self "Thou" is pure consciousness, the essence of Brahman "That" is its boundless greatness. If anything else can possibly exist in it or outside it, its greatness can never be an unqualified one. Necessarily therefore to demonstrate its unqualified greatness, everything else that seems to exist has to be proved to be not different or distinct from it. It is just to prove that the universe has no substantiality apart from Brahman that the Sṛuti recounts the creation of the former out of the latter. Distinctness in name, form or function does not prove distinctness in sub-

stance. A person who has a distinct name, form and function of his own assumes a different name form and function while acting in a play but the individual behind these two sets of names forms and functions is nevertheless the same throughout. A bracelet is round and stiff and worn on the arm, a chain is long and pliable and worn on the neck, but gold, the substance underlying them both is the same. The substance Gold subsists through all the periods of time, the past the present and the future and is therefore called the True. The bracelet or chain exists only in the present as it did not exist before it was manufactured and will not exist after it is destroyed and is therefore called the False. The characteristic of being ever true can be attributed only to that thing which exists now, has existed in the infinite past and will exist in the infinite future unqualified by any other circumstance and is therefore the sole property of Brahman alone. The falsity of a cloth or a pot as such can be demonstrated if we try to separate the threads or the mud, as the case may be, from them. Similarly a consideration of the universe divorced from its substratum Brahman will easily bring out the falsity of the former. The ever

True, for example the Self, is never born, for it always exists and has no need to be born. The ever untrue, for example the lotus in the sky or the horns of a man, is equally never born for it can never exist and consequently can never be born. There can be no entity which is both true and untrue. But the universe is said by Sruti to be born of Brahman. Its nature therefore has to be conceived of as different from the True, as different from the untrue and different from the True-and-untrue. The universe, generally everything, in fact, which seems to be in the present, can be characterised only as Indescribable and has no existence independent of the Thing whereon it seems to be. The universe thus not being a reality cannot limit the unqualified greatness of Brahman which is ever Boundless and Secondless.

The word *Art* in "Thou art That" conveys the significant teaching that the Self freed from all limitations is identical with the Real Substratum whereon the universe seems to be. It was pointed out before that if we take the equation "Chain is gold" the former is mere seeming and the latter is the reality. On the analogy of that equation, it

may be asked if in the equation "The Self is Brahman" the former is not mere seeming and the latter alone the reality. The author points out that the analogy does not apply, for only when an effect is equated with its cause the former is seen to be false and that the Self is *not* an effect at all. In fact the Sruti declares that the same Brahman that created the universe gets the name of the Self while in the body. The Self is neither a part nor a modification of Brahman, for the latter is partless and changeless. The smallness of space enclosed in a pot is due to the dimensions of the pot and cannot make the space a fractional space, however small it may seem to be, it is nevertheless space. So does the Supreme seem enclosed in an embodiment and is then known as the Jiva but the latter is nevertheless even the Supreme Itself. Such is the teaching of the Sruti.

But equation is possible without necessarily importing identity of substance. For example when we wish to draw attention to the quality of bravery in a person, we say "He is a lion" without meaning at all that he is one in substance with a lion. Similarly, when we want to praise somebody, we say of him,

"He is verily a God" without meaning it literally. In these cases we do not attach importance to the literal significances of the words used, for we know by direct perception the essential difference between the things equated and consequently the impossibility of equating them in the literal sense. There is no such impossibility in interpreting the passage "Thou art That." Both the "Thou" and the "That" are incapable of being directly perceived and consequently the difference between them can never be an object of direct perception. Further, if the equation is explained as referring to a common quality or as intended to praise one of the factors, it cannot stop there; it can be useful only if it is subordinated to a further direction as to what to do with the thing so characterised or praised. If anybody tells us that So and So is a giant, he will have to supplement that statement by saying "Therefore seek his help" or "Therefore avoid him". In the context wherein the teaching "Thou art That" appears, there is no direction to do anything after realising the truth of this statement; and, in fact, *all effort ceases on such a realisation*

The author asks himself a further question

why not have the passage as postulating the Jivahood of the Supreme instead of the other way about? Apart from the utility of such a teaching, he draws our attention to the frame of the sentence. In all sentences, it is the predicate that clothes them with the character of a sentence. A mere string of nouns, however numerous they may be, can never make a sentence. Here 'art' is the dominating predicate and it invariably goes with the nominative "Thou" whether expressed or not. If a person is told "Thou art", the spontaneous question "What am I?" starts to his lips. Therefore the third word "That" is but the answer to that question. That is, in other words, "That ness" is postulated of "Thou" and not "Thou ness" of "That."

Equation is also possible when for example the *Śruti* says "contemplate thus—The Sun is Brahman." But in the passage under discussion there is no word corresponding to "Contemplate" nor is there any word corresponding to "Thus" to show that only mental supposition is meant and not complete identity. It is not for us to import these words in a context which does not stand in need of them. Granting that we are justified in

importing such words and in deducing a direction to contemplate on the Soul as Brahman, what is the result that can be promised to one who does this contemplation ? As no other result is expressly ordained, we may perhaps guess that it is even the attainment of Brahmanhood by the Soul. But only further difficulty confronts us. As Brahmanhood has to be attained hereafter as the result of contemplation, it is a new-born effect of an antecedent cause and must necessarily cease to be at some time or other in accordance with the inviolable axiom that everything that is made is transient. The Brahmanhood thus secured cannot therefore be a permanent one. Further, if Soul-ness is of the essence of the Jiva, it can never cease to be as long as the Jiva exists and can disappear only when the Jiva himself is annihilated. If we say therefore that the Jiva loses his Soul-ness and attains Brahmanhood, we are really postulating the annihilation of the Jiva. It is illogical therefore to postulate of the Soul that it becomes Brahman at any later time, as the result of any course of practice. If a piece of iron submitted to a special treatment seems transmuted into gold, it does not become gold ; and even this seeming will disappear when the effect of the treatment

fades away. *Eternal Brahmanhood* can therefore never be the result of any course of contemplation. Nor is it possible to say that, though it is such a result, yet it is *eternal* as the *Vedas* say so, for the function of the *Vedas* is only to enunciate truths and not to *make* them. It is impossible for the *Vedas* to clothe a thing with a characteristic antagonistic to its nature or to take away from it an essential characteristic of its

The passage "Thou art That" proclaims therefore the truth, the *Eternal Truth*, of the identity of the Soul with the Supreme and therefore the falsity of everything that stands in the way of the Soul realising that identity. It removes from the aspirant the sense of *I* in the body, the senses and the mind which is the cause of all misery and restores to him his inherent Brahmanhood transcending all limitations. The Sense of *I* can be removed only if it is a mistaken one and is no essential attribute of the Self, and Brahmanhood can be restored for ever more only if it is already inherent in and is the essence of the Self. A prince left as a babe in a forest and bred up by a hunter as his own son thinks himself a hunter. When however somebody in

whom he reposes implicit faith tells him "Thou art a Prince", he realises that he is a prince, was a prince even when he thought otherwise and will be a prince hereafter also. It may be asked, if the Self is Brahman and if it is the ever conscious Witness, why does it not know itself and why does it need a teaching at all to tell it what it really is? The reason is to be found in the distracting nature of the mind, the senses and the body which prevent the Soul from looking inward on itself. Even Sri Rama who was always Vishnu had to be reminded of it by Brahma on the battle field at Lanka. It is no surprise therefore that we stand in need of a teaching about our real nature. But it is not all that realise its truth even after being taught. It is only the qualified aspirant who has faith in the Vedas and in his Guru that really profits by the teaching "Thou art That". The others are quite content to stick on to the sense of *I*, perform deeds and experience the resultant pain or pleasure. Just as the snake sheds its skin and never more has the sense of *I* in it, so does the aspiring soul lose the sense of *I* in the body when he realises his unrelatedness to and transcendence over the latter. Freed as he is from ignorance, it will be improper

to attribute even knowledge to him day as much as night does not exist for the sun which is all light. The Self is unaffected by anything else that seems to be the hot sand of the river bed is not in the least wetted by the water of the mirage seen there on, the pure sky remains untouched by the presence or the absence of clouds therein. The aspirant who has realised the falseness of all seeming duality and has realised his transcendence over it is no more an aspirant but is verily the Supreme Itself the Boundless the Secondless the Ever Conscious and the Ever True.

Such is the glorious gospel preached in this small volume on the authority of the Upanishads. The method of treatment adopted here is so simple and yet so profound that even at the risk of making this Introduction a little long I was tempted to give in the above paragraphs a short account of the contents of the book if only to stimulate an interest in the English educated public in such subjects and induce them to study the matter at closer quarters and in Sanskrit at the feet of a qualified teacher. Happy must certainly be he who is able to appreciate such teaching and reduce them to practice.

Sri Totakacharya has expounded the essence of the Vedanta as simply as possible but all the same the reader, especially of these days, will certainly be thankful to Sri Sacchidananda Yogi for the very lucid commentary which he had added to the work. Nothing seems to be known about this commentator except that he was a disciple of one Sri Pujyapada Yogindra which may be the name of a person or merely the honorific epithet of a well-known saint of those days

It may not be out of place to point out some inaccuracies which seem to have crept into the commentary. In commenting on sloka 106 which says "Even Dravida has shown that the passage 'Thou art That' is only eliminative by reference to the illustration of a Prince bred up by a hunter and then enlightened by the words of one who knew about his real status", the commentator says "Dravidacharya has in the passage beginning with श्रुतिस्तथनसीत्याह श्रोतुमोदामुत्तये in the Upadesa Sahasri taught.....". The stanza quoted by the commentator is certainly in the Upadesa Sahasri but the illustration of the Prince is nowhere there. Further, Upadesa Sahasri is a well-known work of Sri

Sankaracharya and not of Dravidacharya. It is impossible also to say that the author meant Sri Sankaracharya himself by the word Dravida though he was certainly a Dravida; but he would certainly not have called him "Dravida" so unceremoniously without even the suffix of "Acharya". Stanza 178 shows unmistakably that he would have hesitated even to use the singular number in designating his Master. The word as it is would have been doubly inappropriate if the tradition that these stanzas were sung in the presence of the Master himself is true. And further the commentator has overlooked the significance of the expression "Eren Dravida." It seems to me that the Dravida referred to is a more ancient exponent of the Vedas whom Sri Sankaracharya had to criticise in some particulars. That such an exponent known as Dravidacharya did exist is accepted by all schools of thought though his works are not now available to us. Evidently the quotation in question is from one of such works.

In commenting on stanzas 65 and 66 which say "As the Soul is not a modification of the Supreme, the equation of the one with the other does not denote the falsity of the Soul as in the sentence

'water is salt','' the commentator takes the illustration as a Vyatireka Drishtanta or contrary example and says "Salt and water being related as effect and cause, salt which is a modification of water will be untrue. Not so the Jiva, for there is no such relationship of effect and cause between the Jiva and Brahman". It seems to me that it will be more correct to treat the illustration as an Anvaya Drishtanta or conforming example and that the passage means "Salt *not* being an effect of water, its falsity is not proclaimed when we say that salt is watery or that water is saltish. Similarly the Jiva not being an effect of Brahman can not become false simply because it is equated with the latter." He refers to salt being a modification of water once again in his commentary on stanza 156. There the reference is neither necessary nor appropriate. The idea enunciated in the original text is that the Self is all Pure Consciousness just as a lump of salt is all pure salt whatever be the portion we may happen to taste. There seems to be no need at all for the observation of the commentator that Salt is a modification of water and is therefore nothing but water, a proposition which is certainly not correct.

It is interesting news, at least to me, that the sloka “भू पादौ ..” associated with the Parayana of Vishnu Sahasranama Stotra is from this work of Sri Totakacharya. The commentator does not seem to be correct in interpreting the word बास्त्रयम्, it means the bladder.

Apart from these minor inaccuracies the commentary is on the whole a very valuable one and brings out in good relief the beauty and the significance of the words and the arguments employed by the author of the original.

As much as to the author and the commentator, our thanks are due to Mr T K Balasubrahmanya Aiyar, the talented Managing Director of Sri Vanī Vilas Press, for placing this treasure house of knowledge within the easy reach of all students of Vedānta. I need hardly add that I deem it a great honour and privilege to have my name associated with this publication.

R. Krishnoswami Aiyar,
Adiccate, Linnucelly.

॥ श्रुतिसारसमुद्धरणम् ॥

त्रैलोक्यनाथहरिमीड्यमुदारसत्त्वं
शक्तेस्तनूजतनयं परमेष्ठिकल्पम् ।
जीमूतमुक्तविमलाम्बरचारुवर्णं
वासिष्ठमुग्रतपसं प्रणतोऽस्मि नित्यम् ॥

विलसन्नितिवलतः स्फुरदक्षिणस्वकतमसा
परिनिर्मितविपुलद्वयपिहितस्वकमहिमा ।
व्यवहारिकयपुषा विधिवचनादैकाधिपमो
मम मानसनिष्ठयो हरिस्वताञ्जगदाक्षरम् ॥ १ ॥

श्रीकृष्णं प्रत्यगात्मानं भक्त्या नत्वा गुरुनमि ।
टौकामहं करिष्यामि तोटकञ्चोकगामिनीम् ॥ २ ॥

‘त्रैलोक्यनाथहरिम्’ इत्यादिनाथश्लोकेनेष्टदेवतागुत्तन-
मस्कारव्याजेन प्रारम्भितस्य प्रकरणस्य विषयसंबन्धप्र-
वोजनानि सूचयति । ननु प्रकरणं नाम शास्त्रैकदेशसंबद्धं

शास्त्रकार्यान्तरे स्थितं तल्लक्षणैकवच्यते, 'शास्त्रैकदेशसंबद्धं
 शास्त्रकार्यान्तरे स्थितम् । आहुः प्रकरणं नाम ग्रन्थभेदं
 विपश्चितः ॥' इति स्मरणात् ; एकप्रयोजनं प्रति निश्चयार्थ-
 जातस्य कात्स्न्येन प्रतिपादको ग्रन्थः शास्त्रमिति हि शास्त्रलक्ष-
 णम् ; शारीरकशास्त्रैकदेशसंबद्धं चेदं प्रकरणं श्रुतिसारप्रमुह-
 रणाख्यम्, निर्गुणब्रह्मैक्यप्रतिपादकासाधारणन्यायमात्रप्रति-
 पादकत्वात् ; समन्वयाविरोधसाधनफलाख्यायार्थचतुष्टयप्रति-
 पादकत्वे सति तथा शास्त्रकार्यान्तरावस्थितत्वमप्यस्यास्त्येव,
 अनेन शास्त्रार्थस्य संक्षेपतः प्रदर्शनात् ; तदस्यास्यापि तदीयैरेव
 विषयसंबन्धप्रयोजनैर्विषयसंबन्धप्रयोजनवत्त्वोपपत्तेः । किम-
 नेन विषयसंबन्धप्रयोजनतृयगुपन्यासप्रयासेन ? अत्ययेतत्,
 तथापि भोक्तृणां प्रवृत्त्यङ्गतया शारीरकशास्त्रसंबद्धान्येव वि-
 षयसंबन्धप्रयोजनानि प्रकरणारम्भतमये स्मारयतीत्यशेषः ।
 स्थिते चैवमाद्यश्लोकस्य विषयादिकथनतात्पर्ये शङ्कोत्तरत्वे-
 नात्र श्लोकोऽवतारयितव्य इत्याशङ्का प्रदर्श्यते— ननु नेदं
 प्रकरणमारब्धव्यं विषयसंबन्धप्रयोजनाभावात्, तदभावाच्च
 ब्रह्मणः प्रसिद्धत्वेऽप्रसिद्धत्वे च तदसंभवात् ; तथा हि—
 यदि ब्रह्म वेदान्तशास्त्रमन्तरेणान्यतः प्रसिद्धं तदा नास्य
 विषयः ; यो हि येनैवावगम्यते स तस्य विषयो भवति

यथा चक्षुरादीनां रूपादयः, अनन्यसाधारणो हि विषय इति; अथ ब्रह्म प्रमाणान्तराप्रसिद्धं तथा सति न तद्गगनकुसुमादिवच्छास्त्रेण प्रतिपादयितुं शक्यम्, तथा हि— यत्कदाचिदपि बुद्ध्यावसमारूढविशेषं कथं तत्परं प्रति शास्त्रेण प्रतिपाद्यते? अशक्यप्रतिपादनत्वाच्छास्त्रस्य ब्रह्मणा सह संबन्धाभावः; अयोगव्यवच्छेदो हि संबन्धः, यो हि येनावगम्यत एव नाप्येनावगम्यते तस्य तेन संबन्धो भवति, यथा व्याकरणेन शब्दाधुत्वमवगम्यत एवेति तेन तस्य संबन्धः, न धैवं वेदान्तशास्त्रेण ब्रह्मावगम्यत एव, तस्यात्यन्ताप्रसिद्धेरशक्यप्रतिपादनत्वात्; तस्मादप्रसिद्धत्वे संबन्धाभावः, विषयसंबन्धाभावे च प्रयोजनाभावः प्रसिद्ध एव भवति, तस्य तन्नियतत्वादिति । अत्रोच्यते— स्यादयमुपालम्भो यद्येकान्ततो ब्रह्मण प्रसिद्धप्रसिद्धी स्याताम्; न तु ते स्त, तथा हि ब्रह्मादिपदेभ्यो लोकेतश्च ब्रह्मणः प्रसिद्धत्वात्त्यात्यन्तमप्रसिद्धिरस्ति; ब्रह्मशब्दो हि बृहत्पदार्थावयवे वर्तमानो देशतः कालतो वस्तुतश्चानवच्छिन्नं वस्तु व्यवस्थापयत्येव, तथा लोकेऽपि 'अहम्' इति प्रत्यगात्मप्रसिद्धेस्तस्य च परमार्थतो ब्रह्मत्वान्नैकान्ततोऽप्रसिद्धिर्ब्रह्मणः, नाप्येकान्तवत् प्रसिद्धिः, प्रमाणवोऽप्रसिद्धेः, न हि

पदतो लोकतश्च प्रसिद्धिः प्रमाणतः प्रसिद्धिर्भवति, पदस्य स्मारकत्वाद्लोकाल्पगणमप्रमाणानभ्युपगमाच्च ; तस्मादेकान्त-
तः प्रमिद्वयभावाद्वृत्तगो विषयत्वोपपत्तिः, अप्रमिद्वयभावाच्च
संबन्धोपपत्तिः, विषयसंबन्धोपपत्तेश्च प्रयोजनोपपत्तिरिति ।
तदेतदाह— त्रैलोक्यनाथेति । तत्र त्रैलोक्यमित्याकाशा-
दिप्रपञ्चो विवक्ष्यते च्छत्रिन्वायेन । तस्य नाथः साभास-
मात्माज्ञानम्, सत्प्रसूतो हि प्रपञ्चास्तानियतश्चेति । तं त्रैलो-
क्यनाथं हरतीति त्रैलोक्यनाथहरिः वाक्यजनितबुद्धिवृत्त्यु-
पाख्यः प्रत्यगात्माज्ञाननिवर्तक इति वाक्यार्थज्ञानादज्ञान-
निवृत्तिः प्रकरणस्य प्रयोजनमित्युक्तं भवति । ननु 'हरते-
र्हतिनाथयोः पशौ' (पा० ३-२-२५) इति स्मरणात्प-
ञ्चाबेव हतिहरिर्नाथहरिश्चेति रूपसिद्धिर्भवति, न तु पुरु-
षेऽपश्चात्मानि ; त्रैलोक्यनाथं हरतीति व्याख्यानमसद्व्या-
ख्यानम् ; तत्र केचिदाहुः— 'चतुष्पादष्टाशकं षोडशकलं
ब्रह्म' इति श्रुतेः परमात्मनोऽपि पुरुषस्य पशुत्वरूपकल्प-
नमा बहुलोपपत्तेश्चैत्रैलोक्यनाथं हरतीति व्युत्पत्त्या त्रैलो-
क्यनाथहरिरिति निर्देशो भवत्येवेति ; तदयुक्तमित्यन्ये, छिष्ट-
कल्पनाप्रसङ्गात् । तस्मात्त्रैलोक्यनाथश्चासौ हरिश्चेति समा-
सः । स्याज्ञानप्रतिविम्बितकूटस्थचैतन्यरूपः परमात्मा त्रै-

लोकवनाथ । तस्य कारणत्वाभिप्रेत्येवाद्य स त्रैलोक्यवनाथ-
 इत्युच्यते । स एव वेदान्तवाक्योत्थबुद्धिवृत्तिफलकोपाहू-
 ठचेतनस्वरूपो हरणाद्धरिरित्युच्यते । कस्य हरणाद्धरि-
 रित्युच्यत इत्यपेक्षाया तस्यैवाज्ञानस्येत्यर्थोल्लभ्यते । ततश्च
 त्रैलोक्यमनर्थस्त्वद्वेतुरात्माज्ञान पुरुषार्थोऽज्ञाननिवृत्तिस्तद्वेतु-
 रात्मज्ञानमित्यनर्थतद्वेतुपुरुषार्थतद्वेतव सूचिता भवन्तीति
 लाभान्तरमिति । ईदृशं स्तुत्यं प्रतिपाद्यमिति वेदान्तशास्त्रस्य
 प्रत्यगात्मना प्रतिपाद्यप्रतिपादकभावलक्षण संयन्धो विषय-
 ग्यानन्यसाधारणतया निर्दिष्टो भवति । एवमस्य श्लोकस्य
 प्रकरणारम्भापेक्षितविषयसंबन्धप्रयोजनकथनतात्पर्यमपवर्णि-
 तम् । इदानीमक्षरयोजना — त्रैलोक्यवनाथहरिं प्रणतोऽस्मी-
 ति संबन्धः । कथंभूतमिति विशेषणाकङ्क्षायामन्वत्सर्व-
 संबध्यते । ईदृशं स्तुत्यं वेदान्तैरेव प्रतिपाद्यमित्यन्ययोगव्य-
 वच्छेदेन विषयनिर्देशः, तथा वेदान्तैः प्रतिपाद्यमेवेत्ययोग-
 व्यवच्छेदेन संबन्धनिर्देशोऽप्यत्रैव द्रष्टव्यः । उद्धारसत्त्वम् ।
 उद्धारमुत्कृष्टं सत्त्व सत्त्वकार्यं ज्ञानम् । उत्तरोत्तरदृढत्वेनान्तः-
 करणे स्थिते सत्त्वमधिवाक्यादन्तःकरणपरिणामरूपं ज्ञानं
 भवतीति सत्त्वशब्देनेह लक्षणया ज्ञानं लक्ष्यते । तच्चान्त-
 करणपरिणामरूपं ज्ञानं सत्त्वकार्यं स्वरूपलक्षणव्याप्तं भवती-

ति मत्त्वशब्देन लक्षितलक्षणान्यायेत स्वरूपज्ञानं लक्ष्यते ।
तेनोदारसत्त्वमुदारधैतन्यमित्यर्थः । तदभ्येति व्यपदेशिवद्भा-
वेन बहुव्रीहिः । तमुदारमत्त्वम् । शक्तेस्तनूजतनयम् ।
शक्तिर्मायाशक्तिस्तत्कायमेवाभ्य कार्यमिति तत्तनूजतनयम् ।
परमेष्ठिरूपम् । परमेष्ठितं हिरण्यगर्भं कल्पयति सृजतीति
परमेष्ठिरूपस्तम् । विरिञ्चिप्रमुखानामपि कारणत्वेन सर्वो-
त्कृष्टमित्यर्थः । यदि सर्वकारणत्वेन सर्वोत्कृष्टत्वमुच्यते तर्हि
‘उपयन्नपमन्धर्मो विकरोति हि धर्मिणम्’ इति न्याया-
त्कारणत्वेन सविकारत्वं प्राप्तम् । तथा मति नित्यमुक्तत्वं
प्राप्तं च न संपटत इति शङ्कां वियद्दृष्टान्तेन निरस्यति—
जीमूतेति । जीमूतेर्मेघगुक्तं च तद्विमलाम्बरं चेति जीमू-
तमुक्तविमलाम्बरम् , तद्वच्चारु शोभनं वर्णं स्वरूपमस्येति
जीमूतमुक्तविमलाम्बरचारुवर्णस्तम् । यथा चाम्बरं मेघादौ
सत्यसति च निरवयवत्वादसङ्गं निष्क्रियं च तद्वदयमपि
तिष्क्रियो निःसङ्गश्चेत्यर्थः । ननु ‘तत्सृष्ट्वा तदेवानुप्राविशन्’
‘नान्योऽतोऽस्ति द्रष्टा’ ‘तत्त्वमासि’ इत्यादिश्रुतेर्जीवपरयो-
रभेदश्रवणाज्जीवात्मनश्च कर्तृत्वभोक्तृत्वादिप्राप्तेः पुनरप्या-
त्मनः सविकारत्वं तदवस्थमित्याशङ्क्य, आत्मनः कर्तृत्वोदेर-
न्तःकरणोपाधिनियन्धनत्वान्यैवमित्याह— वामिष्ठमिति ।

वसत्यस्मिन्निति वासः शरीरम् ; वासोऽस्यास्तीति वासी
 शरीरी जीवः ; तन्नियन्तृत्वेनाविद्यावस्थायां तिष्ठतीति वा-
 सिष्ठस्तम् । भ्रामकमपि वस्मैनिधिभावेण सकलकार्यकरणसं-
 पातप्रवर्तकत्वाभिर्विङ्कारत्वमुपपन्नमित्यर्थः । उदारसत्त्वमि-
 त्यत्र सूचितं विज्ञानचनत्वं स्पष्टयति — उग्रतपस्तमिति ।
 उग्रमुत्क्षणमप्रसङ्गं तपो ज्ञानमस्येत्युग्रतपाः, ' यस्य ज्ञानमर्थं
 तपः ' इति मुण्डकश्रुतेः, तं प्रज्ञानचनमित्यर्थः । एवंभूतं
 त्रैलोक्यनाथहरिं भित्त्यं प्रणतोऽस्मीति देवतानमस्कारपक्षे
 योजना । गुरुतमस्कारमात्रे त्वयमर्थः — वासिष्ठं प्रणतो-
 ऽस्मि । वसिष्ठस्य गोत्रापर्यं वासिष्ठः पाराशर्यः, तं वेद-
 व्यासं सूत्रकर्तारम् । कीदृग्भूतम् ? त्रैलोक्यनाथहरिम्
 ' व्यासो नारायणः साक्षाच्छंकरः शंकरः स्वयम् ' इति
 पुराणप्रसिद्धत्वात्त्रैलोक्यनाथहरिव्यासस्तम् । उदारसत्त्वं
 सत्त्वगुणाविशिष्टम् । उग्रतपस्तम् । उग्रमुत्क्षणं तपः पर्यालो-
 चनमस्येत्युग्रतपास्तम् । सर्वज्ञमित्यर्थः । शक्तेस्तनूजस्य परा-
 शरस्य तनयम् । परमेष्ठिकल्पं परमेष्ठिसमानम् । जनिमूतमु-
 क्तविमलाम्बेरचाकवर्णम्, श्यामवनुमित्यर्थः । अथ वा
 त्रैलोक्यनाथहरिमीदृशं प्रणतोऽस्मीति देवतानमस्कारः, शिष्टेच
 गुरुतमस्कार इति केचित् ॥ १ ॥

सकलं मनसा क्रियया जनितं

समवेक्ष्य विनाशितया तु जगत् ।

निराविद्यत कश्चिदतो निखिला-

दविनाशि कृतेन न लभ्यमिति ॥ २ ॥

एवमाद्यश्लोकेन प्रकरणास्म्भापेक्षितविषयसंबन्धप्रयोजः
नान्यभिधेयेदानीम् ' परीक्ष्य लोकान्कर्मविताभ्राह्मणो नि-
वेदमायान्नास्त्यकृतः कृतेन । तद्विज्ञानार्थं स गुरुमेवाभिग-
च्छेत्समित्पाणिः श्रोत्रियं ब्रह्मनिष्ठम् । तस्मै स विद्वानुप-
सन्नाय सभ्यकप्रशान्तचित्ताय शमाश्विताय । चेनाक्षरं
पुरुषं वेद सत्यं प्रोवाच तां सत्त्वतो ब्रह्मविद्याम् ॥ ' इत्या-
द्युपनिषद्वाक्यमवष्टभ्य नित्यानित्यविवेकादिसाधनचतुष्टयसं-
पन्नं ब्रह्मविद्याधिकारिणं साधयति— सकलमिति । क्रिय-
या जनितं चतुर्विधेन कर्मणापि साधितं जगत्सकलं मनसा
विनाशितया समवेक्ष्य कर्मसाध्यं सकलं क्षणिकमिति नि-
श्चित्य कश्चित्सुकृती पुमानखिलादा वैरिञ्चात्प्रपञ्चाग्निरविद्यत
निर्वेदं गतवान् । कुतः कारणाभिर्वेदं गतवानित्यत्राह—
अविनाशीति कृतेनानुष्ठितेन कर्मणाविनाशि विनाशरहितं
फलं न लभ्यमिति यस्मात्तस्मात्कारणात्कर्मफले तत्साधने

य वैराग्यं गतवानित्यर्थः ॥ २ ॥

प्रतिपित्सुरसावविनाशि पदं
यतिधर्मतो यतिमेव गुरुम् ।

विदितात्मसतत्त्वमुपेत्य कविं

प्रणिपत्य निवेदितवान्स्वमतम् ॥ ३ ॥

साधनसाध्यात्सर्वस्माद्विरक्तोऽधिकारी किं कृतवानित्या-
शङ्कामाह— प्रतिपित्सुरिति । यद्यवे क्षायक इति
पदम् । अविनाशि पदं प्रतिपित्सुर्विनाशरहितमात्मस्वरूपं
ब्रुमुःसुरसाधधिकारी यतिधर्मरत संन्यासिना धर्मेषु रतः
सन् विदितात्मसतत्त्वं विदितमात्मनः सतत्त्वं स्वरूपं येन
तं यतिं यत्नशीलं क्रोधादिरहितं कविं काव्यदर्शिनं सर्वज्ञं
गुरुमुपेत्य गुरुसमीपं गत्वा प्रणिपत्य स्वमतं निवेदितवान्
स्वामिप्रायं विज्ञापितवानित्यर्थः ॥ ३ ॥

भगवन्नुद्धर्षो मृत्तिजन्मजले

सुखदुःखक्षये पतितं व्यथितम् ।

कृपया शरणागतमुद्धर मा-

मनुशाध्युपसन्नमनन्यगतिम् ॥

किं पुनस्तत्त्वमतमित्याकाङ्क्षायां स्वमतं दर्शयति—
 भगवन्निति । हे भगवन् पञ्चगैश्वर्यसंपन्न, मृतिजन्मजले
 सुखदुःखद्वये संसारोदघौ पवित्रमत एव व्यथितं दुःखित-
 मनन्यगतिं शरणागतं त्वत्पादकमञ्जमुपसन्नं मां कृपयैवोद्धर
 संसाराब्धिं तारयेत्यर्थः ॥ ४ ॥

विनिवर्त्य रतिं विषये विषमां

परिमुच्य शरीरनिबद्धमतिम् ।

परमात्मपदे भव नित्यरतो

जहि मोहमयं भ्रममात्ममतेः ॥ ५ ॥

एवं शिष्याभिप्रायं श्रुत्वाङ्गुरिदानो तमनुशास्ति—
 विनिवर्त्येति । विषये रतिं विनिवर्त्य विषयाभिमुखं
 चित्तवृत्तिं प्रत्याहृत्य । किंभूताम्? विषमामुच्चावचां सुर-
 नरतिर्यगादिनानायोनिप्राप्तिहेतुमृतां विषये रतिं त्यक्त्वा
 शरीरनिबद्धमतिं परिमुच्य देहादिष्वात्मबुद्धिं परित्यज्य तद-
 नन्तरं परमात्मपदे नित्यरतो भव । अनवरतं प्रत्यक्प्रवणो
 भूत्वा भ्रवणादिनिष्ठो भवेत्यर्थः । ननु केन साधनेन मि-
 थ्याज्ञानस्य परिमोचनमिति तत्राह— आत्ममतेरिति ।

आत्मज्ञानेन मोहमयविद्याकार्यं भ्रमं देहेन्द्रियादिष्वात्मबु-
द्धिं जहीत्यर्थः ॥ ५ ॥

विस्तृजाश्रमयादिषु पञ्चसु ता-

महमस्मि ममेति मतिं सततम् ।

दृशिरूपमनन्तमृतं विगुणं

हृदयस्थमवेहि सदाहमिति ॥ ६ ॥

यथोक्तमेवार्थं प्रकटयति— विस्तृजेति । अश्रमयादिषु
अश्रमयप्राणमयमनोमयविज्ञानमयानन्दमयेषु पञ्चसु को-
शेष्वात्मनः परिच्छिन्नत्वहेतुभूतेष्वहं ममेति मतिं सततं
विस्तृज, अश्रमयादिष्वात्मबुद्धिमात्मीयबुद्धिं च परित्यज्य
पश्चाद्दृशिरूपं ज्ञानस्वरूपमनन्तं देशतः कालतो वस्तुतज्ज्ञान-
वच्छिन्नम् श्रुतं सत्यमपाप्यं विगुणं गुणत्रयातीतं तदेव
हृदयस्थं बुद्धिसाक्षित्वा स्थितं ब्रह्म तदेवाहमस्मीत्यवेदि
जानीहि 'मत्वं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म' 'आनन्दो ब्रह्मेति व्य-
जानात्' 'आनन्द आत्मा' 'अवयवात्मा ब्रह्म' 'साक्षी
चेता केवलो निर्गुणश्च' इत्यादिश्रुतिभिरहमेव ब्रह्मेत्यवग-
च्छेत्यर्थः ॥ ६ ॥

जलभेदकृता बहुतेव रवे-

घटिकादिकृता नभसोऽपि यथा ।

मतिभेदकृता तु तथा बहुता

तव बुद्धिदृशोऽविकृतस्य सदा ॥७॥

ननु दृशिरूपमनन्तमिति ब्रह्मणो यदानन्त्यमुक्तं तदनु-
पपन्नम्, ब्रह्मण आत्मत्वादात्मनश्च प्रतिशरीरं जन्ममरण-
प्रतिनियमादिलिङ्गानुमितभेदत्वाल्लोकतश्च त्वमहमित्यादिभे-
दप्रसिद्धेरित्याशङ्क्य प्रतिनियमादिलिङ्गस्य व्यधिकरणसिद्ध-
त्वमागमविरुद्धतां चाभिप्रेत्य लोकप्रसिद्धभेदस्य भ्रान्तिमा-
सत्त्वं दृष्टान्तद्वयेनोपपादयति— जलभेदकृतेति । एक-
स्यापि रवेः सूर्यस्य यथा जलभेदकृता बहुतानेकता, यथा
च नभसोऽपि घटिकादिकृता बहुता घटाकाशो मठाकाश इति
घटाद्युपाधिकृतमनेकत्वं तथा सदाविकृतस्य सर्वदैकरूपस्य
बुद्धिदृशो बुद्धिसाक्षिणो बहुतापि मतिभेदकृता । बुद्धेर्भे-
दात्तसाक्षिण आत्मनोऽपि भेदप्रतीतिरित्यर्थः । ‘एको
देवः सर्वभूतेषु गूढः सर्वज्यापी सर्वभूतान्तरात्मा । कर्मा-
व्यक्षः सर्वभूताधिवासः साक्षी चेता केवलो निर्गुणश्च ॥’

‘एकः सन् बहुधा विचचार’ ‘एकं सन्तं बहुधा कल्पयन्ति’
 ‘एकधैवानुद्दृश्यम्’ ‘नेह नानानि विचरन्’ ‘एकमेवाद्वि-
 त्वम्’ ‘एक एव हि भूतात्मा भूते भूते व्यवस्थितः ।
 एकधा बहुधा चैव दृश्यते जलपद्मवत् ॥’ ‘अविभक्तं
 च भूतेषु विमलमिव च स्थितम्’ इति श्रुतिस्मृत्यैव
 आत्मन एकरूपतिपादनाद्यथोक्तमात्मानन्त्यमुपपन्नमित्यर्थः ॥

दिनकृत्प्रभय! सदृशेन तदा

जनधीचरितं सकलं स्वचिता ।

विदितं भवताविकृतेन सदा

यत एवमतोऽलित एव सदा ॥

ननु तयाप्यात्मनः संसारस्वारूपमात्मनो मत्तत्त्वमि-
 त्याशङ्क्य, अशेषसंसारमवैतिष्ठान्तपरमोपाधिनिषेधन-
 त्वात्मा संसारिवद्भाति, परमार्थतोऽप्येवार्थमेत्याह—
 दिनकृत्प्रभयेति । सर्वविषयाणां गुणपदवभामजनया दिन-
 कृत्प्रभया सदृशेन रश्मिना रश्मिप्रकाशेनाविहनेन भवता
 यत्कलं जनधीचरितं सकलं प्राणिना धीचरितं सदा विदितं
 प्रकामित्वमिति यदात्मनः कारणसदा कालत्रयेऽपि व्यति-

एवाधिकारी । ‘पिण् वन्धने’ इति धातुः । असंसार्येव
सितो न भवतीत्यसितः बन्धरहित इत्यर्थः ॥ ८ ॥

उपरागमपेक्ष्य मतिर्विषयै-

विषयावधृतिं कुरुते तु यतः ।

तत एव मतेर्विदिताविदिता

विषयास्तु ततः परिणामवती ॥ ९ ॥

ननु यद्यात्माविकृतः परिणामी न भवति कस्तद्ध्योगि-
च्छरीरे परिणामी ? मतिरेव परिणामिनी नात्मेति तत्कस्मा-
दित्यत्राह— उपरागमिति । अथ वा यद्यात्मा स्वप्रकाश-
स्वरूपत्वात्स्वविषयरागादिप्रकाशनाय न परिणमेते तदा
बुद्धिरपि प्रकाशस्वभावत्वात्स्वविषयशब्दादिप्रकाशनायात्म-
वदीपादिवच्च न परिणमेतेत्याशङ्क्याह— उपरागमिति ।
पदार्थान्तरस्य पदार्थान्तराकारभजनमुपरागः । स च कचि-
च्छेयस्य क्षेयान्तरेण भवति यथा स्फटिकस्य जपाकुसुमेन-
कचिज्ज्ञातुर्क्षेयेनोपरागो भवति यथा साक्षिणः साक्ष्येण
बुद्धेर्वा बोद्धव्यार्थज्ञानेन । तत्र न साक्षिणः साक्ष्योपरा-
गापेक्षया साक्ष्यसाधकत्वम्, किं तर्हि साक्ष्योपराग

एव साक्षिणस्तत्साधकत्वं स्वयंप्रकाशत्वात् । बुद्धेस्तु न
 बोद्धव्योपराग एव तत्साधकत्वम्, किं तर्हि बोद्धव्यो-
 परागापेक्षया चिद्वलावष्टम्भेन च शब्दाद्यर्थोपलब्धिहेतुत्वम् ।
 स च बुद्धेर्बोद्धव्योपरागः क्रमेणैव कतिपयैरेव च विषयैर्भ-
 वति । स च तत्क्रमवत्कतिपयविषयोपलब्धिकार्योन्नेयः ।
 स च क्रमवत्कतिपयोपरागो बुद्धेः क्रमवत्परिणाममन्तरेण
 न घटते । एवं सति मतिः क्रमेण विषयैरुपरागमपेक्ष्य
 विषयाकारपरिणाममपेक्ष्य विषयावधूतिं कुरुष्वे विषयनि-
 श्चयं करोति । तत एव मतेर्विषयाः केचन विदिताः केच-
 नाविदिताः । यत एवमतः कारणान्मतिरेव परिणामवती
 नात्मा परिणामीत्यर्थः ॥ ९ ॥

मतिवृत्तय आत्मचित्ता विदिताः

सततं हि यतोऽविकृतस्तु ततः ।

यदि चात्मचितिः परिणादवती

मतयो विदिताविदिताः स्युरिमाः ॥

ननु बुद्धिवदात्मनोऽपि क्रमद्रष्टृत्वाल्लिङ्गेन 'स्वविषयबु-
 द्ध्यादिप्रकाशनाय क्रमेण परिणामोऽनुमीयतामित्याशङ्क्य

बुद्धितद्बुद्धीनामपर्यायक्रमेणात्मप्रकाशयत्वान्मैवमित्याह—
 मतिवृत्तय इति । आत्मचिन्ता सर्वा अपि मतिवृत्तयः सततं
 विदिताः प्रकाशिता इति यतस्ततः कारणादात्माविकृतः परि-
 णामी न भवतीत्यर्थः । आत्मनः परिणामाङ्गीकारे दोषमाह—
 यदि चात्मवित्तिरिति । आत्मवित्तिः परिणामवती यदि,
 यदि चिद्रूप आत्मा परिणामी तर्हि मतयो विदिताविदिताः
 स्युर्ज्ञाताज्ञाता भवेयुः । तथायुक्तम् . युगपदेव सर्वासां
 बुद्धितद्बुद्धीनामात्मप्रकाशयत्वदर्शनादित्यर्थः ॥ १० ॥

चरितं तु धियः सकलं सततं

विदितं भवता परिशुद्धचिन्ता ।

मतिभेदगुणो न हि तेऽस्ति ततो

यत एवमतोऽसदृशस्तु धिया ॥११॥

आत्मनः परिणामित्वे विदिताविदितत्वप्रसङ्गेन दोष
 उद्भावितः । तत्रेदमाशङ्क्यते नायं दोषोऽस्माकं तथैवोपल-
 ङ्गमादिति, तथाह— चरितमिति । धियो बुद्धेश्चरितं
 सकलं सततं विदितमिति यतस्ततः कारणादिदं नव चोक्तं
 निर्युक्तमित्यर्थः । सकलस्यापि धीचरितस्यात्मप्रकाशय-

त्वेनात्मनोऽपरिणामित्वे मिद्वे बुद्ध्यात्मनो. परिणामित्वा-
परिणामित्वाभ्यां वैलक्षण्यं सिद्धमित्याह— मतिभेदेति ।
चिदात्मना निखिलं धीचरितं सततं विदितमिति यतस्तत्र
एव बुद्धिदृशस्ते मतिभेदगुणो नास्ति मतिभेदस्य गुणः परि-
णामो नास्ति यतस्तत्तत्त्वं तथा सदस्यो बुद्ध्या समो न
भवसि । बुद्धेः परिणामित्वादात्मा बुद्धिविलक्षण इत्यर्थः ॥

विदितत्वमविप्रतिपन्नतया

मतिषु प्रगतं विषयेषु यथा ।

यत एवमतः परसंविदिता

विदितत्वत एव यथा विषयाः ॥

ननु बुद्धिविलक्षण आत्मेत्येतदयुक्तं बुद्धेरेव च ग्राह्य-
ग्राहकत्वसंभवात्, बुद्धिसाक्षी कश्चिदात्मा बुद्धिविलक्षणो
नास्तीति बुद्धमतानुसारिभिरङ्गीकारादित्यत्राह— विदित-
त्वमिति । सौत्रान्तिकैर्माषिकबोगाचारमाध्यामिकानां भौ-
द्धाणां यथ्ये सौत्रान्तिकेन 'ग्राह्यग्राहकसंविप्तिर्भेदवतीव
लक्ष्यते' इत्यस्मिन्बुद्धवाक्ये बुद्धेर्ग्राह्यग्राहकत्वाङ्गीकारादवि-
प्रतिपन्नतया विप्रतिपत्तिरहिततया मतिषु विदितत्वं दृश्यत्वं

प्रगतं प्रसिद्धतरम् । विषयेषु यथा यद्वद्वटादिविषयाणां
 लब्धत्वादृश्यत्वमुभयवादिमंप्रतिपन्नं तद्वन्मतेरपि दृश्यत्वं
 दृशा व्याप्यत्वमुभयवादिमंप्रतिपन्नम् । ततः किं फलमित्य-
 त्नाह— यत एवमिति । यस्मादेवं मतेर्दृश्यत्वमुभयवादि-
 मंप्रतिपन्नं तस्मान्मतयः परसंविदिताः परेणान्येन साक्षिणा
 सम्यग्विदिताः । तत्र हेतुमाह— विदितत्वत एवेति ।
 विदितत्वत एव दृश्यत्वादेव । अत्र दृष्टान्तमाह— यथा
 विषया इति । स्वव्यतिरिक्तेन साक्षिणा बुद्धयो विदिता
 भवितुमर्हन्ति वेद्यत्वाद्वदवदित्यर्थः ॥ १२ ॥

परसंविदिताः सततं हि यतो

न विदुः स्वममीविषयास्तु ततः ।

मतयोऽपि तथा परसंविदिता

न विदुः स्वममूर्विषयास्तु यथा ॥

तर्हि मतयः स्वसंवेद्याः परसंवेद्याश्च भवन्तु विरोधाभावा-
 दित्याशङ्क्याह— परेति । यथामी पटादयो विषयाः सततं
 परसंविदिताः स्वव्यतिरिक्तेन विज्ञाताः सन्तः एवं न वि-
 दुस्तद्यामू मतयोऽपि परसंविदिताः एवं न विदुः । स्वश-

कारा चेति द्विविधापि मन्निवृत्तिरेव मतिधर्म एव न स्वा-
त्मधर्म इत्यर्थः ॥ १४ ॥

पुरुषस्य तु धर्मवदुद्भवति

स्वरसेन मतेः स्वगुणोऽपि यतः ।

अत आत्मगुणं प्रतिपन्ति जना

मन्निवृत्तिमिमामहमित्यबुधाः ॥ १५ ॥

तद्वद्वेकारस्वात्मधर्मत्वेन प्रतिभानं कथमित्याशङ्क्या-
मध्यामादित्याह— पुरुषस्येति । अद्वैतः स्वरसेन
मतेः स्वगुणोऽपि पुरुषस्य धर्मवदुद्भवति, अविवेका-
दात्मधर्मवत्प्रतिभानि । यत्र एवमतः काष्ण्याद्वैतं ममेति
मन्निवृत्तिमात्मगुणत्वेनावुधा जना एव प्रतिपन्ति जानन्ति,
न तु विद्वांस इत्यर्थः ॥ १५ ॥

यदि सा न भवेज्जनमोहकरी

व्यवहारमिमं न जनोऽनुभवेत् ।

विफलश्च तदा विषयानुभवो

ज्ञगुणो न हि सेति यदा विदिता ॥

यद्यहंवृत्तिरात्मधर्मो न भवति तर्हि तस्या अपलाप एव युक्त इति तत्राह— यदीति । जनमोहकरी देवानामपि व्यामोहकरी सा चाहंवृत्तिर्न भवेद्यदि तर्हि 'अहं करोमि' 'अहं जानामि' इत्यादिकृमिमं व्यवहार जनो नानुभवेत् । तस्मादहंकारस्यापलापो न युक्त इत्यर्थः । तर्हि व्यवहाराधिष्ठयर्थमहंवृत्तिर्भवतु, तस्या आत्मगुणत्वप्रतिमानं तु मा भूत्, आत्मनः परमार्थतो निर्गुणत्वादित्याशङ्क्य विपक्षे दूषणमुद्गावयन्नेतामाशङ्कां निराचष्टे— विफलशेषि । यदा साहंवृत्तेर्गुणो नेति विदिता, अभ्यासमुखेनाहंवृत्तेरात्मधर्मत्वं यदा नाभ्युपगम्यते तदा विषयानुभवो विफलो भवेत् । एतदुक्तं भवति— 'आत्मनास्तु कामाय सर्वं प्रियं भवति' 'विस्पलं स्वाद्वत्ति' 'निर्गुणं गुणमोक्ष च' इत्यादिनात्मनो व्यवहारावस्थायां विषयानुभाविदृत्वप्रसिद्धिर्वृथा भवेत् । तस्माद्व्यवहारावस्थायामभ्यासमुखेनाहंकारस्वात्मधर्मत्वमभ्युपगन्तव्यमिति भावः ॥ १६ ॥

उपलभ्यघटादिनिभैव भवे-

न्मनसो यदि संस्थितिरेकविधा ।

पुरुषस्य चित्तिश्च न विक्रियते
 मतिवृत्तिमपेक्ष्य घटादिनिभाम् ॥
 अवगन्त्रवगम्यचिदात्मधियो-
 रहमित्यभिमानविहीनतया ।
 स्थितयोरभिमानपुरःसरकं
 व्यवहारपथं न जनोऽवतरेत् ॥ १८ ॥

विपक्षे दोषमुदीरयन्वथोक्तमेवार्थं प्रपञ्चयत्युत्तरश्लोक-
 द्वयेन— उपलभ्येति । मनसः संस्थितिरेकविधा विषया-
 कारवृत्तिरेव भवेद्यदि, किं च घटादिनिभा मतिवृत्तिमपेक्ष्य
 पुरुषस्य चित्तिश्च न विक्रियते यद्यभ्यासद्वारेणात्मनो द्रष्टा-
 कारपरिणामो नाभ्युपगम्यते, तर्ह्यपलभ्यघटादिनिभा वृत्ति-
 रेव भवेद्द्रष्टाकारवृत्तिरेव भवेद्द्रष्टाकारा वृत्तिर्न भवेत् । ननु
 तयास्तु, का नो दानिरित्यत्राह— अवगन्त्रिति । अव-
 गन्त्रवगम्यचिदात्मधियोर्द्रष्टृदृश्यभावेनावस्थितयोश्चिदात्मधि-
 योरहमित्यभिमानविहीनतया स्थितयोः सतोरहमिति द्रष्टा-
 कारपरिणामरहिततया स्थितयोः ' अहं जानामि ' ' अहं
 करोमि ' इत्यभिमानपुरःसरकं व्यवहारपथं व्यवहारमार्गं

जनो नावतरेत् । अयं भावः— मतिवृत्तिर्द्विविधा द्रष्टा-
कारा दृश्याकारा च ; तत्र चक्षुरादीन्द्रियद्वारेण बुद्धेर्भेदा-
द्यैः सह संबन्धे सति बुद्धिर्दृश्याकारा परिणमते किं च
बुद्धौ चिदात्मनः प्रतिबिम्बितत्वाच्चिदाकारा परिणमते, तथा-
कारा बुद्धिर्दृष्टेत्युच्यते ; एवं सति बुद्धिसाक्षित्वेन बुद्धौ
प्रतिबिम्बितात्मनि द्रष्टाकारपरिणामस्याप्यस्तत्त्वादात्मापि
द्रष्टाकार इव भवति ; तेन हेतुनात्मनः 'अहं करोमि'
'अहं भोक्ष्ये' इत्यादिन्यवहारोऽप्यस्तीव माति, न तु
निरवयवस्य चिन्मात्रस्यात्मनः स्वतो व्यवहारोऽस्तीति ॥

अहमीक्ष इति प्रथमं हि धिया

सुविचिन्त्य ततो विषयाभिमुखम् ।

नयनं प्रहिणोति तथान्यदपि

श्रवणादि वियत्प्रमुखस्य गुणे ॥१९॥

अहंकारपुण्यसरो व्यवहार इत्यस्मिन्नर्थे स्वानुभवं प्रमा-
णयति— अहमिति । प्रथममहमीक्षे प्रश्यामि तथा शृणो-
मि जिघ्रामीति धिया सुविचिन्त्य संकल्प्य ततः संकल्पा-
नन्तरं नयनं स्वविषयं प्रति प्रहिणोति प्रेरयति, तथान्य-

च्छ्रवणादिकमपि वियत्प्रमुखस्याकाशप्रमुखस्य गुणे शब्दादौ
प्रहिणोति प्रेरयतीत्यर्थः ॥ १९ ॥

अपहाय न कश्चिदहंकरणं
व्यवहारमुपैति कदाचिदपि ।
उपपद्यतरा हि मतेस्तु ततो
व्यवहारपथं प्रति कारणता ॥ २० ॥

स्वानुभवप्रमाणसिद्धमर्थं संक्षिप्य कथयन्नुपपादितमर्थ-
मुपसंहरति— अपहायेति । ऊंके कश्चिदपि जनः कदा-
चिदहंकरणमपहाय परित्यज्य व्यवहारं स्नानभोजनादिकं
नोपैतीति यतस्ततः कारणान्मतेरहंवृत्तेर्व्यवहारपथं प्रति
कारणतोपपन्नतरा सुतरामेवोपपन्नेत्यर्थः ॥ २० ॥

चितिशक्तिगुणः किमहंकरणं
किमु बुद्धिगुणोऽथ भवेदुभयोः ।
इति चिन्त्यमिदं मनसानलसै-
रुपपत्तिभिरात्महितं यतिभिः ॥ २१ ॥

व्यवहाराङ्गत्वेनार्हकारं प्रसाध्येदानीं तस्यात्मधर्मत्वमुता-

नात्मधर्मत्वमयधोभयधर्मत्वमिति विकल्पयन्नात्मधर्मत्वं नि-
राकर्तुमाह— चितीति । अहंकरणं चित्तिशक्तिगुणः किं
चिद्रूपस्यात्मनो गुणः किम्, किमु बुद्धेर्गुणः, अथ वा
बुद्ध्यात्मनोरुभयोर्गुण इतीत्यं मनसानलसैरालस्यरहितैर्यति-
भिरुपपत्तिभिर्युक्तिभिश्चिन्त्यं विचार्यम् । किमर्थम् ? आत्म-
हितम्, आत्मनो हिताय मोक्षायेत्यर्थः ॥ २१ ॥

उपलभ्यमहंकरणं न भवे-

त्पुरुषस्य गुणो यदि तर्हि भवेत् ।

गुणिरूपस्यथावयवं गुणिनो

न विहाय गुणः पृथगस्ति यतः ॥

उपपत्तिभिर्विचार्यमाने किं युक्तमित्याकाङ्क्षायामात्मगु-
णत्वमयुक्तमित्याह— उपलभ्येति । अहंकरणं पुरुषस्य
गुणो यदि भवेत्तर्हि तदहंकरणं पुरुषेणोपलभ्यं न भवेत्,
आत्मना प्रकाश्यं न भवेत् । तत्र हेतुमाह— गुणिरूप-
मिति । गुणो धर्मो गुणिरूपं गुणिस्वरूपं गुणिनोऽवयवं
वा विहाय गुणिनः सकाशात्पृथक् न तिष्ठति, यथा पदगतं
शौक्यं पटं तदवयवमूतं तन्तुं वा विहाय पृथक् न तिष्ठति ।

तद्वदहंकारोऽप्यात्मगुणभेदात्मनः सकाशात्पृथक् न तिष्ठति ।
तथा सति तयोरभेदात्मकाशयशकाशकभावो न घटत इति
भावः ॥ २२ ॥

न गुणो गुणिनि स्थितवान्गुणिना

विषयीक्रियते न च तस्य गुणैः ।

न हि देशकृता न च वस्तुकृता

गुणिनोऽस्ति गुणस्य भिदा तु यतः ॥

तर्हि गुणिभ्येव स्थितः सम्गुणो गुणिना तद्गुणैर्वा प्रका-
श्यतामित्यत्राह— न गुण इति । गुणिनि स्थितवान्गुणो
गुणिना तस्य गुणैर्वा न विषयीक्रियते न प्रकाश्यते ।
अहंकाराख्यो गुणो ज्ञानगुणेन न प्रकाश्यत इत्यर्थः ।
कुतः कारणाद्गुणिना गुणो न प्रकाश्यत इत्यत्राह— न
हीति । गुणस्याहंकारगुणस्य गुणिन आत्मनः सकाशाद्देश-
कृता भिदा नास्त्यात्मनः सर्वगतत्वात्, तथा वस्तुकृतापि
भिदा नास्ति विचार्यमाण आत्मव्यतिरिक्तवस्तुवन्तराभावा-
द्वस्तुनिबन्धनो भेदो नास्तीत्यर्थः । भेदस्य धर्मिप्रतियोगि-
सापेक्षत्वाद्वटात्पटस्य भेद इति धर्मिप्रतियोगिनोश्च भेदसा-

पेक्षत्वादन्योन्याश्रयादिदोषप्रसङ्गात्कस्यापि भेदो दुर्निरूप
इति भावः ॥ २३ ॥

न परस्परमग्निगुणोऽग्निगतो

विषयत्वमुपैति कदाचिदपि ।

न हि वह्निरपि स्वगुणं स्वगतं

विषयीकुरुते स्वगुणेन भुवि ॥ २४ ॥

ज्ञानगुणेनाहंकारो न प्रकाश्यत इत्यत्र हेतुमाह— न
परस्परमिति । अग्निगतोऽग्निगुणः परस्परमन्योन्यं प्रकाशा-
ख्येन गुणेनोष्णगुणो बोष्णगुणेन प्रकाशगुणो वा कदा-
चिदपि विषयत्वं नोपैति । यद्यग्निगतोऽग्निगुणः परस्परं
प्रकाश्यप्रकाशकभावं नोपैति, तर्हि वह्निः स्वयमेव स्वगतेन
गुणेन गुणान्तरं प्रकाशयत्वित्यत्राह— न हीनि । भुवि
भूमौ वह्निरपि स्वगतं गुणं स्वगतेन प्रकाशाख्येन गुणेन न
विषयीकुरुते न प्रकाशयत्यदृष्टत्वात् । तस्माद्गुणिना न
गुणस्य वेद्यत्वम्, अथ वा गुणिनो गुणैर्वा वेद्यत्वं न सं-
भवतीत्यर्थः ॥ २४ ॥

कणभुग्यमचीकृष्टपदात्मगुणं

गुणपूगमनित्यमनात्मगुणम् ।

अनयैव दिशा स निराक्रियतां

न हि नित्यमनित्यगुणेन गुणि ॥

अहंकारस्यात्मगुणत्वे तस्यात्मना प्रकाश्यत्वायोगादहं-
कार आत्मगुणो न भवतीत्युक्तम् । तत्रेदमाह ऽचेते बुद्धि-
सुखदुःखेच्छाद्वेषप्रयत्नधर्माधर्मा आत्मविशेषगुणा इति क-
णादवचनात्कथमात्मनो निर्गुणत्वं प्रतिपाद्यत इति । अत्राह-
कणभुगिति । परमार्थतोऽनात्मगुणमनात्मनो बुद्धेर्गुणम-
नित्यं यायद्रव्यभाविर्न यं गुणपूर्णं गुणसमूहं कणभुक्कणाद्
आत्मगुणमपीकृष्टपदात्मगुणत्वेन कल्पितवान्तं गुणपूगो-
ऽनयैव दिशा सम्यक् निराक्रियताम् । यथाहंकारस्यात्मगु-
णत्वे तस्यात्मना प्रकाश्यत्वं न घटते गुणगुणिनोरत्यन्तभे-
दाभावात्, तथा बुद्ध्यादिरप्यात्मगुणश्चेत्तस्यात्मना प्रका-
श्यत्वं न घटत इत्यनया दिशा निराक्रियतामित्यर्थः । किं
च बुद्ध्यादेरनित्यत्वादपि नित्यात्मगुणत्वं न घटत इति
हेत्वन्तरमाह— न हीति । नित्यमात्मवस्त्वनित्येन बुद्ध्या-
दिगुणेन गुणि न भवतीत्यर्थः ॥ २५ ॥

वियतः प्रभवं प्रवदन्ति यतः

श्रुतयो बहुशः खमनित्यमतः ।

उपमानमनित्यगुणं वियतो

न हि नित्यमिहास्ति कणादमते ॥

ननु नित्यस्याकाशस्यानित्येन शब्दगुणेन गुणित्वं दृष्टम्,
तद्वदत्रापि भविष्यतीत्याशङ्क्याह— वियत इति । ‘तष्मा-
द्वा एतस्मादात्मन आकाशः संभूतः’ ‘नाभ्या आसीदन्त-
रिक्षम्’ इत्याद्याः श्रुतयो बहुशो बहुवारं वियत आकाशस्य
प्रभवसुस्पष्टं प्रवदन्ति यतोऽतः कारणात्तस्मात्कालमनित्यम् ।
अतः कारणादाकाशदृष्टान्तेनात्मनोऽनित्यगुणेन संयोगाख्य-
गुणेन गुणित्वं न साधयितुं शक्यमित्यर्थः । ब्रह्मोकाशव्य-
तिरिक्तं नित्यद्रव्यमात्मनोऽनित्यगुणेन गुणित्वे दृष्टान्तभूतं
वैशेषिकसमये किञ्चित्प्रतिद्वन्द्वमस्तीत्याशङ्क्य परिहरति—
उपमानमिति । इह कणादमते कणादसिद्धान्ते वियतोऽन्य-
दनित्यगुणं क्षणिकगुणं नित्यं नित्यद्रव्यं दृष्टान्तभूतं नास्ति ।
तस्मादात्मनोऽनित्यगुणेन गुणवत्त्वं न संभवतीत्यर्थः ॥

मनसा पुरुषः पुरुषेण मनो

नभसा मुसलं मुसलेन नभः ।

न हि योगवियोगमुपैति कृतो-

ऽवयवित्वनिराकरणादमुतः ॥ २७ ॥

इह रज्जुघटादि हि सावयवं

समुपैति युजामितरेतरतः ।

इति दृष्टमतोऽन्यददृष्टमपि

स्वयमूह्यमिदं न परित्यजता ॥ २८ ॥

ननु यदि नित्यस्यानित्यगुणसंभवो नास्ति तर्हि कथमा-
त्ममतसोर्नभोमुसलयोर्मूनामृतयोरेव संयोगाख्यो गुण इति
चेन्मैवम्, तस्याप्रसिद्धेरित्याह— मनसेति । इहेति । साव-
यवं रज्जुघटादीतरतरतः परस्परेण युजां योगं समुपैती-
त्येतल्लोके दृष्टं यतोऽतः कारणादतोऽन्यददृष्टमपि यद्वस्तु
अत्रापि सावयवयोरेव संयोगो भवति । एतत्स्वयमूह्यमिदं
दृष्टमपरित्यजताविस्मृतवता पुरुषेणेत्यर्थः ॥ २७ ॥ २८ ॥

न हि सावयवं विगतावयवै-
विगतावयवं च न सावयवैः ।
उपयाति युजामिति दृष्टमिव
यत एवमतः स्थितमुक्तमदः ॥ २९ ॥

ननु यदि दर्शने प्रमाणं तर्हि सावयवनिरवयवयोरपि
नमोमुसल्योः संयोगदर्शनादत्रापि दर्शनं प्रमाणं भवतीत्या-
शङ्क्य नमसोऽतीन्द्रियत्वात्प्रत्यक्षमवायिनः संयोगस्यापि तथा-
त्वाददर्शनं प्रमाणं न भवेदित्याह— न हीति । सावयव
वस्तु विगतावयवैर्विगतावयवं च सावयवैर्युजा नोपैति ।
इदमेव लोके दृष्टम्, न तु सावयवनिरवयवयोः संयोगः
कुत्रापि दृष्टो येन दर्शनं प्रमाणं स्यात् । अयं भावः—
नमोमुसल्योः संयोगः प्रत्यक्षो न भवति संयोगाभयस्या-
तीन्द्रियत्वे सति संयोगस्यापि तदात्वाद्वायुवनस्पतिसंयो-
गवदिति । तस्मान्मुसलनमसोः संयोगस्यातीन्द्रियत्वे द्रष्टु-
मशक्यत्वाद्त्रापि दर्शनं प्रमाणमिति पूर्ववादिनोक्तमतिबल-
रमिति । यथोक्तन्यायेन साधितमर्थमुपसंहरति— यत
इति । यत एवं यस्मादेवं सावयवैरेव संयोगो दृष्टस्तदः
कारणान्मदुक्तं स्थितम् । आत्ममनसोर्नमोमुसल्योर्वा सं-

योगविभागौ न भवत इति यन्मया पूर्वमुक्तं तदिदं सुस्थि-
तमित्यर्थः ॥ २९ ॥

न हि कल्पितभागसमागमनं

विगतावयवस्य घटेत कुतः ।

वितथत्वमतिः सुदृढा तु यतः

परिकल्पितवस्तुषु नित्यमतः ॥ ३० ॥

ननु निरवयवमण्डुपचरितावयवैः संयोगमनुभवित्यतीति
चेन्मैवमित्याह— न हीति । विगतावयवस्य स्वत एव
निरवयवस्य वस्तुनः कल्पितभागसमागमनं कल्पितभागेन
समागमनं संयोगो न घटेत । तत्कुत इत्यत्राह— वितथ-
त्वमतिरिति । परिकल्पितवस्तुषु वितथत्वमतिर्मिथ्यात्वबु-
द्धिः सुदृढा शुक्तिरजसादौ सम्यग्ग्याता । अतः कारणात्क-
ल्पितभागसमागमनं न घटत इत्यर्थः ॥ ३० ॥

इह वेदशिरःसु तदर्थविदः

प्रवदन्ति समस्तजगत्प्रकृतिम् ।

परमात्मपदं दृशिमास्तवपु-

ध्रुवमेकमतोऽन्यदनित्यमिति ॥ ३१ ॥

अत एव न किञ्चिदुदाहरणं

ध्रुवमस्ति परस्य विनाशिगुणम् ।

यत एवमतः स्थितमुक्तमदो

न हि नित्यमनित्यगुणेन गुणि ॥

किं चात्मनो बुद्ध्यादिभिरनित्यैर्गुणैर्गुणित्वं ब्रुवाणस्य
 वैशेषिकस्यागुमानस्य दृष्टान्तापेक्षकत्वादेव रूपस्य दृष्टान्तस्य
 नित्यं निर्गुणमेवाद्वितीयं ब्रह्म, ततोऽन्यत्सर्वं वाच्यारम्भणम-
 नित्यमिति ध्रुवन्तं वेदान्तवादिनां प्रति दर्शयितुमशक्यत्वाच्च
 नित्यमनित्यगुणेन गुणीत्यस्य पक्षस्यासंभव एवेत्याह—
 इहेति श्लोकद्वयेन । इह वेदान्तमते तदर्थविदो वेदान्तवा-
 त्पर्यङ्गाः ‘एकमेवाद्वितीयम्’ ‘नित्यं विभुं सर्वगतं सुसू-
 क्ष्मम्’ ‘ब्रह्मैवेदं सर्वम्’ ‘आत्मैवेदं सर्वम्’ ‘सर्वं स-
 त्विदं ब्रह्म’ ‘वाच्यारम्भणं विकारो नामधेयं मृत्तिकेत्येव
 सत्यम्’ इत्यादिषु वेदशिरःसु परमात्मपदमेव वस्तुतो-
 ऽन्यदनित्यमिति वदन्ति । कीदृशं परमात्मपदम् ? सम-

स्तजगत्प्रकृतिं निखिलजगद्विवर्त्ताधिष्ठानम्, अत एव दृशि-
मात्रवपुः केवलज्ञप्तिविग्रहम्, अत एवैकं नानात्वरहितं
ध्रुवं सत्यम्, अतोऽन्यत्सर्वं जगदनित्यम् । अत एव परस्य
वैशेषिकस्य विनाशिगुणं वस्तु नित्यं किञ्चिदप्युदाहरणं
नास्ति । यत एवमतः कारणाश्रित्यमनित्यगुणेन, गुणि न
भवतीति यन्मया पूर्वमुक्तं तदिदं सुस्थितं सुस्थिरमित्यर्थः ॥

उपलभ्यमहंकरणं भवितुं

क्षमते दृशिरूपगुणो न यतः ।

विषयाकृतिरञ्जितधीगुणव-

द्विषयत्वमहंकरणस्य ततः ॥ ३३ ॥

एवं प्रसङ्गागतं कगादमतं निरस्येदानीमहंकारस्यान्तः-
करणधर्मत्वमनुसंधानः तस्यात्मधर्मत्वमनुचितमित्याह—
उपलभ्यमिति । अहंकरणमुपलभ्यं दृश्यं भवितुं क्षमते
दृशिरूपमात्मवस्तु स्वयंप्रभत्वादुपलभ्यं न भवेदिति यतः
कारणादृश्यस्याहंकारस्य दृगात्मगुणत्वं न षट्ते ततोऽहंकरण-
स्यापि विषयाकृतिरञ्जितधीगुणवद्विषयत्वमेव । सत आत्म-
गुणत्वं न संभवति किं त्वन्तःकरणधर्मत्वमेवेत्यर्थः ॥३३॥

विषयप्रकृतिं प्रतिपन्नवर्ती

मतिवृत्तिमहंकरणं च मतेः ।

उभयं परिपश्यति योऽविकृतः

परमात्मसदुक्तिरसौ पुरुषः ॥ ३४ ॥

अहंकारस्यात्मगुणस्वनिराकरणपूर्वकं परिशोधितस्य त्वं-
पदार्थस्य परिशोधितेत तत्पदार्थेनैक्यलक्षणं वाक्यार्थं कथ-
यति— विषयेति । विषयप्रकृतिं प्रतिपन्नवर्ती मतिवृत्ति-
दृश्याकारां मतिवृत्तिं मतेर्द्रष्टाकारपरिणामाहंकरणं चेत्येत-
दुभयं बुद्धिपरिणामं य. प्रत्यगात्माविकृतः सन्परिपश्यति,
असौ बुद्धिमाक्षी पुरुषः स्वयमेव परमात्मसदुक्तिः परमात्मे-
त्युच्यते 'नान्योऽतोऽस्ति द्रष्टा' 'सत्त्वमासि' इत्यादि-
श्रुतेरित्यर्थः ॥ ३४ ॥

ननु देहभृदेष कथं भवता-

भिहितः परमात्मसदुक्तिरिति ।

न विरुद्धमवादिपमेतमहं

श्रुतिरप्यमुमर्थमुवाच यतः ॥ ३५ ॥

उक्तसमन्वये प्रत्यक्षादिप्रमाणान्तरविरोधमागच्छते— न-
 निवृत्ति । एष देहभूतमंसारित्वेन प्रतीयमानो जीवस्त्विच्छिन्नः
 परमात्मेति भवता कथमभिहित इति । प्रतीयमानस्य सं-
 सारस्यान्तःकरणोपाधिनिवन्धनत्वान्मैवमिति विरोधं परिहर-
 ति— नेति । तत्त्वंपदार्थयोः किञ्चिद्वत्त्वसंबन्धत्वादिविरुद्ध-
 धर्मस्य मायातत्कार्यान्तःकरणोपाधिनिवन्धनत्वेन विरोधाभा-
 वान् । उभयत्रापि विनिष्टयोरेकत्वमंभवेऽपि अद्भुतज्ञान-
 णया विरुद्धांशप्रहागेनाविरुद्धाद्वयमदानन्दप्रत्यग्बोधस्य त्वं-
 पदलक्ष्यार्थस्य ह्युद्धमदानन्दद्वयस्य बोधस्य तत्पदलक्ष्यार्थस्य
 वैकल्यशून्यलक्षितत्वेन विरोधमंभवात् ॥ ३५ ॥

अमृतं न मतेरमतस्तदिदं

यदमुत्र तदेव तु कश्चिदिति ।

श्रुतिषु प्रतिपादितमस्य दृशेः

परमात्मपदत्वममूषु भृशम् ॥ ३६ ॥

न किञ्चिदपि विरुद्धमशादिसमित्यग्निज्ञये श्रुतिं प्रमाण-
 यति— अयमिति । 'अमृतं मन्त्रविज्ञानं विद्यात्'
 इत्यथर्ववेदम् । 'न मतेर्मन्त्रारं मन्वीथाः' इत्युपस्त-

ब्राह्मणम् । 'अमतो मन्ता' इत्यन्तर्यामिब्राह्मणम् ।
 'तदेतद्ब्रह्मा पूर्वमनपरमनन्तरमबाह्यमयमात्मा ब्रह्म' इति
 मधुब्राह्मणम् । 'तत्त्वमसि' इति कठान्दोखं च । तदिह
 विवक्षितम् । 'इदं सर्वं यदयमात्मा' इति मैत्रेयीब्राह्म-
 णम् । 'यवेवेह तदमुत्र यदमुत्र तदन्विह । मृत्योः स
 मृत्युमाप्नोति य इह नानेव पश्यति ॥' इति कठवल्ली ।
 'यद्वाचानभ्युदितं येन वागभ्युद्यते । तदेव ब्रह्म त्वं विद्धि
 नेदं यदिदमुपासते ॥' इति तल्लवकारः । 'ऋद्धिर्द्धीरः
 प्रत्यगात्मानमैश्वरायुतचक्षुरमृतत्वमिच्छन्' इति कठवल्ली ।
 तथा च श्रुत्यन्तरम्— 'अन्तर्याम्यमृतः' 'स यश्चायं
 पुरुषे यश्चासावादित्ये स एकः' 'तत्त्वमसि' 'अहं ब्रह्मा-
 स्मि' 'अयमात्मा ब्रह्म' 'प्रज्ञानं ब्रह्म' 'ब्रह्मैवेदममृतं
 पुरस्ताद्ब्रह्म पश्चाद्ब्रह्म दक्षिणतश्चोत्तरेण । अधश्चोर्ध्वं च प्रसृतं
 ब्रह्मैवेदं विश्वमिदं वरिष्ठम् ॥' 'आत्मा वा इदमेक एवाग्र
 आसीन्नान्यर्त्तिकचन मिपत्' 'ब्रह्म वा इदमग्र आसीत्तदा-
 त्मानमेवावेदहं ब्रह्मास्मीति तस्माच्चतुर्वर्त्मभवत्' 'योऽसा-
 वसौ पुरुषः सोऽहमस्मि' 'अन्यदेव तद्विदितादतो अवि-
 दितादधि' 'अन्यत्र धर्मादन्यत्राधर्मादन्यत्रास्मात्कृताकृ-
 तान् । अन्यत्र भूताश्च भव्याश्च यत्तत्पश्यसि तद्वद ॥'

‘अशब्दमस्पर्शमरूपमव्ययं तयारसं नित्यमगन्धवच्च यत् ।
 अनाद्यनन्तं महतः परं ध्रुवं निचाप्य तं मृत्युमुत्थात्प्रमुच्य-
 ते ॥’ ‘यत्तद्रेश्यमग्राह्यमगोत्रमवर्णमचक्षुःश्रोत्रं तदपा-
 णिपादं नित्यं विभुं सर्वगतं सुसूक्ष्मम्’ ‘एतद्वै तदक्षरं
 गार्गि ब्राह्मणम् अभिवदन्त्यन्धूलमनण्वद्वस्वमदीर्घमलोहितम-
 स्नेहमच्छायमतमोऽवायन्नाकाशमनङ्गमरसगन्धमचक्षुष्कम-
 भोत्रमवागमनोऽतेजस्कमप्राणममुखममात्रमनन्तरमवाह्यं न
 तदभाति किञ्चन न तदइनाति कश्चन’ ‘ब्रह्मैव सन्ब्रह्मा-
 त्येति’ ‘ब्रह्म वेद ब्रह्मैव भवति’ इत्यादि । अमृतं बुद्धि-
 स्वस्य दृशेयुद्धितद्बुद्धिसाक्षिणः प्रत्यग्बोधस्य परमात्मपदत्वं
 सुखैकतानकूटस्थप्रतिरूपत्वं भृशं तात्पर्येण प्रतिपादितं य-
 स्मात्तस्मात्तत्त्वंपदार्थयोस्तादात्म्ये कश्चिद्विरोधो नास्तीत्यर्थः ॥

षट्पदभ्युदितं चदनेन सदा

नयनेन च पश्यति यत्र सदा ।

श्रवणेन च यत्र शृणोति सदा

मनसापि च यन्मनुते न सदा ॥

ननेन ब्रह्म त्वं विद्धि’ इत्यादितल्लवकारश्रुतिं प्रकट-

यति सार्धश्लोकद्वयेन । तत्र 'यद्वाचानभ्युदितम्, यच्चक्षुषा
न पश्यति, यच्छ्रोत्रेण न शृणोति, यत्प्राणेन न प्राणिति,
यन्मनसा न मनुते' इतीमं भागं विवृणोति— यदनभ्यु-
दितमिति । सदा वदनेन वागिन्द्रियेण व्यदात्मतत्त्वमन-
भ्युदितं साक्षादनभिहितम्, सदा नयनेन चक्षुरिन्द्रियेण
यत्तत्त्वं न पश्यति जनः, सदा श्रवणेन श्रोत्रेन्द्रियेण यन्न
शृणोति, सदा मनसान्तःकरणेनापि यत्तत्त्वं न मनुते रूपा-
दिरादित्याद्भुवयाकारकरणेनापि तदात्मत्वं न प्रकाशयते स्व-
यंप्रभत्वादित्यर्थः । तर्हि शास्त्रोपदेशानर्थक्यमिति न मन्त-
व्यम्, अविबेकादारमन्वारोपितातद्वन्निरसनेनात्मनो नि-
त्यमुक्तत्वप्रतिपादकत्वादिति भावः ॥ ३७ ॥

वदनं नयनं च तथा श्रवणं

मन एव च येन मतं सततम् ।

अवगच्छ तदेव पदं परमं

त्वमिति श्रुतिरीक्षितुरुक्तवती ॥३८॥

‘येन वागभ्युद्यते, येन चक्षुषि पश्यति, येन श्रोत्रमिदं
श्रुत्वम्, येनाहुर्मनो मतम्, येन प्राणः प्रणीयते’ इतीमं

भागं विवृणोति— वदनमिति । सततं वदनं वागिन्द्रियं
नयनं चक्षुरिन्द्रियं तथा श्रवणं भोत्रेन्द्रियं मन एव च
चकारात्तत्परिणामश्च मतं प्रकाशितम् । अहस्वभावं वागा-
दिकरणं चिद्वेषेणात्मनानुगृहीतमेव स्वस्वविषये प्रवर्तितुं
क्षममित्यर्थः । ‘तदेव प्रज्ञ त्वं विद्धि’ इतीमं भागं विवृ-
णोति— अवगच्छेति । त्वं तदेव परमं परमात्मत्वेना-
वगच्छेतीत्यर्थप्रकारेण भुतिरीक्षितुर्दृष्टुमिच्छोरधिकारिणः पुरु-
षस्यात्मतत्त्वमुक्तवत्युपादिष्टवतीत्यर्थः ॥ ३८ ॥

परमात्मपदत्वं इयं च मया

श्रुतिरल्पकणोक्तिरिहाभिहिता ।

अणिमादिगुणं सदिति प्रकृतं

तदसि त्वमिति श्रुतिरभ्यवदत् ॥

एवं परमात्मपदत्वे तत्प्रतिपादिकेयं श्रुतिश्चाल्पकणोक्ति-
रीत्यत्राणत्वेनाभिहिता प्रदर्शिता । ‘अमतं न मतेरमत-
स्तदिदम्’ इत्यल्पमल्पं कणतो लेशत एकेत्यल्पकणोक्ति-
स्तथा प्रदर्शितेत्यर्थः । एवं तल्लवकारश्रुतिं प्रपञ्चयित्वेदानीं
छान्दोग्यश्रुतिं प्रपञ्चयति— अणिमादिगुणमिति । ‘स य

इयोऽणिमैतदात्म्यमिदं सर्वं तत्सत्यं स आत्मा तत्त्वमासि
 श्वेतकेतो' इत्यादिश्रुतिप्रसिद्धमणिमादिगुणकं सूक्ष्मत्वसर्व-
 गत्वत्वस्वयंप्रभत्वादिगुणकं सदिति प्रकृतम् 'सदेव सोम्ये-
 दमप्र जाहीदेकमेवादितीयं तदैक्षत तत्तेजोऽसूत' इत्यादि-
 ना निखिलजगत्कारणत्वेन प्रकृतं प्रस्तुतं यद्गच्छ तदेव त्व-
 मसीति श्रुतिरेकत्वमभ्यवदुपदिष्टवती 'अनेन जीवेनात्म-
 नानुप्रविश्य नामरूपे व्याकरवाणि' इति प्रवेशश्रवणात्स-
 द्द्रूप ब्रह्मैवात्मेत्यर्थः ॥ ३९ ॥

नभसोऽवयवो विकृतिश्च यथा

घटिकादिनभो न भवेत्तु तथा ।

वरमात्मन एष न चावयवो

विकृतिश्च शरीरभृदित्यमृषा ॥ ४० ॥

श्रुतेः स्वतः प्रामाण्यात्तदवष्टम्भेन मया प्रत्यगात्मनो
 ब्रह्मत्वमभ्यधायि । तत्रेदमाशङ्क्यते— उक्तश्रुतिवृन्दस्यात्य-
 म्ताभेदे तात्पर्यं नास्ति, किं त्वंशांशिभावगमकत्वं प्रकृतिवि-
 कृतिभावगमकत्वं चेति । तत्राह— नभस इति । घटि-
 कादिनभो घटाद्याकाशो नभसोऽनवच्छिन्नाकाशस्यावयवो

विकृतिश्च यथा न भवेत्तथैव शरीरभृदपि जीवपदार्थोऽपि
परमात्मनोऽवयवो विकृतिश्च न भवेदित्येषा बुद्धिर्मृषा न
भवेत्, किं तु यथार्थेत्यर्थः ॥ ४० ॥

करकादिनिमित्तकमेव यथा

करकाम्बरनाम भवेद्वियतः ।

परमात्मदृशेरपि नाम तथा

पुरहेतुकमेव तु जीव इति ॥ ४१ ॥

यदि जीवपरयोरेकांशित्वादिलक्षणः क्रियानपि भेदो
नास्ति तर्हि जीव इति नामभेदः कथमित्याशङ्क्याह—
करकादीति । एकस्यापि वियतः करकादिनिमित्तकमेव
घटाद्युपाधिनिबन्धनमेव यथा करकाम्बरमिति नाम भवे-
त्तथा परमात्मदृशेरपि दृष्ट्वाप्य परमात्मनोऽपि पुरहेतुकमेव
शरीरहेतुकमेव जीव इति नामभेदो भवेत्, न वस्तुतो भेद
इत्यर्थः ॥ ४१ ॥

जनितं वियदग्रणि येन जग-

त्परमात्मसदक्षरनामभृता ।

प्रविवेश स एव जगत्स्वकृतं

खमिवेह घटं घटसृष्टिमनु ॥ ४२ ॥

किं चाविकृतस्यैव ब्रह्मणः प्रवेशश्रवणाच्च न विकारोऽव-
यवो वा जीव इत्याह— जनितमिति । परमात्मसदक्षरना-
मभूता परमात्मेति सदित्यक्षरमिति च नाम विभर्तीति पर-
मात्मसदक्षरनामभूतेन परमात्मसदक्षरनामभूता येन विय
वमण्याकाशादिकं जगज्जनितं सृष्टं स परमात्मैव स्वकृतं
स्वमायया निर्मितं जगज्जीवात्मना प्रविवेश प्राविशत् ।
निरंशस्य परमात्मनः कथं प्रवेश इत्याह— खमिति ।
घटसृष्टिमनु यथा खमाकाशं घटं प्रविशति तद्वदित्यर्थः ।
निरवयवस्य सर्वगतस्यात्मनो बुद्ध्यादावभिध्यक्तिमात्रमेवा-
त्मनः प्रवेशो न तु देवदत्तादेरुंदादिप्रवेशवदिति भावः ॥

उदपद्यत खप्रमुखं हि जग-

त्परमात्मन इत्यपि याः श्रुतयः ।

अवधार्यत आभिरभेदमतिः

परमात्मसत्त्वसमर्पणतः ॥ ४३ ॥

एवं तावत् 'तस्माद्वा तदेवानुभाविशत्' 'स एष ईदं
 प्रविष्ट आ नखाग्नेभ्यः' 'अन्तः प्रविष्टः नास्ता जना-
 नाम्' इति प्रवेशवाक्याश्चतुर्विधेषु देहेष्वन्तःकरणसाक्षि-
 तया प्रविष्टस्य परमात्मन एष जीव इति नाम भवेत्तस्मा-
 त्तस्माज्जीवः परमात्मनोऽंशो विकारश्च न भवेदित्युक्तम् ।
 इदानीमस्मिन्नर्थे सृष्टिशक्यमपि प्रमाणमित्याह— उदिति ।
 परमात्मनः सकाशात्प्रमुखं जगदुदपद्यतेत्यपि याः सृष्टि-
 श्रुतयः 'एतस्माज्जायते प्राणो मनः सर्वेन्द्रियाणि च, एवं
 वायुर्ज्योतिरापः पृथिवी विश्वस्य धारिणी' 'तस्माद्वा एत-
 स्मादात्मन आकाशः संभूतः' इत्यादिश्रुतिभिरप्यभेदमतिरे-
 वावधार्यते । कथमवधार्यत इत्यत्राह— परमात्मसत्तत्त्वस-
 मर्पणत इति । परमात्मकार्यस्य जगतस्तत्त्वविष्टभ्य जीवस्या-
 पि परमात्मसत्तत्त्वेन समर्पणतः परमात्मता । तावन्मात्रप्र-
 तिपादनेनाभेदमतिरेवावधार्यते प्रकाशयते 'सर्वं खल्विदं
 ब्रह्म' 'वाचारम्भर्ष विकारो नामधेयं मृत्तिकेत्येव सत्यम्'
 'नान्योऽतोऽस्ति द्रष्टा' इत्यादिश्रुतिभिरित्यर्थः ॥ ४३ ॥

यदि सृष्टिविधानपरं वचनं

फलशून्यमनर्थकमेव भवेत् ।

जगदित्थमजायत धातुरिति

श्रवणं पुरुषस्य फलाय न हि ॥

मनु सृष्टिवाक्यं सृष्टिप्रतिपादनपरमेव नाभेदप्रतिपादनपरमपि, एकस्य वाक्यस्य नानार्थताया अन्याय्यत्वादित्याशङ्क्य निपञ्चे दूषणमाह — यदीति । वचनं सृष्टिवाक्यं सृष्टि-विधानपरं यदि तर्हि तद्वचनं फलशून्यमनर्थकमेव भवेत् । सृष्टिपरत्वे कथं फलशून्यत्वमित्यत्राह — जगदित्थमिति । धातुर्धिधातुः परमेश्वराज्जगदित्थमजायतेति श्रवणमात्रं श्रोतुः पुरुषस्य फलायत्यन्तिकदुःखनिवृत्तये न भवेत् । हि यन्मादेवं तस्मात्सृष्टिप्रतिपादनपरत्वेऽशेषानर्थनिवृत्तिलक्षणफलाभावादानर्थक्यं प्रमज्जेन ‘फलवत्संनिधावफलं तदङ्गम्’ इति न्यायात्, सृष्टिवाक्यस्य च स्वतः फलवत्त्वा-भ्रवणादेकत्वप्रतियादकवाक्यस्य ‘तरति शोकमात्मवित्’ ‘ब्रह्मविदामोति परम्’ ‘न विभेति कुतश्चन’ इति फलवत्त्वश्रवणात्सृष्टिवाक्यमपि तत्त्वमात्रिवाक्यशेषभूतं चेत्फलवत्त्वादित्यर्थः ॥ ४४ ॥

अनृतत्वमवायसकृद्विकृते-

निर्धारि सदेव तु सत्यमिति ।

श्रुतिभिर्वहुर्धैतदतोऽवगतं

जगतो न हि जन्म विधेयमिति ॥

इदञ्च सृष्टिवाक्यस्य सृष्टिपरत्वमयुक्तमित्याह— अनृतत्वमिति । विकृतेर्विकारस्यासकृद्बहुवारमनृतत्वमवादि मिथ्यात्वमुक्तम् । किं च सदेव सत्यमिति निरधारि निर्धारितम् । अत्र प्रमाणमाह— श्रुतिभिरिति । ‘वाचारम्भणं विकारो नामधेयम्’ इत्यारभ्य ‘तत्सत्यं स आत्मा तत्त्वमसि’ इत्यादि श्रुतिभिर्वहुर्धया बहुप्रकारेण दृष्टान्तेन कार्यस्य जगतोऽनित्यत्वं कारणस्य ब्रह्मणः सत्यत्वं निर्धारितम् । तस्माज्जगदो जन्म न विधेयमित्येतदवगतमस्मान्निरित्यर्थः ॥ ४५ ॥

न च तत्त्वमसीत्यसकृद्ब्रचनं

जगतो जनिमात्रविधौ घटते ।

परमात्मपदानुमतिं तु यदा

जनयेत्पुरुषस्य तदा घटते ॥ ४६ ॥

सृष्टिवाक्यस्य मिथ्याभूतसृष्टिपरत्वमयुक्तं किं त्वेकत्वपरत्वमित्युक्तम् । इदानीं ब्रह्ममसिवाक्यस्य सृष्टिपरत्वं

कस्मान्न भवेदित्यत्राह— न चेति । जगतो जनिमात्रविधौ
 वत्त्वमसिवाक्यस्य जन्ममात्रप्रतिपादनपरत्वेऽपि फलव-
 ज्ञानस्य जनकत्वाभावात्तत्त्वमसीत्यसकृद्वचनं पुनः पुनरस-
 कृद्भ्यासो न घटते, अविवक्षितार्थेऽस्यामकृद्भवात्तात्प-
 र्मत्वात् । अयं भानः— ‘संभवत्येकवाक्यत्वे वाक्यभेदो
 हि नेष्यते’ इति न्यायात्सृष्टिवाक्यस्य महावाक्येनैकवा-
 क्यत्वे संभवति सति तद्विपर्यासेन महावाक्यस्य सृष्टिवा-
 क्यशेषत्वं न घटते नैरर्थक्यप्रसङ्गादिति । ननु तत्त्वम-
 सिवाक्यस्य सृष्टिपरत्वं यथा न घटते तथा सृष्टिवाक्यस्य
 वत्त्वमसिवाक्यशेषत्वमपि न घटन इत्यत्राह— परमात्मे-
 वि । पुरुषस्य प्रत्यगात्मनः परमात्मपदानुमतिं महात्त्वबुद्धिं
 यदा जनयेन्महावाक्यं तदा वाक्यजनितज्ञानस्य मोक्षफल-
 त्वात्तच्छेषतया सृष्टिवाक्यमपि घटते, विपरीतं चेन्न घटे-
 तेत्यर्थः ॥ ४६ ॥

स्थिरजङ्गमदेहभियां चरितं

परिपश्यति योऽविकृतः पुरुषः ।

परमात्मसदुक्तिरसाविति य-

ज्ज्ञितं तदतिष्ठिमित्थमहम् ॥४७॥

‘यतो वा इमानि भूतानि जायन्ते येन जातानि
जीवन्ति यत्प्रयन्त्यभिर्भुविशन्ति’ ‘तत्सृष्ट्वा तदेवानुप्रावि-
शत्’ ‘य आत्मनि तिष्ठन्नात्मानमन्तरो यमयति’ इत्या-
दिसृष्टिस्थितिप्रलयप्रवेदनियमादेशां पञ्चाविधार्यवादवाक्या-
नामभेद एव तात्पर्यमिति दर्शयित्वेदानीमविरोधं निगम-
यति— स्थिरोति । स्थिरजङ्गमदेहाधियां चरितं जीवात्मनां
चा बुद्धिचूतयस्ता यः पुरुषोऽविकृतः सन्परिपश्यति, अग्नौ
पुरुषः स्वयमेव परमात्मसदुक्तिरिति यत्पूर्वं मया भणितं
तदित्यप्रकारेणाहमतिष्ठिपं भ्रमाजविरोधपरिहारेण प्रणिष्ठा-
पितवानभ्येत्यर्थः ॥ ४७ ॥

पृथगेव यदाक्षरतो मतिवि-

न्मकरोदकवन्न घटाम्बरवत् ।

न विरोत्स्यति तत्त्वमसीति तदा

वचनं कथमेष त इत्यपि च ॥ ४८ ॥

यथा तत्त्वमसिवाक्यं जीवन्नक्षणोरंशांशित्वलक्षणमीष-
द्भेदमपि न सहते तथा मकरोदकवदत्यन्तभेदं सुतरामेव
न सहत इत्याह— पृथगिति । यदा मतिविदुद्धिसाक्षी

मकरोदकवन्मत्स्योदकयोरेवाक्षरतो ब्रह्मणः सकाशात्पृथगेव
भिन्न एव न तु घटान्तरवद्यथा घटाकाशस्य महाकाशादुपा-
धिकृतो भेदो यदा नाङ्गीक्रियते तदा तत्त्वमसीति वचनं
कथं न विरोत्स्यति ? जीवपर्योर्मत्स्योदकवत्परमार्थभेदा-
ङ्गीकारे तत्त्वमसीतिवाक्यविरोधः स्यादेवेत्यर्थः ॥ ४८ ॥

न तु वस्तुसतत्वविवोधनकृ-

द्वेनिवर्तयदप्रतिबोधमिदम् ।

सदुपासनकर्मविधानपरं

यत एवमतो न विरोत्स्यति मे ॥

ननु वस्तुपरत्वे सति भेदं न सद्गते तत्त्वमस्यादिवा-
क्यम् ; तस्य वस्तुपरत्वं नास्ति किं तूपासनापरत्वमित्या-
शङ्कते पूर्ववाची— न त्विति । अप्रबोधमज्ञानं विनिवर्त-
यद्विदं तत्त्वमस्यादिवाक्यं न वस्तुसतत्वविवोधनकृत् न तु
वस्तुस्वरूपप्रतिपादनपरम् । तर्हि किंपरमित्यत्राह— सदु-
पासनकर्मविधानपरम् । यत एवमतः कारणात्तत्त्वमस्यादि-
वाक्यं न विरोत्स्यति, वाक्यस्योपासनाविधानपरत्वादस-

ण्डैकरसवस्तुपरत्वाभावात्तद्वाक्यमस्मन्मतं प्रतिक्षेप्तुं न श-
मत इति भावः ॥ ४९ ॥

मनआदिषु कारणदृष्टिविधिः

प्रतिमासु च देवधियां करणम् ।

स्वमतिं ह्यनपोह्य यथा तु तथा

त्वमसीह सदात्ममतिर्वचनात् ॥

वाक्यस्योपासनाविधिपरत्वं दृष्टान्तेन साधयति— मन-
इति । ‘मनो ब्रह्मेत्युपासीत’ ‘आदित्यो ब्रह्मेत्युपासीत’
‘आकाशो ब्रह्मेत्युपासीत’ ‘अन्नं ब्रह्मेत्युपासीत’ इत्यादि-
श्रुत्या मनआदिषु कारणदृष्टिविधिः मनआदित्यादौ कार-
णब्रह्मोपास्तिर्विधीयते । तथा च प्रतिमासु भगवत्पञ्चन-
व्यञ्जितासु स्वमतिमनपोह्याधिष्ठानबुद्धिमपरित्यज्य देवधि-
यां करणं देवत्वबुद्धपारोपणं तद्दद्यापि बुद्धिस्त्वमसीति
वचनात्तत्त्वमसिवाक्येन इह त्वंपश्यन्भूते जीवे जीवत्वम-
परित्यज्य सदात्ममतिर्विधीयते सद्रूपब्रह्मदृष्टिर्विधीयते । ए-
कत्वपरत्वे प्रमाणान्तरविरोधात्सदहमस्मीति शेतोधारणमेव
विधीयत इत्यर्थः ॥ ५० ॥

अथ वा त्वमिति ध्वनिवाच्यमिदं

सदसीति वदेद्वचनं गुणतः ।

विभयं पुरुषं प्रवदन्ति यथा

मृगराडयमीश्वरगुप्त इति ॥ ५१ ॥

तत्त्वमसिवाक्यमुपासनाविधिपरमित्येकं पक्षं प्रदर्श्य,
इदानीं गुणवादपरमथ वा स्तुतिपरमथ वा विपरीतबोधक-
मिति पक्षान्तराण्युदाहरति पूर्ववादी श्लोकद्वयेन— अथ
षेति । इदं तत्त्वममीति वचनं त्वमिति ध्वनिवाच्यं जीवं
ब्रूयते। गुणवादेन सदसीति वदेत् । गुणवादपरत्वे दृष्टान्त-
माह— विभयमिति । विभयं निर्भयं पुरुषं दृष्ट्वा अयमीश्वर-
गुप्तो मृगराडयं देवदत्तः सिंह इति प्रवदन्ति, तद्वदित्यर्थः ॥

यदि वा स्तुतये सदसीति वदे-

न्मघवानसि विष्णुरसीति यथा ।

त्वमिति श्रुतिवाच्यसतत्वकता-

मथ वा सत एव वदेद्वचनम् ॥ ३

स्तुतिपरत्वं दर्शयति— यदीति । यथा दातारं पुरुषं
मघवानिन्द्रोऽसि विष्णुमीति स्तुवन्ति याचकास्तथापि
तं स्तुतये स्तुत्यै जीवं स्तोतुं मदमीति वदेद्वाक्यमित्यर्थः ।
विपरीतबोधकत्वं दर्शयति— स्वमिति । अथ वा तत्त्वम-
सीति वचनं सतः सदूपस्य ब्रह्मणस्त्वमिति ध्वनिवाक्यस-
त्त्वकतामेव त्वंपदवाच्यजीवात्मकतामेव वदेत् । ब्रह्मणो
जीवत्वमेव बोधयेद्वाक्यमित्यर्थः ॥ ५२ ॥

यदि तत्त्वमिति ध्वनिनाभिहितः

परमात्मसतत्त्वक एव सदा ।

किमिति स्वकमेव न रूपमवे-

त्प्रतिबोध्यत एव यतो वचनैः ॥

ननु किमनया क्लिष्टकल्पनया, स्वारसिकं जीवस्य ब्रह्म-
त्वमेव किमिति न बोधयेद्वाक्यमित्यत्राह— यदीति ।
तत्त्वमसिवाक्ये स्वमिति ध्वनिनाभिहितो जीवः सदा
परमात्मसतत्त्वक एव यदि, तर्ह्येव जीवः स्वरूपं किमिति
नावेत् स्वस्य स्वाभाविकं ब्रह्मत्वं किं न जानाति ? न तु

स्वारसिकं ब्रह्मत्वं किं तु वचनैः प्रतिबोध्यत एवेति यत-
स्त्वतः कारणादस्य ब्रह्मत्वं स्वारसिकं न भवतीत्यर्थः ॥५३॥

अत एव हि जीवसदात्मकतां
न हि तत्त्वमसीति वदेद्वचनम् ।
एदपीदृशमन्यदतो वचनं
तदपि प्रथयेदन्यैव दिशा ॥ ५४ ॥

उक्तार्थं निगमयति पूर्ववादी— अत एव । अत एव
वाक्यस्योपासनापरत्वादेव तत्त्वमसीति वचनं जीवस्य सदा-
त्मकतां न वदेद्वचनं न बोधयेत् । किं न मादेवं तस्मादतो-
ऽन्यदपीदृशं यद्वचनं महावाक्यं तदप्यन्यैव दिशा प्रथये-
दुन्नयेदित्यर्थः ॥ ५४ ॥

त्वदुदाहृतवाक्यत्रिलक्षणता
वचनस्य हि तत्त्वमसीति यतः ।

अत एव न दृष्टिविधानम्
सत एव सदात्मकतायमकम् ॥५५॥

तत्त्वमसिवाक्यस्योपासनवाक्यवैलक्षण्याद्वस्तुपरत्वमेवेति
 साधनाबाह् सिद्धान्ती— त्वदिति । तत्त्वमसीति वचनस्य
 त्वदुदाहृतवाक्यविलक्षणता त्वयोदाहृतान्मनो ब्रह्मेत्यादि-
 वाक्याद्विलक्षणतामिति यतस्ततः कारणमिदं वचनं दृष्टिवि-
 धानपरमुपासनाविधिपरं न भवेत्, किं तर्हि सत एव
 सदात्मकतागमकं जीवात्मना प्रविष्टस्य सत एव ब्रह्मण एव
 सदात्मकतागमकं ब्रह्मत्वबोधकमित्यर्थः ॥ ५५ ॥

इतिशब्दशिरस्कपदोक्तमति-

विहिता मनआदिषु तैर्वचनैः ।

न विधानमिहास्ति तथा वचने

सुविलक्षणमेतदतो वचनात् ॥ ५६ ॥

तत्त्वमसिवाक्यस्योपासनवाक्याद्विलक्षण्यं माधयति—
 इतीति । इतिशब्दशिरस्कपदोक्तमतिविहिता मनआदिषु
 मनआदित्यादिषु तैर्वचनैर्मनो ब्रह्मेत्यादिभिर्वाक्यैर्विहिता ।
 इह वचने तु तथा विधानं नास्ति, अस्मिन्तत्त्वमसि-
 वाक्ये तथाविधेतिशब्दशिरस्कपदेनोक्तदृष्टिविधानं नास्तीति

वस्मात्तस्मादतो वचनान्मनो ब्रह्मेत्यादिवाक्यादेतत्तत्त्वमसि
वाक्यं सुविलक्षणं सुतरां विलक्षणमित्यर्थः ॥ ५६ ॥

मनसो वियतः सवितृप्रभृतेः

प्रवदन्ति न तानि सदात्मकताम् ।

मनआदि हि मुख्यमुपास्यतया

प्रवदन्ति यतोऽक्षरदृष्टियुतम् ॥ ५७ ॥

यद्युपासनावाक्यवैलक्षण्यतत्त्वमसिवाक्यं वस्तुनिष्ठं
बहिर् मनो ब्रह्मेत्यादीन्यपि वस्तुनिष्ठान्येवेत्यत्राह— मनस
इति । सवितृप्रभृतेः सवितारमारभ्य मनसो वियतश्च तानि
मनो ब्रह्मेत्यादीनि सदात्मकतां सद्रूपतयात्मकता न प्रव-
दन्ति मनआदेर्ब्रह्मात्मकतां न प्रवदन्ति न बोधयन्ति ।
तर्हि किं कुर्वन्तीत्यत्राह— मनआदीति । मुख्यतया मन-
आदित्यादिकमक्षरदृष्टियुतमुपास्यतया प्रवदन्ति फलान्तरमु-
द्दिश्येत्यर्थः ॥ ५७ ॥

करको न मृदः पृथगस्ति यथा

मनआदि सतोऽस्ति तथा न पृथक् ।

इति वस्तुसत्त्वकता तु यदा

विधिशब्द इतिश्च तदा तु वृथा ॥

ननु ब्रह्मजनसोः प्रकृतिविकृतिभावान्मृत्तरकयोरिव ता-
दात्म्योपदेशो वस्तुपर एव कस्मात्तु भवन्तीत्याशङ्क्याह—
करक इति । यथा करको घटादिकं कार्यं स्वकारणान्मृदः
सकाशात्पृथङ् नास्ति तथा मनआदित्यादिकमपि कारण-
भूतात्सतो ब्रह्मणः सकाशात्पृथगव्यतिरिक्ततया नास्तीत्येवं
वस्तुसत्त्वकता तु वस्तुपरता तु यदा स्वयाभ्युपगम्यते
तदा मनो ब्रह्मेत्युपासीतेत्यस्मिन्वाक्ये विधिशब्दश्चेतिशब्दश्च
वृथा भवेत् । तस्माद्मनो ब्रह्मेत्यादिवाक्यस्य वस्तुपरताऽप्यु-
क्तम्, किं तूपासनापरत्वमेवेत्यर्थः ॥ ५८ ॥

मनआदि समानविभक्तितया

विधिशब्दमिति च विहाय यदि ।

जनकेन सता सह योगमिया-

दनृतं तदिति स्फुटमुक्तमभूत् ॥

ननु विधिशब्दमितिशब्दं च विहाय मनो ब्रह्मेत्यादि-

एदद्वयं समानविभक्तिकतया सामानाधिकरण्यं गमिष्यति,
 ततश्च वस्तुपरमेवेति, तत्राह— मनइति । समानविभक्ति-
 त्वैकविभक्तितया मनआदित्यादिकं विधिशब्दमिति शब्दं च
 विहाय जनकेन सता स्वकारणेन ब्रह्मणा सह योगमिया-
 त्सामानाधिकरण्यं गच्छेद्यदि तर्हि तन्मनआदि अनृतमस-
 त्यमिति स्फुटं त्रयोक्तमभूत् इदानीं मनआदिजगन्मध्येति
 तव सिद्धान्तः स्यात् । तदयुक्तं तवापसिद्धान्तप्रसङ्गादित्यर्थः ।
 जडाजडयोर्वागवतादात्म्यायोगादिति भावः ॥ ५९ ॥

ननु जीवसतोऽपि तत्त्वमिति

स्फुटमेकविभक्त्यभिधानमिति ॥

कथमस्य शरीरभृतोऽनृतता

न भवेदविभक्तविभक्तियुजः ॥ ६० ॥

ननु ब्रह्मसामानाधिकरण्ये यदि मनआदेरनृतत्वं भवेत्,
 तर्हि जीवस्यापि तत्त्वमसिवाक्ये ब्रह्मसामानाधिकरण्यश्रव-
 नादनृतत्वं कथं न भवेदिति पूर्वपक्षी चोदयति— नन्वि-
 ति । जीवसतोऽपि तत्त्वमित्येकविभक्त्यभिधानमभिज्ञ-
 विभक्त्यभिधानं स्फुटं प्रतीयते, ततः कारणादावभक्तविभ-

क्तियुजोऽभिन्नविभक्तियुक्तत्वात् शरीरभृतो जीवस्य मनजा-
दिवदनृतता कथं न भवेत् मिथ्यात्वं भवत्येव । तस्व
जीवभ्यानृतत्वे तस्याविक्रियप्रज्ञात्मकत्वं श्रुतिभिर्द्धं न से-
त्स्यतीत्यर्थः ॥ ६० ॥

प्रकृतेरभिधानपदेन यदा

विकृतेरभिधानमुपैति युजाम् ।

अनृतत्वमतिस्तु तदा विकृतौ

मृदयं घट इत्यभिधासु यथा ॥ ६१ ॥

न ब्रह्मसामानाधिकरण्यमनृतत्वप्रयोजकमित्याह सिद्धा-
न्ती— प्रकृतेरिति । यदा प्रकृतेरभिधानपदेन कारण-
बोधकपदेन विकृतेरभिधानं कार्यवाचकं पदं युजामुपैति
सामानाधिकरण्यं प्राप्नोति तदा विकृतावनृतत्वमतिर्भवति
कार्ये मिथ्यात्वबुद्धिर्भवति । तत्र दृष्टान्तमाह— मृदयं घट
इत्यभिधासु यथेति । मृदयं घटस्तन्तुरयं पटः कनकमिदं
रुचकमिति कार्यकारणपदयोः सामानाधिकरण्ये कार्येऽनृत-
त्वमतिर्भवति, तद्वदत्रापि यदि जीवपरयोः कार्यकारणभा-

।स्त्वहिं अनृतत्वं भवेदेव, न तु तदस्तीति सिद्धान्तिनो-
ऽभिप्रायः ॥ ६१ ॥

विकृतिस्वमवादि मनःप्रभृते-

बहुशः श्रुतिषु प्रकृतेस्तु सतः ।

अत एव समानविभक्तितया

मनआदि सुवेद्यमसत्यमिति ॥ ६२ ॥

ननु कार्यकारणयोः सामानाधिकरण्ये कार्येऽनृतत्वम-
विर्भवत्, मनआदेस्तु सृष्टिप्रकरणे कार्यत्वाभवणादनृतत्वं
न भवेदित्याशङ्क्य मैवं तव बाधिर्यादित्याह सिद्धान्ती—
विकृतत्वमिति । 'एतस्माज्जायते प्राणो मनः सर्वेन्द्रि-
याणि च' 'अन्नमाशितं त्रेधा विधीयते, तस्य यः स्वाविष्टो
चातुस्तत्पुरीषं भवति यो मध्यमस्त-मांसं योऽग्निष्ठस्तन्मनः'
इत्यादिश्रुतिषु मनःप्रभृतेर्मनःप्रमुखस्य जगतो बहुशो
बहुवारं सतः प्रकृतेर्विकृतिस्वमवादि मनस्य सद्रूपवद्वाकार्य-
त्वमभाषि । यत एवमतः कारणात्समानविभक्तितया मन-
आद्यसत्यमिति सुवेद्यम् । मनआदेः कार्यत्वभवणाद्भ्रान्ता-
मानाधिकरण्ये मनभावनृतं भवेदित्यर्थः ॥ ६२ ॥

जनितत्वमवादि न हि श्रुतिभि-

र्जनकेन सतास्य शरीरभृतः ।

मनआदिविकारविलक्षणतां

प्रतियन्ति शरीरभृतस्तु ततः ॥६३॥

तर्हि जीवस्यापि मनआदिब्रह्मकार्यत्वश्रवणादनृतत्वं
कुतो न भवेत्, ' यथाग्नेः क्षुद्रा विस्फुलिङ्गा वृक्षरूपदेव-
मेवात्मादात्मनः सर्वे प्राणाः सर्वे लोकाः सर्वे दद्याः सर्वे
वेदाः सर्वाणि भूतानि सर्व एत आत्मनो व्युद्भरन्ति ' इति
जीवोत्पत्तिश्रवणादित्याशङ्क्य, जीवस्य स्वरूपेऽपि न भव-
ति किं तु विशिष्टोत्पत्तिरेवेत्याभिप्रायेणाह भिद्यन्— ज-
नितत्वमिति । अथ शरीरभृतः शरीरभृतस्य जीवा-
त्मनो जनकेन सता निखिलजगत्कारणेन ब्रह्मणा जनि-
तत्वमुत्पादितत्वं श्रुतिभिर्नवादि न गदितम् । हि यस्मादेवं
ततः कारणाच्छरीरभृतो मनआदिविकारविलक्षणतां मन-
आदिकार्यवैलक्षण्यं विद्वज्जनाः प्रतियन्ति जानन्ति । तस्मा-
न्मनआदिवर्जिवभ्य ब्रह्मसामानाधिकरण्येऽनृतत्वं न भवे-
दित्यर्थः ॥ ६३ ॥

यदजीजनदम्बरपूर्वमिदं

जगदक्षरमीक्षणविग्रहकम् ।

प्रविनेश तदेव जगत्स्वकृतं

स च जीवसमाख्य इति श्रुतयः ॥

जीवस्य ब्रह्मविकारत्वं श्रुतिषु प्रसिद्धं न चैकमात्मकत्वं
 तर्हि प्रसिद्धमित्यपश्याम, अविकृतमप्रात्मकत्वमेवेत्याह
 सिद्धान्ती— यदजीजनदिति । ‘तदेक्षत तत्तेजोऽस्तु’
 ‘स ईशानाचक्रे’ ‘सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म’ ‘प्रज्ञानं ब्रह्म’
 इति श्रुतेरीक्षणविग्रहकं यदक्षरात्मकं ब्रह्माम्बरपूर्वकमाका-
 शपुरःसरमिदं जगदजीजनदुदयादयत रुदेवाक्षरात्मकं ब्रह्मैव
 स्वकृतं जगत्प्रविनेश प्राविशत् । यस्मादेवं तस्मात्स
 परमात्मैव जीवसमाख्यो जीवसंज्ञां प्राप्त इति ‘तत्सृष्ट्वा
 ब्रह्मेवानुप्राविशत्’ इत्याद्याः श्रुतयः प्रवदन्तीत्यर्थः ॥

परमात्मविकारविभक्तमति-

र्न भवत्यत एव शरीरभूतः ।

यत एव विकारविभिन्नमति-

र्न भवत्यत एव मृषात्वमतिः ॥ ६५ ॥

अविभक्तविभक्त्यभिधानकृता

परमात्मपदेन शरीरभृतः ।

न भवेदिह तत्त्वमसिप्रभृतौ

लवणं जलमित्यभिधासु यथा ॥ ६६ ॥

एवं श्रुतिप्रामाण्याज्जीवस्याविकृतब्रह्मात्मत्वे सिद्धे प्रकृते
किमायातमित्यपेक्षायाम्, जोष एव परमात्मेत्यनेन हेतुना
विभक्तबुद्धिर्न भवेदित्यायातमित्याह — परमेति । विका-
रविभक्तमतिर्न भवति परमात्मविकारत्वेन ब्रह्मकार्यत्वेन
हेतुना ब्रह्मणः सकाशाज्जीवो विभक्त इति बुद्धिर्न भवति
जीवस्य ब्रह्मकार्यत्वाभावादित्यर्थः । ततः किं तत्र सिद्धमि-
त्यत्राह — यत एवेति सार्धश्लोकेन । यत एव विकारत्वेन
विभिन्नमतिर्न भवति, अत एवेह तत्त्वमसिप्रभृतौ तत्त्व-
मस्याविधाक्ये शरीरभृतः परमात्मपदेन अविभक्तविभक्त्य-
भिधानकृता मृषात्मबुद्धिर्न भवेत्, ब्रह्ममामानाधिकरण्ये

सति जीवेऽनृतत्वबुद्धिर्न भवेत् । अत्र व्यतिरेकदृष्टान्त-
माह— लवणं जलमित्यभिधासु यथेति । यथा लवण-
जलयोः कार्यकारणभावादुदककार्यस्य लवणस्यानृतत्वं भवे-
त्तथा जीवस्यानृतत्वं न भवेत्, जीवब्रह्मणोः कार्यकारण-
त्वाभावादित्यर्थः ॥ ६५ ॥ ६६ ॥

परमात्मविकारनिराकरणं

कृतमस्य शरीरभृतस्तु यतः ।

परमेश्वररूपविलक्षणता

न मनागपि देहभृतोऽस्ति ततः ॥

ब्रह्मनामानाधिकरण्ये मृपात्वं न भवतीति साधयितुं
जीवस्य विकारत्वं निराकृतम्, अत एव जीवस्य सर्वकारेण
ब्रह्मविलक्षणता निराकृतेत्याह सिद्धान्ती— परमात्मेति ।
अस्य शरीरभृतः परमात्मविकारत्वनिराकरणं कृतमिति
यतः, अत एवास्य शरीरभृतो जीवपदार्थस्य परमेश्वररूप-
विलक्षणता न मनागपीदमपि नास्ति जीवस्याविकृतब्रह्मात्म-
त्वप्रमदनादित्यर्थः ॥ ६७ ॥

ननु जीवसतोरणुमात्रमपि

स्वगतं न विशेषणमस्ति यदा ।

वद तत्त्वमसीति तदा वचनं

किमु वक्ति तथैव त इत्यपि च ॥

‘यदा ह्येवैष एवस्मिन्नुदरमन्तरं कुरुते, अथ तस्य भयं भवति’ ‘नेह नानास्ति किञ्चन’ इति भेदस्य निरस्तत्वाज्जीवपरयोरीषदपि भेदो नास्तीत्युपश्रुत्य पूर्वपक्षवादी बोधयति— नन्विति । जीवपरयोरणुमात्रमपि स्वगतं विशेषणं भेदकं यदा नास्ति तदा तत्त्वमसीति वचनं किमु वक्ति किं बोधयति । एष त इत्यपि च ‘एष त आत्मान्तर्याम्यमृतः’ इति वचनं च किमु वक्ति जीवसतोरौषदपि भेदाभावे पूर्वमेवाभेदमय सिद्धत्वादुपदेशानर्थक्यमिति पूर्ववादिनोऽभिप्रायः ॥ ६८ ॥

स्वगतं यदि भेदकमिष्टमभू-

दणुमात्रमपि श्वरदेहभृतोः ।

अपनेतुमशक्यमदो वचने-

रमुनास्य पृथक्त्वनिषेधपरैः ॥ ६९ ॥

एतच्चोद्यं परिहरति सिद्धान्ती—स्वगतमिति । ईश्वरदेह-
भूतोरणुमात्रमपीश्वरगतं भेदकामिष्टमभूद्यदि जीवपरयोः पर-
मार्थतः स्वगतभेद इष्यते यदि तर्ह्यदो भेदकममुना परमा-
त्मनार जीवस्य पृथक्त्वनिषेधपरैस्तत्त्वमस्यादिभिर्वाक्यै-
रपनेतु निराकर्तुमशक्यमिति ॥ ६९ ॥

इह यस्य च यो गुण आत्मगतः

स्वत एव न जातु भवेत्परतः ।

वचनेन न तस्य निराकरणं

क्रियते स गुणः सहजस्तु यतः ॥

जीवपरयोः परमार्थभेदाङ्गीकारे तस्य वचनेन निराक-
रणमशक्यमित्युक्तम् । इदानीं परमार्थभेदनिराकरणासंभवं
साधयति—इहेत्यादिना । इह व्यवहारदशायां यस्य पदा-
र्थस्य यो गुणः स्वत एवात्मगतो जातु परतो न भवेत्तस्य स्वा-
भाधिकगुणस्य वचनेन निराकरणं न क्रियते, निराकर्तुं न

शक्यत इत्यर्थः । कुतो न शक्यत इत्याकाङ्क्षायां तत्र हेतुं
 कथयति— महज इति । तु पुनः स भेदाख्यो गुणः
 महजो यतः उपाधिकृतो न भवेद्यतस्ततः कारणाद्वचनेन
 न निराक्रियत इत्यर्थः ॥ ७० ॥

वचनं त्ववबोधकमेव यत-

स्तत एव न वस्तुविपर्ययकृत् ।

न हि वस्त्वपि शब्दवशात्प्रकृतिं

प्रजहात्यनवस्थितिदोषभयात् ॥ ७१ ॥

ननु वचनेन किमिति महजगुणनिराकरणं न संभवति
 वचनस्य कारणत्वादित्यत्राह— वचनमिति । अज्ञातार्था-
 विमन्तृतया प्रमाणभूतं तत्त्वमस्यादिवचनमवबोधकमेव, प्र-
 माणात्तामभिष्यञ्जकत्वस्वाभाव्यात्, अतो यथावस्थितप्रत्य-
 ग्गजैकत्वबोधकमेव, न तु कारणमित्यर्थः । तर्हि वस्तु स्व-
 यमेव शब्दसामर्थ्यात्तत्रमावृष्टिद्वं गुणं परित्यजतिविति चेन्ने-
 त्याह— न हीति । वस्त्वपि शब्दवशाच्छ्रुतिसामर्थ्यात्प्र-
 कृतिं प्रकृतिविद्वं गुणभेदं न जहाति न परित्यजति । कुतः
 कारणादित्यत्राह— अनवस्थितिरोपभयादित्यादिना । स्वस्थान-

वक्ष्यान् दोषभयात्सहजस्य निराकरणे स्वम्यापि नाशप्रसङ्गा-
दित्यर्थः । तथोक्तं सुरेश्वराचार्यैः— ‘न हि स्वभावो भावा-
नां व्यावर्त्येतौष्ण्यवद्रवेः । स्वभावाद्धिनिवृत्तोऽर्थो निः-
स्वभावः स्रपुष्पवत् ॥’ इति । तस्माद्भेदस्य सहजत्वे तस्य
निवृत्तिर्न संभवतीत्यर्थः ॥ ७१ ॥

यत एवमतो विषयस्य गुणं

विषयेण सहात्मनि मूढधिया ।

अधिरोपितमस्मिन्नव भूमिगुणं

प्रतिपेक्षति तत्त्वमसीति वचः ॥७२॥

भेदस्योपाधिकत्वे तस्य वचनेन निवृत्तिः संभवतीति
दर्शयति— यत इति । स्वाभाविकभेदस्य निवृत्तिर्न संभ-
वतीति यतस्ततः कारणान्मूढधियाविवेकिनात्मनि स्वास्मिन्वि-
षयस्य गुणं विषयेण सहारोपितमप्यस्तमतद्वमै तत्त्वमसीति
वचः प्रतिपेक्षति निरस्यति । आरोपितस्य निषेधत्वे
दृष्टान्तं दर्शयति— अस्मिन्नव भूमिगुणमिति । भूमिगुणं
गन्धमल्पाधरोपितं यथा प्रतिपेक्षति वचः वृथिभ्या एव
गन्धवत्त्वाच्चद्वदत्राप्यस्मिन् ‘तत्त्वमसि’ ‘अहं ब्रह्मास्मि’

‘अस्थूलमनण्वहमवमशब्दमपरीक्षम्’ इत्यादिकं वचनमात्मन्य-
विषेकेनारोपितातद्वर्गनिषेधमुभेनाखण्डैकवस्तुपरमित्यर्थः ॥

अत एव न दृष्टिविधानपरं

गुणवादपरं च न तद्वचनम् ।

स्तुतिवाद्यपि नैतदुपास्यतया

विधिरन न देहभृतोऽस्ति यतः ॥

यामदेवं वाक्यस्य वस्तुपरत्वं भिन्नं नान्मादुषामनापर-
त्वं नास्तीति भिन्नमिच्छाद्— अत एवेति । अत एव
वाक्यस्याखण्डवस्तुपरत्वादेव तद्वचनं न दृष्टिविधानपरं न
तूपामनाविधिपरमुपामनाविधिषु न भवेत् । उपामनाविधि-
परत्वाभावे हेतुमाह— उपास्यतयेति । अत्रास्मिन्स्वस्म-
न्निवाक्ये देहभृतो जीवश्च मद्यत्वेनोपास्यतया विधिनास्ति
लिङ्गलोढादिपदं नास्ति यन्मततः कारणानुपामनापरं तथा
गुणवादपरं च न भवेत् । मययानामि विष्णुर्वात्तादिवस्तु-
निवाद्यपि न भवेत्स्तुतिपरं च न भवेत्, मुख्यार्थसंभवे
गौणार्थकल्पनाया अनुचितत्वादित्यर्थः । ७३ ॥

सत एव हि नाम जगत्प्रकृते-

रूपधानवशादिह जीव इति ।

अत एव न जीवसतस्त्वकतां

प्रकृतस्य सतः प्रतिपादयति ॥७४॥

एवं च सति विपरीतबोधकत्वं च नास्तीत्याह-- सत इति । जगत्प्रकृतेः सत एव जगत्कारणस्य ब्रह्मण एवो-
पधानवशाच्छरीरद्वयोपाधिवशाज्जीव इति नाम भवतीति
यतोऽत एव प्रकृतस्य सतः 'सदेव सोम्येदमग्र आसीत्'
इति जगत्कारणत्वेन प्रस्तुतस्य अतो ब्रह्मणः जीवसतस्त्वकतां
जीवरूपतां न प्रतिपादयति । किं तर्हि जीवसंज्ञां प्राप्तस्य
ब्रह्मणः स्वारसिकं ब्रह्मत्वमवबोधयतीत्यर्थः ॥ ७४ ॥

यदि जीवसतस्त्वकतां गमये-

दणिमादिगुणस्य जगत्प्रकृतेः ।

अणिमादिगुणोक्तिरतोऽरुद पृषा

यदि वास्य शरीरभृदात्मकता ॥७५॥

वद्वमाणहेतोश्च वाक्यस्य विपरीतबोधकता नास्ती-
त्याह— यदीति । अणिमादिगुणस्य जगत्प्रकृतेः सूक्ष्म-
त्वादिगुणकस्य ब्रह्मणो जीवसतत्त्वकतामेव वाक्यं गम-
येद्यदि तर्ह्यस्य ब्रह्मणः अतो वाक्यात् 'स य एषोऽणि-
मैतदात्म्यमिदं सर्वं तत्सत्यं स आत्मा' इत्यादिकाद्वाक्या-
दणिमादिगुणोक्तिर्ब्रह्मणो मृषा स्यादपारमार्थिकी स्यात् ।
यदि वाणिमादिगुणोक्तिस्त्वभिहिता तर्ह्यस्य ब्रह्मणः शरी-
रभृदात्मकता जीवसतत्त्वकता मृषा भवेत् । तस्मात्प्रकृतस्य
सतो जीवसतत्त्वकतां न प्रतिपादयतीत्यर्थः ॥ ७५ ॥

न च संसृतिहेतुनिराकरणं

कृतमस्य शरीरभृतोऽभिमतम् ।

परमेश्वरमात्मतया ब्रुवता

वचनेन च तत्त्वमसीत्यमुना ॥ ७६ ॥

इतोऽपि विपरीतबोधकत्वं नास्तीत्याह— न चेति ।
परमेश्वरं परमात्मानमात्मतया जीवतया ब्रुवता तत्त्वम-
सीत्यमुना वचनेनास्य शरीरभृतोऽभिमतमिष्टं संसृतिहेतु-
निराकरणं संसारहेतोरज्ञानस्य निराकरणं न कृतमिति
यस्मात्तस्माद्विपरीतबोधकत्वमयुक्तमित्यर्थः ॥ ७६ ॥

त्वमसीति पदद्वयमेति युजां

तदिति ध्वनिना सह तत्त्वमिति ।

क्रियया सह नामपदं समिया-

निरपेक्षमुपैत्यनया हि युजाम् ॥

वाक्यस्थपदसंबन्धपर्यालोचनया वा विपरीतबोधकत्वं न
संभवतीत्याह— त्वमिति । अथमं त्वमसीति पदद्वयं पर-
स्परं युजामेति पश्चात्तदेव पदद्वयं तदिति ध्वनिना सह
युजामेति सत्पदलक्ष्यं वस्तु त्वमसीति । कुतः कारणादेवं
क्रमेण वाक्यस्थपदानां संबन्ध इत्याह— क्रिययेति । नाम-
पदं सुवन्तं पदं क्रियया सह युजां योनं समियात्प्राप्नु-
यात् । तदपि किञ्चिन्बन्धनमित्यत्राह— निरपेक्षमिति ।
अनयासीत्यादिक्रियया निरपेक्षं यथा भवति तथा वाक्यं
युजामुपैति । ' साकाहु वचनमनर्थकम् ' इति न्यायात्क्रि-
यापदे सति वाक्यं निरपेक्षं भवेदित्यर्थः ॥ ७७ ॥

न हि नामसहस्रमपि क्रियया

रहितं किमपि प्रतिपादयति ।

प्रतिपादकमेषु लिङादि भवे-

द्विहितादिमतेर्जनकं हि यतः ॥७८॥

क्रियापदयुक्ते वाक्ये नामपदानां नैराश्रयनित्येव सा-
धयति— न हीति । क्रियया रहितं चेद्वाक्यं तर्हि नाम-
सङ्घस्यमपि अनेकमपि सुपन्तपदं किमपि न प्रतिपादयति
कंचिदर्थमपि बोधयितुं न ण्यामितीत्यर्थः । तर्हि किं प्रतिपाद-
कमित्यत्राह— प्रतिपादकमिति । एषु वाक्यस्यपदेषु वाक्य-
स्थानां पदानां मध्ये लिङादि लिङ्गोद्भवादिप्रत्ययसमी-
त्यादिकं वा क्रियापदं कस्यचिदर्थस्व प्रतिपादकं भवेत् ।
तदपि कथमित्यत्राह— द्विहितादिमतेर्जनकं हि यत इति ।
विदितज्ञानस्य प्रतिपिद्धज्ञानस्य च विधिनिषेधगोचरवस्तुवि-
षयज्ञानस्यापि जनकं हि यस्मादेवं तस्माद्वाक्यस्यपदानां
संबन्धक्रमपर्यालोचनया विपरीतबोधकत्वं न संभवीतीत्यर्थः ॥

भगवानपि मध्यममेव यत्तो

विनियच्छति युष्मदि नित्यमतः ।

प्रथमं त्वमसीति पदे समित-

श्चरसं त्वसिना समियात्तदिति ॥

प्रथमं त्वमसीति पदद्वयं परस्परं युजामुपैतीत्यस्मिन्नर्थे
पाणिनीयं सूत्रमुपोद्धृत्यति— भगवानिति । पाणिनिर्भ-
गवानपि मध्यममसिभवसीत्यादिकं मध्यमपदं नित्यं नियमेन
युष्मद्येव विनियच्छति 'युष्मद्युपपदे समानाधिकरणे स्था-
नित्यपि मध्यमः' इत्यनेन सूत्रेणमसिभवसीत्यादिकं मध्यम-
पुरुषं तिङन्तं पदं युष्मद्येव त्वंपदस्योपर्येव नियच्छति ।
यस्मादेवं तस्मात्प्रथमं त्वमसीति पदे परस्परं समितः
परस्परं संयोगं प्राप्नुतः चरमं पश्चादसिनासिपदेन तदिति
पदं च समिपात्संयोगं प्राप्नुयादित्यर्थः ॥ ७९ ॥

पुरुषोऽभिहितस्त्वमसीति यदा

किमसानि वदेति तदाभिमुखः ।

श्रवणाय भवेदणिमादिगुणं

सदिति प्रकृतं तदसीति वदेत् ॥८०॥

त्वमसीति पदद्वयसंबन्धानन्तरमेव तदसीति पदद्वय-
संबन्ध इत्यत्र युक्तिमाह— पुरुष इति । 'जीवाकारेण
निर्दिष्टो ब्रह्माकारेण सर्वतः । अन्तर्बहिः पूरितत्वादिति
वा पुरुषो भवेत् ॥' इति वचनात्पूर्णत्वात्पुरुषः । शिष्य-

त्वेनाभिमतः पुरुषो गुरुणा यदा त्वमसीत्यभिहितस्तदा
 शिष्यः किममानि किं भवानि तद्वदेति भ्रजणाभिमुखो
 भवेत् । तदनन्तरं गुरुः मदिते प्रकृतं मदेवेत्यादिना प्रभु-
 तमणिमादिगुणं यद्वक्ष्ये तदसीति वदेदुपदिशेदित्यर्थः ॥८०॥

त्वमिति ध्वनिनाभिहितस्य यत-
 स्तदिति श्रुतिवाच्यसदात्मकताम् ।
 अवदद्वचनं तत एव सतो
 न हि जीवसतत्त्वकतां वदति ॥

वाक्यस्य विपरीतबोधकत्वात्संभ्रममुपसंहरति— त्वमि-
 ति । तत्त्वमसीति वचनं त्वमसीति ध्वनिनाभिहितस्य त्वं-
 वदलक्ष्यस्य प्रत्यगात्मनस्तदिति श्रुतिवाच्यमदात्मकतां तत्त्व-
 वदलक्ष्यब्रह्मात्मकतामवदद्वोध्ययतीति यदस्तत एव सतः प्रकृ-
 तस्य ब्रह्मणो जीवसतत्त्वकतां त्वंपदवाच्यात्मकतां न वदति
 न बोधयति । तस्मात्तद्व्याप्तिवाक्यं विपरीतबोधकं च न
 भवेदित्यर्थः ॥ ८१ ॥

विषयाभिमुखानि शरीरभृतः
 स्वरसेन सदा करणानि यतः ।

स्वकमेव न रूपमवैति ततः

प्रतिबोध्यत एव ततो वचनैः ॥८२॥

यदि जीव सदाविकृतब्रह्मात्मकस्वरूपदेश विनैवास्तौ
जीवः किमिति सर्वदाविकृतब्रह्मात्मकत्व न जानीयादिति
यत्पूर्ववादिना पूर्वमुदीरित तत्परिहरति— विषयेति ।
शरीरभृतो जीवस्य करणानिन्द्रियाणि स्वरसेन स्वभावत
एव सदा विषयाभिमुखानि विषयप्रवणानीति यतस्ततः
कारणादेव जीवः स्वक स्वारसिक ब्रह्मत्वं नास्तीति न जाना
तीति यस्यात्तस्मात्तदवमस्यादिवचनै प्रतिबोध्यत एवोप
शान्तचित्तस्य शिष्यस्य ब्रह्मत्वं बोध्यत इत्यर्थः ॥ ८२ ॥

वचनं च पराश्विपुरःसरकं

बहु वैदिकमत्र तथा स्मरणम् ।

विषयेषु च नावमिवाभसि य-

न्मनसेन्द्रियराशिविनिग्रहवत् ॥

गुणत्रयात्मकानामिन्द्रियाणामनात्मविषयत्वादात्मनो ब्र-
ह्मत्वमुपदेशमन्तरेण जीवो न जानीयादिति युक्तिं दर्शयि-

त्वा, इदानीं पराञ्चि खानीत्यादिश्रुतिवचनमप्यत्र प्रमाणमि-
 त्याह— वचनमिति । अत्रान्मिन्नर्थे पराञ्चिपुरःसरकम्
 ‘पराञ्चि खानि व्यवृणत्तत्रयंभूस्त्वस्मात्पराङ् पश्यति ना-
 न्तरात्मन्’ इत्यादि बहु वैदिकं वचनमपि प्रमाणं तथा
 स्मरणं स्मृतिश्च प्रमाणमित्यर्थः । स्मृतिं दर्शयत्युत्तरार्धेन—
 विषयेषु चेति । अस्मासि नावमिव यथाऽस्मासि स्थितां नाव-
 मितः।तो नागुन्मसि तथा विषयेषु चरतामिन्द्रियाणामनु
 यन्मनोऽनुविधीयते बहिर्बिषयं प्रति गच्छति तन्मनोऽस्य
 निर्भाग्यपुरुषस्य प्रज्ञां हरति । तस्माद्यस्येन्द्रियाणि निगृही-
 तानि विषयेभ्यः प्रत्याहृतानि तस्य परमविरक्तसंन्यासिनो
 गुरुपादिष्टा विद्या सुप्रतिष्ठिता सफला भवेत् ‘इन्द्रियाणां
 हि चरतां यन्मनोऽनु विधीयते । तदस्य हरति प्रज्ञां
 वायुर्नावमिवाम्भामि ॥ तस्माद्यस्य महाबाहो निगृहीतानि
 सर्वशः । इन्द्रियाणीन्द्रियार्थेभ्यस्तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता ॥’
 इति परमगुरोरनुवृत्तस्य वाक्यं विदग्धेऽनु नावमिवोक्ते सूचि-
 तम् । तथा ‘मनसैवेन्द्रियमार्गं विलियस्य समन्ततः ।
 शनैः शनैरुपरमेद्ब्रह्म धृतिगृहीतया ॥’ इति वाक्यं
 मनसैवेति सूचितम् । ‘यदा संयच्छते रश्मीञ्ज्ञानानि
 मनसा सह । तदा प्रकाशते ह्यात्मा षटे दीपो ज्वलन्निव ॥’

इति वाक्यमिन्द्रियरश्मिविनिमृदवदिति सूचितम् । इन्द्रियाणां पराग्विषयत्वादनाद्यहानच्छसत्वाच्च स्वरूपस्य जीवात्मनो ब्रह्मस्युपदेशमन्तरेण न ज्ञायत इत्यभिप्रायः ॥

इयता हि न देहभृतोऽस्ति भिदा

परमात्मदृशेरिति वाक्यमिदम् ।

स्थितिकाल इहापि च सृष्टिमुखे

सदनन्यतया श्रुत एव यतः ॥ ८४ ॥

ननु यदि जीवस्त्रिविधः कालेषु ब्रह्मस्वरूपातर्ह्येषा कल्पना स्यात्, न च तदस्तीत्याशङ्क्य जीवस्य सदा ब्रह्मत्वे श्रुतिं प्रमाणयति — इत्येवेति । इयतावन्मात्रेण जीवस्य त्रिविधः कालेषु ब्रह्मत्वे प्रमाणं त्वया न दृष्टमित्येतावन्मात्रेण देहभृतरूपवपदार्थस्य चिदात्मनः परमात्मदृशेः सकाशाद्भिदास्तीति न वाच्यं न पक्ष्यम् । कुतो न वक्तव्यमित्यत्राह — स्थितिकाल इति । इह स्थितेः काले पूर्वं सृष्टिमुखे पुनः संसारकाले उपदेशात्पूर्वं पश्चाद्वर्तमानकालेऽपीति यावत् । एषु त्रिविधेषु कालेष्वेव जीवः सदनन्यतया श्रुतः ब्रह्मणः सकाशादनन्यतया श्रुतः 'ब्रह्मैव

सन्मत्ताप्येति ' 'विमुक्तश्च विमुच्यते' इति । तस्माज्जीवः
परमात्मनः सकाशादीष्वपि भिन्नो न भवतीत्यर्थः ॥ ८४ ॥

द्वयमप्यविरोधि शरीरभृतो

वचनीयमिदं रघुनन्दनवत् ।

उपदेशमपेक्ष्य सदात्ममतिः

परमात्मसत्त्वकता च सदा ॥ ८५ ॥

तर्हि जीवस्य सर्वदा ब्रह्मत्वगुपदेशापेक्षत्वं च विरुद्ध-
मित्याशङ्क्य तदुभयमविरुद्धमिति महष्टान्तमाह—द्वयमिति ।
शरीरभृतो जीवस्वेवं द्वयमप्यविरोधीति वचनीयं वक्तव्यम् ।
किं न द्वयमित्यपेक्षया तद्वयं दर्शयति—उपदेशमपेक्ष्येति ।
श्रुत्याचार्योपदेशापेक्षया सदात्ममतिरात्मनो ब्रह्मत्वबुद्धिः
सदा परमात्मसत्त्वकता च जीवस्य त्रिष्वपि कालेषु
ब्रह्मता चेत्थेतदुभयमविरुद्धं वक्तव्यम् । तत्र दृष्टान्तमाह—
रघुनन्दनवदिति । यथा राघवस्य परमार्थतो विष्णुत्वेऽपि
रावणवधार्थं मायामानुषोपाधिवशादहं दशरथपुत्रो राघवो-
ऽस्मीति शरीराभिमानो सन्स्वस्य त्रिष्णुत्वं न जानाति, पुनः
काळान्तरे रावणवधादूर्ध्वं ब्रह्मादयो देवाः समागत्य स्तुति-

ठ्याजेन रामस्य विष्णुत्वं बोधितवन्तः, तदा स्वस्य विष्णु-
त्वं सम्यग्ज्ञातवान् रामः । तद्वदत्राप्युपदेशापेक्षया जीवस्य
ब्रह्मत्वं ज्ञायत इत्यर्थः ॥ ८५ ॥

सदुपासनमस्य विधेयतया

वचनस्य मम प्रतिभाति यतः ।

अत एव न जीवसदात्मकतां

प्रतिबोधयतीत्यवदत्तदसत् ॥ ८६ ॥

एवं वाक्यस्याखण्डैकवस्तुपरत्वमुपपायेदानीं सिंहावल्लो-
कन-यायेनोपासनाविधिपरत्वपक्षमनूय दूषयति— सदि-
ति । अस्य तत्त्वमसीति वचनस्य 'सदुपास्व' इति सदु-
पासनं विधेयतया मम भातीति यतः, अत एव जीवस्य
सदात्मकता ब्रह्मात्मकतां न प्रतिबोधयतीति यत्पूर्वमवद-
दबोचत्तदसदयुक्तम् ॥ ८६ ॥

सदुपास्व(१) इति श्रुतिरत्र न ते

तदसि त्वमिति श्रुतिरेवमियम् ।

यत एवमतो न विधिरिततता

सदुपासनकर्मण इत्यमृषा ॥ ८७ ॥

बुतः कारणादुपासनापरत्वमयुक्तम् ? विधिपदाश्रवणा-
दित्याह सिद्धान्ती— सदेति । अत्र तत्त्वमाप्तिवाक्ये
'सदुपास्व' इति विधिपदश्रवणं नास्ति । तर्हि किम-
स्तीत्यत्राह— तदसीति । तदसि त्वमित्थमियं वर्तमानोपदे-
शिनी श्रुतिरिति यतस्ततः कारणात्सदुपासनकर्मणो विधि-
रिततता नास्त्येथेतदमृषा मृषा न भवेत् । तस्माद्वाक्यमु-
पासनाविधिपरं न भवेदित्यर्थः ॥ ८७ ॥

यदि तस्य कुतश्चिदिहानयनं

क्रियते तदनर्थकमेव भवेत् ।

पुरुषेण कृतस्य यतः श्रुतिता

न भवेदिति वेदविदां स्मरणम् ॥

यद्येवं विधिपदाश्रवणादुपासनापरत्वं नास्ति तर्हि वि-
धिपदमभ्याहरिष्यत इत्याह— यदीति । तस्य विधि-
पदस्य कुतश्चित्प्रदेशादिहास्मिन्वाक्य आनयनं क्रियते यदि

विधिपदमध्याहारिष्यते यदि तर्हि तद्विधिपदमनर्थकमेव
 भवेत् । विधिपदाध्याहारे तस्यानर्थक्यं कथमित्यपेक्षया-
 माह— पुरुषेण कृतस्य विधिपदस्य श्रुतिर्वा न भवेद्वेद-
 स्यापौरुषेयत्वादिति वेदविदा स्मरणम्, तस्माद्विधिपदाध्या-
 हारो न युक्त इत्यर्थः ॥ ८८ ॥

किमरे पुरुषं प्रतिबोधयितुं

स्वकमर्थमशक्तमिदं वचनम् ।

यदतोऽन्यत आनयनं क्रियते

भवता श्रवणेन विनापि विधेः ॥

ननु तथापि वाक्यपरिपूर्तिहेतुत्वादध्याहारस्यानर्थक्यं
 कथं भवेदित्यत्राह— किमिति । अरे इति नीचसं-
 बोधनम् । इदं तत्त्वमासिद्धयनं स्वकमर्थं प्रत्यग्रह-
 णोरेकर्त्तुं पुरुषमधिकारिणं प्रतिबोधयितुमशक्तमसमर्थं किं
 चेनासामर्थ्येन श्रवणेन विनापि विधेरानयनं क्रियते तथा
 वाक्यमसमर्थं किमित्याशेषनम् । तस्माद्विधिपदाध्याहारमन्त-
 रेण वाक्यस्यार्थपरिपूर्तिहेतुत्वादध्याहारापेक्षा नास्तीत्यर्थः ॥

श्रुतहानिरिहाश्रुतकलृप्तिरपि

श्रुतिविरसमयो न भवेत्तु यतः ।

श्रुतिभक्तिमता श्रुतिवक्त्रगतं

ग्रहणीयमतो न तु बुद्धिवशात् ॥

पुनरपि विधिपदान्याहागे न युक्त इत्यत्र हेत्वन्तरमाह—
 श्रुतहानिरिति । इह विधिपदान्याहारपक्षेऽयमपि मद्वा-
 न्दोषः स्यात्, श्रुतहानिर्यथाश्रुतार्थपरित्यागः अश्रुतकलृप्तिरपि
 अश्रुतार्थपरिकल्पना च, श्रुतिविरसमयो न भवेद्देशार्थविदां
 निद्वान्तोऽपि पतेत् । यत एवमतः कारणात् श्रुतिभक्ति-
 मता श्रुती गौरवाच्छ्रुतिवक्त्रगतं श्रुतिमुखादुद्भूतं यत्तदेव
 ग्रहणीयं न तु बुद्धिवशात्स्वमनीषया किञ्चिदपि परि-
 कल्पयितव्यमित्यर्थः ॥ ९० ॥

पुरुषस्य शरीरगतात्ममार्ति

मृतिसंभवहेतुमनर्थकरीम् ।

अपनीय सदात्ममतिं दधती

महते पुरुषस्य हिताय भवेत्

एवं तावत्तत्त्वमसिवाक्ये विधिपराश्रवणाद्विधिपदाध्या-
हारस्य चान्याय्यत्वात्तद्वाक्यमुपाननाविधिपरं न भवेत्,
किं त्वखण्डैकरसवस्तुपरमिति माधितम् । तत्रेदमाशङ्क्यते—
तत्त्वमसिवाक्यस्य वस्तुपरत्वे वस्तुना हानोपादानाविषय-
त्वात्पुरुषार्थरहितं वाक्यं प्रसज्येत । विधिपरत्वे तु पुरुष-
प्रवृत्तिः प्रयोजनं प्रयोजनस्य प्रवृत्तिनिवृत्तिसाध्यत्वादिति ।
तदयुक्तमिति सिद्धार्थवादिनो मन्यन्ते, वस्तुपरत्वे त्वशे-
षानर्थमूढाज्ञाननिवृत्तिः परमपुरुषार्थो विद्यत एवेत्याह
सिद्धान्ती— पुरुषस्येति । पुरुषस्यानेकानर्थक्यं मृतिसं-
भवेद्वेतुं शरीरगतात्ममतिमपनीय पुरुषस्य जीवस्य सदा-
त्ममतिं दधती श्रुतिर्महते हिताय भवेद्वाक्यजनितज्ञानस्य
मोक्षहेतुत्वादित्यर्थः ॥ ९१ ॥

विनिवर्तत एव शरीरगता

विपरीतमतिः पुरुषस्य तदा ।

वचनेन तु तत्त्वमसीति यदा

प्रतिबोध्यत एव त इत्यपि च ॥१२॥

नन्वेवमपि तत्त्वममिवाक्यस्य पुरुषार्थहेतुत्वमनुपप-
न्नम्, महता प्रयत्नेनाहर्निशं तत्त्वममिवाक्यमसकृच्छ्रुतव-
तामप्यस्माकमनर्थहेत्यज्ञाननिवृत्तेरदर्शनादित्याशङ्क्य, पापा-
च्छन्नबुद्धीनां कुतार्किकाणामेवैतत्, न तु भगवद्भक्तानां
परमहंसानाम्, तेषां श्रीगुरुमयत्वात्सकृच्छ्रवणादप्यनुभव-
पर्यन्तज्ञानोत्पत्तिसंभवादित्यभिप्रायेणाह— विनिवर्तत इति ।
यस्मादधिकारिणः प्रमितिजनको वेदमन्मात् ‘तत्त्वमसि’
‘अयमात्मा ब्रह्म’ ‘एव त आत्मा’ ‘प्रज्ञाने ब्रह्म’ इत्यादि-
महावाक्यैरेव यदा शिष्यस्त्वेनाभिमतः पुरुष एवं प्रतिबो-
ध्यते— नापि त्वं देहेन्द्रियप्राणाहंकारसंघातस्तेषां घटादि-
बहृश्यत्वात्, नापि संसारी त्वं त्वयि प्रतीयमानस्य सुख-
दुःखादेरन्तःकरणोपाधिनिबन्धनत्वात्, किं तर्हि स्वरूपम् ?
यत्सर्ववेदान्तप्रतिपाद्यमद्वयसदानन्दप्रत्यक्षो धरूपं वस्तु तदेव
त्वमिति परमकारुणिकेन गुरुणा प्रतिबोध्यते ; तदैवोत्तमा-
धिकारिणः शिष्यस्य शरीरगता विपरीतमतिर्विनिवर्तत एव,
अनात्मन्यात्मबुद्धिर्विनिवर्तते । तस्माद्वाक्यजनितज्ञानेनाज्ञा-

नतत्कार्यनिवृत्तौ निरतिशयानन्दाविर्भावलक्षणस्य प्रयोजनस्य
विद्यमानत्वाद्वस्तुपरत्वे वाक्यस्य पुरुषार्थपर्यवसायित्वम-
स्त्येवेत्यर्थः ॥ ९२ ॥

यदि नापनयेच्छ्रुतिरात्ममतिं

पुरुषस्य शरीरगतामनृताम् ।

तदहंमतिहेतुककर्मगतिं

सुखदुःखफलामवशोऽनुभवेत् ॥ ९३ ॥

यदि पुनस्त्वस्मिन्निवाक्यमज्ञाननिवर्तकं न भवेत्तर्हि
जननमरणादिलक्षणः संसारो दुर्निवारः स्यादिति विपक्षे
दोषमाह— यदीति । पुरुषस्य शरीरगतामनृतात्ममतिं
श्रुतिर्नापनयेद्यदि अनात्मन्यात्ममतिं न निवर्तयेद्यदि तर्हि
सुखदुःखफलामहंमतिहेतुकस्य कर्मणो गतिं सुरनरतिर्यगा-
दिप्राप्तिरूपामवशोऽनुभवेत् । तस्माद्वाक्यजन्यज्ञानेन निवृ-
त्तायामविद्याया तत्कार्यस्य संसारस्यापि निवृत्तिसंभवाद्वाक्य-
स्याखण्डैकरसवस्तुपरत्वे निरवयवपुरुषार्थसाधनत्वं संभवती-
त्यर्थः ॥ ९३ ॥

यदि तत्त्वमसीति वदेद्वचनं

सदुपासनकर्म न तत्वमिति ।

पुरुषस्य फलं सदुपासनतो

विमृशामि भविष्यति कीदृगिति ॥

एव वाक्यस्य वस्तुपरत्वे निरवयवकलत्वमुपपाद्य विधि-
परत्वे तु वाक्यस्य फलभावं दर्शयति— यद्वीति । तत्त्व-
मसीति वचनं सदुपासनेति सदुपासनालक्षणं कर्म वदेद्यदि
तत्त्वमसीति जीवपर्यायेकत्वं न बोधयेद्यदि तर्हि मन्त्रो-
पासकस्य पुरुषाय सदुपासनतः कीदृक्फलं भविष्यतीति
विमृशामि । उपासनापरत्वे न किञ्चिदपि फलं भविष्यती-
त्यर्थः ॥ ९४ ॥

पुरुषस्य तु मर्त्यगुणस्य भवे-

त्सदुपासनया न सदात्मकता ।

न कथंचिदपि व्रजहाति यतः

प्रकृतिं सहजामिह कश्चिदपि ॥ ९५ ॥

किमत्र विमर्शनेन ? ब्रह्मोपासकस्य ब्रह्मणोऽत्यन्तभिन्न-
 स्यापि ब्रह्मणैकत्वापत्तिरेव फलं भाविष्यतीत्याशङ्क्याह—
 पुरुषस्येति । मर्त्यगुणस्य परमार्थतो मर्त्यधर्मयुक्तस्य पुरु-
 षस्य सदुपासनया सदात्मकता न भवेत्, सद्रूपब्रह्मप्राप्ति-
 र्ना भवेत् । तत्र हेतुमाह— न कथंचिदपीति । इह कश्चिदपि
 सहजां निजसिद्धां प्रकृतिं स्वभावं न जहाति न परित्यज-
 तीति यतस्ततः कारणात्सदुपासनया सद्रूपप्राप्तिर्न भवती-
 त्यर्थः ॥ ९५ ॥

यदि देहभृदेष सदात्मकतां
 प्रगमिष्यति वै सदुपासनया ।
 न न हास्यति रूपमसौ हि निजं
 यत ऐक्यमतिर्न भवत्युभयोः ॥ ९६ ॥

उपासनापरत्ववादिमते बन्धस्य सत्यत्वावगमादात्मनो
 मर्त्यस्वभावस्याग्नौष्ण्यवन्निवृत्त्यसंभवादमृतलक्षणब्रह्मप्राप्ते-
 रुपासनाफलं न भवेदित्युक्तम् । इदानीं यदि पुनरभिनिवे-
 शमात्रेण ब्रह्मप्राप्तिरेवोपासनाफलं कल्प्यते तर्हि जीवस्य
 य रूपहानिरत्यन्तविहङ्गस्वभावयोरैक्यासंभवादित्याह सि-

छान्ती— यदीति । एष देहसृज्जीवः सदुपासनया
 ब्रह्मोपासनया सदात्मकतां प्राप्नोति यदि, . तर्ह्यसौ
 जीवो निजं मर्त्यस्वभावं न न हास्यति किं तु हास्यत्येव ।
 तत्र हेतुः— यत इति । समयोरत्यन्तविलक्षणयोर्विपक्ष-
 स्वभावत्वादेक्यमतिर्न भवति । एकत्वलक्षणफलाङ्गीकारे
 मर्त्यत्वलक्षणायाः प्रकृतेः परित्यागसंभवात्तत्परित्यागे च
 स्वरूपस्यापि नाशप्रसङ्गाज्जीवस्य ब्रह्मत्वापत्तिरुपासनाफल-
 मिति न वक्तव्यम्, मर्त्यस्वभावपरित्यागे चान्यस्यान्यात्म-
 कतायोगादुभयथापि ब्रह्मप्राप्तिरुपासनाफलं न भवेदित्यर्थः ।
 तदुक्तमाचार्यैः— ‘नान्यदन्यद्भवेत्तन्मानान्यदन्वद्विधिन्त-
 येत् । अन्यस्यान्यात्मभावे हि नाशस्तस्य ध्रुवो भवेत् ॥’
 इति ॥ ९६ ॥

रसविद्धमयः प्रकृतिं सहजां

प्रविहाय यथा कनकत्वमियात् ।

पुरुषोऽपि तथा सदुपासनया

प्रतिपत्स्यत एव सदात्मकताम् ॥

ननु स्वरूपनाशेन विनापि लोके रसविद्धस्यायसः कन-

कत्वप्राप्तिर्दृष्टा, तद्वदत्रापि मर्त्यस्वभावविनाशेऽपि जीवस्य
स्वरूपनाशमन्तरेण ब्रह्मत्वापत्तिः फलं भवतीति चोदयति
पूर्ववादी — रसविद्वमिति । रसविद्वमयः स्वनाशमन्तरेण
सहजां प्रकृतिमयस्त्वं प्रविद्याय कनकत्वं ययेयात्प्राप्नुयान् ,
तथा पुरुषोऽपि सदुपासनया 'अहं ब्रह्मास्मि' इति संव-
तोपासनया स्वनाशमन्तरेण महजं मर्त्यत्वं प्रविद्याय सदा-
त्मकतां प्रतिपत्त्यन एवेति आमासस्माद्वाक्यजनितमन्यज्ञा-
नमन्तरेणापि सदुपासनाकर्मणैव जीवस्य ब्रह्मप्राप्तिः संभ-
वतीति चोद्यवादिनोऽभिप्रायः ॥ ९७ ॥

अयसोऽवयवानभिभूय रसः

स्थितवाननलानुगृहीतिमनु ।

कनकत्वमर्तिं जनयत्ययसि

प्रतिपन्नमयो न तु काश्चनताम् ॥

एष दृष्टान्तो विद्वत्संशतिपन्नो न भवति, अयसः कन-
कत्वस्य भ्रान्तित्वादिति परिहरति सिद्धान्तो — अयस
इति । अयसोऽवयवानभिभूयाच्छाय स्थितवान्नलोऽनला-
नुगृहीतिमनु अप्रो प्रक्षेपणानन्तरं तदनुग्रहस्य सादयसि लोहे

केवलं कनकत्वमिति जनयति भ्रान्तानां तत्र स्वर्णबुद्धि-
मुत्पादयति । अयस्तु पुनः काञ्चनतां न प्रतिपन्नं न प्राप्त-
मित्यर्थः ॥ ९८ ॥

उदकावयवानभिभूय पयो

रजतावयवांश्च यथा कनकम् ।

विपरीतमिति जनयत्युदके

रजते च तथायसि हेममतिम् ॥

एतमेवार्थं दृष्टान्तेन स्पष्टयति— उदकेति । यथा
पयो दुग्धमतिमुदकावयवानभिभूयान्छाद्योदके जनयति,
यथा च कनकं रजतावयवानभिभूय रजते कनकत्वमपि
जनयति, तथा रमोऽप्ययमोऽवयवानभिभूयायसि हेमबुद्धिं
जनयति, हेममतिमेव केवलं जनयति न तु हेम करोति ।
यस्मादेवं तस्मादयमः काञ्चनत्वं भ्रान्तिपरिगृहीतमित्यर्थः ॥

रसवीर्यविपाकविनाशमनु

प्रविनश्यति काञ्चनताप्ययसः ।

कृतकं हि न नित्यमिति प्रगतं

समवेतमवश्यमपैति यतः ॥ १०० ॥

इतथायसः काञ्चनत्वं भ्रान्तिभात्रम्, रसवीर्यविपाक-
नाशे काञ्चनप्रतीत्यभाषान् । तद्भाषस्यागन्तुकस्यावश्यं
वस्त्रादिवदनित्यतानुमानादित्याह — रसवीर्येति । अयसः
काञ्चनत्वभ्रान्तिरपि रसवीर्यविपाकविनाशमनु प्रविनश्यति ।
रसवीर्यविपाकस्य विनाशे काञ्चनत्वप्रतीतिरपि नश्यति ।
तत्र हेतुं कथयति — समवेतमिति । समवेतं कार्यमवश्य-
मपैति विनष्टुपतीति यतोऽतः । तत्र व्याप्तिं दर्शयति —
कृतकं हीति । कृतकं कार्यमुद्भूतं वस्तु नित्यं न भवतीति
प्रगतं वस्त्रादौ प्रसिद्धमिति यस्माच्चामादयसः काञ्चनत्वं
भ्रान्तिसिद्धमित्यर्थः ॥ १०० ॥

अमृतत्वमसत्पुरुषस्य यादि

क्रियते सदुपासनया यजिवत् ।

यजिकार्यवदन्तवदेव भवे-

कृतकस्य यतो विदिताधुवता ॥

एवमन्यस्यान्यात्मकत्वस्य भ्रान्तिमात्रत्वात्परमार्थतोऽ-
 न्यस्यान्यात्मत्वासंभवान्मर्त्यस्वभावस्य जीवस्य सदुपासन-
 कर्मणामृतत्वलक्षणप्रप्राप्तिर्न संभवतीत्युक्तम् । तत्रेदमाश-
 ङ्क्यते— अमृतत्वं नाम प्राग्विद्यमानमेवोपासनाकर्ममा-
 त्रं भविष्यति यागादिमाध्यस्वर्गादिकफलवदित्यत्राह मि-
 द्धान्ती— अमृतत्वमिति । यत्तत्र यागादिवत्पूर्वमसदेवा-
 मृतत्वं पुरुषस्य सदुपासनया क्रियते संपाद्यते यदि तर्हि
 यजिकार्यवत्स्वर्गादिवदन्तवदेव भवेत् । तत्र हेतुमाह—
 कृतकस्येति । कृतकस्य कार्यस्याधुवतानियता स्वर्गादिकले
 विदिता विज्ञाता ‘तद्यथेह कर्मचितो लोकः क्षीयते एव-
 मेवामुत्र पुण्यचितो लोकः क्षीयते’ यद्भावत्वे सति कृतकं
 तदनित्यं यथा घट इति श्रुत्यनुमानाभ्यां सिद्धं कृतकस्या-
 नित्यत्वम् । तस्मादमृतस्य क्रियासाध्यत्वे तस्य विना-
 शित्वमवश्यं भवेदित्यर्थः ॥ १०१ ॥

पुरुषस्य सतश्च विधर्मकयोः

सदुपासनया न भवेत्समितिः ।

यदि संगतिरिष्यत एव तयो-

रवियुक्ततया न चिरं वसतः ॥१०२॥

ननु यागसाध्यस्वर्गादिवत्तन्मा भूदुपासनाफलम्, जीव-
ब्रह्मणोः संयोगाख्यं फलं भविष्यतीत्याशङ्क्याह— पुरुष-
स्येति । विधर्मकयोः संसारित्वाससारित्वादिविरुद्धधर्म-
कयोः पुरुषस्य सतश्चेत्येतयोः सदुपासनया ब्रह्मोपासनक-
र्मणा समितिः संगतिर्न भवेत् । विपक्षे दोषमाह— यदी-
ति । तयोः संगतिरिष्यते यदि तर्ह्यवियुक्ततया वियुक्ततया
चिरं न वसत, 'संयोगो विप्रयोगावः' इति न्यायात्,
उपासनापरत्वपक्षे विनाशरहितं फलं नास्तीत्यर्थः ॥१०२॥

फलमीदृगिदं सदुपासनतः

पुरुषस्य भविष्यति नान्यदतः ।

न च तन्निरवद्यतयाभिमतं

विदुषां बहुदोषसमीक्षणतः ॥१०३॥

मोक्षस्य चतुर्विधक्रियाफलविलक्षणत्वादुपासनाख्यं कर्म
मोक्षसाधनं न भवेदित्याह— फलमिति । सदुपासनतो

ब्रह्मोपामनकर्मणा पुरुषस्योपामकर्मणोद्गोतादृशमेव फलं
 भविष्यति, अनोऽन्यत्रियं नास्ति । यद्यन्यत्फलं कल्पेत
 तदपि फलं निश्चयनया निर्दुष्टतया विदुषां नाभिमतम् ।
 कुतो नाभिमतमित्यत्राह— बहुशेषममीश्रणत इति । मा-
 घनसाध्यस्य सर्वभ्यानिशतजडत्वादिशेषदर्शनादिस्थितः ॥

सदुपासनकर्मविधानपरं

न भवेदत एव हि तद्वचनम् ।

अहमस्मि शरीरमिदं च ममे-

त्यत्रिवेकमस्ति चिनिवर्तयति ॥१०४॥

एवं तावत्तत्त्वमभिवाक्यस्योपामनाविधिपरत्वे समीची-
 नफलाभावादुपासनापरत्वमयुक्तमित्युक्तम् । इहानीं किं तर्हि
 युक्तमित्यपेक्षायां यथात्रभित्तवस्तुबोधकद्वयाज्ञाननिवृत्तिद्वार-
 रेण मोक्षमाधनत्वमेवेत्याह भिद्धान्ती— मदुपोति । सव-
 द्बोपासनापरत्वे निश्चयफलभावादेव तद्वचनं तत्त्वमभि-
 वाक्यं सदुपासनकर्मविधानपरं न भवेत् । तर्हि तद्वाक्यं
 किंपरमित्यत्राह— अहमस्मीति । इदं शरीरमहमस्मीति
 मनुष्योऽहं ब्राह्मणोऽहं क्षत्रियोऽहं व्रती संन्यासीति शरी-

रादिष्वहंयुद्धिम् . इदं शरीरं मदीयमिति शरीरगतत्वीय-
शुद्धिं च विनिवर्तयति, अनात्मविवेचनतयात्मज्ञानमुत्पाद-
यतीत्यर्थः ॥ १८४ ॥

सकलोपनिषत्सु शरीरभृतः

परमात्मपदैकविभक्तितया ।

उपदेशवचांस्यनयैव दिशा

गमयेन्मतिमानभियुक्ततया ॥१०५॥

एवं तत्त्वमसिवाक्यस्याखण्डेकरसवस्तुपरत्वमुपपादि-
वम् । इदानीं सर्वशालोपनिषद्गतानि महावाक्यान्वयस्यनयैव
दिशा योजयितव्यानीत्याह— सकलेति । शरीरसृष्टौ जीव-
वाचकपदस्य परमात्मपदैकविभक्तितया परमात्मवाचकपदे-
नैकविभक्तितया नामानाधिकरण्येन सकलोपनिषत्सु विद्य-
मानानि बान्युपदेशवचास्येकरूपप्रतिपादकानि वाक्यानि ता-
न्यपि मतिमानुपनिषदां शक्तिव्याप्यतोऽनयैव दिशोक्तेन
मार्गेण यथा तत्त्वमसिवाक्यस्य गुणवादस्तुतिविपरीत-
बोधकत्वोपासनापरत्वनिरासेन जीवपरैक्यबोधकत्वमुपपा-
दितं तथाभिपुक्ततया प्रामाण्येन गमयेदुन्नयेदित्यर्थः ॥

द्रविडोऽपि च तत्त्वमसीति वचो

विनिवर्तकमेव निरूपितवान् ।

शबरेण विवर्धितराजशिशो-

निजजन्मविदुक्तिनिदर्शनतः ॥

संप्रदायविद्वचनमप्यत्र प्रमाणमित्याह— द्रविड इति ।
द्रविडाचार्यश्चोपदेशसाहस्र्याम् ‘श्रुतिस्तत्त्वमसीत्याह भोतु-
मोहापनुत्तये’ इत्यादिना तत्त्वमसीति वचस्तत्त्वमसीति
वाक्यमज्ञानस्य निवर्तकमेवेति निरूपितवान् । तत्र दृष्टान्तं
दर्शयति— शबरेणेति । कुतश्चिरकारणादरण्यं प्राप्तम् शब-
रेण विवर्धितस्य राजशिशोः राजपुत्रस्य निजं जन्म वेत्तीति
निजजन्मविद्यः शबरस्तस्योक्तिर्यथा राजपुत्रस्य राजपुत्रत्वा-
ज्ञाननिवर्तिका, तन्निदर्शनतस्तद्दृष्टान्तत्वेन तत्त्वमसिवाक्य-
स्याज्ञाननिवर्तकत्वं निरूपितवानित्यर्थः ॥ १०६ ॥

यत एवमतः स्वशरीरगता-

महामित्यविवेकमतिं सुदृढाम् ।

प्रविहाय यदक्षरमद्वयकं

त्वमवेहि तदक्षरमात्मतया ॥१०७॥

यस्मात्तत्त्वमसिवाक्यमज्ञाननिवर्तकं तस्मात्त्वं देहादिष्व-
हंममाभिमानं परित्यज्यास्त्रण्डवाक्यार्थज्ञानानुकूलतया वर्त-
स्वेति शिष्यं शिक्षयति गुरुः— यत् इति । यत् एवं
यस्मादेवं चाक्यमज्ञाननिवर्तकं तस्मात्कारणात्त्वशरीरगतां
सुदृढामहंममेत्यनादिसिद्धामविवेकमतिं प्रविहाय ततः
परमद्वये सजातीयविजातीयतानात्वरहितं न क्षरतीत्यश्वरं
यद्वक्ष्ये तदात्मतयावेहि स्वस्वरूपत्वेन जानीहीत्यर्थः ॥

न मनो न मतिः करणानि च नो

न रजो न तमो न च सत्त्वमपि ।

न मही न जलं न च वहिरपि

श्वसनो न नभश्च पदं परमम् ॥

अमनस्कमभीकमनिन्द्रियकं

विरजस्कमसत्त्वतमस्कमपि ।

अमहीजलवह्वनिलाम्बरकं

परमक्षरमात्मतयाश्रय मोः ॥१०९॥

त्वमवेहि तदक्षरमात्मतयेति प्रत्यग्रक्षणोरेकत्वमुक्तम् ।
 तत्सिद्धयर्थं तत्त्वंपदार्थपरिशोधनं करोति श्लोकपट्टकेन ।
 तत्र न मनो न मतिरित्यादिश्लोकद्वयेन तत्पदार्थपरिशोधनं
 कियते । तत्राद्यश्लोकेन तत्पदलक्ष्यस्य ब्रह्मणो मनआदिवै-
 श्वश्रण्यं साधयति, द्वितीयश्लोकेन मनआदिना मयम्बरा-
 हिर्यं दर्शयतीति विभागः । नेति । न मनो न मतिरित्या-
 दिश्लोकद्वयस्यार्थं भावः— मनआदिकमात्मा न भवति,
 हृदयत्वात्करणत्वात्कार्यत्वाद्विभक्तत्वाज्जडत्वात्परिच्छिन्नत्वात्
 आद्यःतवत्त्वाच्च ; एवं मनआदिरनात्मत्वे विद्धे तत्साक्षिण
 आत्मनो निरवयवत्वादसङ्गस्वभावत्वादहंकारममकारादिरा-
 हित्याच्च नित्यत्वं शुद्धत्वं बुद्धत्वं मुक्तत्वमाविलुप्तस्वरूपत्वं,
 च निश्चयम् । यदेवंभूतं परमक्षरं तदाश्रयात्मतयेत्युपदेशप्र-
 काशः ॥ १०८, १०९ ॥

करणानि हि यद्विषयाभिमुखं

प्रगमय्य मतिर्विषयेषु चरेत् ।

तदु जागरितं प्रवदन्ति बुधा

न तदस्ति ममेत्यवगच्छ दृशेः ॥

इदानीं त्वंपदार्थपरिशोधनाय जागरितावस्थां दर्शयति—
करणानीति । भूतिः करणानीन्द्रियाणि विषयान्निमुखं
यथा भवन्ति तथा प्रगम्य प्राप्य विषयेषु चरेदिति
यत्तद्धि बुधा जागरितं प्रवदन्ति । दृशेद्वैषम्यस्य स्वयंप्रभस्य
मम तज्जागरितं नास्तीत्यवगच्छ जानीहीत्यर्थः ॥ ११० ॥

करणानि यदोपरतानि तदा

विषयानुभवाहितयासनया ।

विषयेण विना विषयप्रतिमं

स्फुरणं स्वप्नं प्रवदन्ति बुधाः ॥

इदानीं स्वप्नावस्थां दर्शयति— करणानीति । आप-
त्स्थितिनिमित्तकर्मक्षये यदा करणानीन्द्रियाण्युपरतानि यास्य-
विषयेभ्यो विनिवृत्तानि तदा चाह्यविषयेण विना केवलं
विषयानुभवाहितयासनयानुभवजनितसंस्कारमात्रेण विषय-
प्रतिमं स्फुरणं स्वप्नं प्रवदन्ति बुधाः । स्वप्नसंज्ञितकरणस्य

आम्रद्रासनानिमित्तं तथाविधदृश्यश्रवणादिविषयं ज्ञानं स्वप्न
इत्यर्थः ॥ १११ ॥

करणस्य धियः स्फुरणेन विना

विषयाकृतिकेन तु या स्थितता ।

प्रवदन्ति सुषुप्तिममुं हि बुधा

विनिवृत्तदृषः श्रुतितत्त्वविदः ॥११२॥

इदानीं सुषुप्तवस्थां दर्शयति— करणस्येति । करणस्य
धियोऽन्तःकरणरूपाया बुद्धेर्विषयाकृतिकेन विषयाकारेण
स्फुरणेन विना या स्थितता, अमुं निर्विषयो स्थितिं सुषुप्तिं
वदन्ति बुधाः । कीदृशाः ? विनिवृत्तदृषः आरोपितस्य निषे-
ध्यत्वे सति दृष्टानुप्रविष्टविषयेभ्यो विनिवृत्ता दृष्ट दृष्ट्या
येषां ते विनिवृत्तदृषः एषणात्रयरहिताः परमहंसाः 'सत्त्वं
ज्ञानमनन्तं ब्रह्म' इत्यादिश्रुतिषु प्रतिपादितं यत्तत्त्वं तद्वि-
दन्तीति श्रुतितत्त्वविदस्ते ब्रह्मशानिनो वदन्तीत्यन्वयः ।
बुद्धेः स्वकारणोपरमं सुषुप्तिं प्रवदन्तीत्यर्थः ॥ ११२ ॥

इति जागरितं स्वपनं च धियः

क्रमतोऽक्रमतश्च सुषुप्तिरपि ।

न कदाचिदपि त्रयमस्ति ममे-

त्यवगच्छ सदास्मि तुरीयमिति ॥

एवमवस्थात्रयं दर्शयित्वा इदानीं तत्साक्षिणश्चिदात्मनो-
 ऽवस्थात्रयराहित्यं दर्शयति— इतीति । इत्थं क्रमतोऽक-
 रमतश्च यातायातं वर्तमानं जागरितं स्वपनं सुषुप्तिरपीत्येत-
 दवस्थात्रयं धिय एव धीधर्म एव, तत्साक्षिणश्चिदात्मनो मम
 कदाचिदपीदमवस्थात्रयं नास्तीत्यवगच्छ । किं च सदा
 वेदोन्द्रियमनसां प्रसारे प्रशान्तावपि स्वयंप्रकाशपरमानन्द-
 चिद्धनमवस्थात्रयातीतं तुरीयं पदं तदेवाहमस्मीत्यवगच्छ ।
 तदुक्तमाचार्यैः— 'सुषुप्तिजगत्स्वपनं च दर्शनं न मेऽस्ति
 किंचित्स्वमिवेह मोहनम् । स्वतश्च तेषां परतोऽप्यम्रस्वत-
 स्तुरीय एवास्मि सदा दृगद्वयः ॥' इति । पुनं जानीही-
 त्यर्थः ॥ ११३ ॥

यदु जागरितप्रभृति त्रितयं

परिकल्पितमात्मनि मूढधिया ।

अभिधानमिदं तदपेक्ष्य भवे-

त्परमात्मपदस्य तुरीयमिति ॥११४॥

यद्येवं तस्यात्मनस्तुरीयत्वं नाम चतुर्थत्वं परमार्थतो-
ऽङ्गीकृतं स्यात्, ततश्चात्मनो निर्विशेषत्वं कथं स्यादित्या-
शङ्क्यावस्थात्रयमपेक्ष्य तुरीयत्वमित्याह तस्यासत्यत्वकय-
नाय— यद्विति । मूढाधियाविवेकिना प्रत्यगात्मनि यज्ज्ञा-
गरितप्रभृति त्रितयं परिकल्पितं तदवस्थान्नयमपेक्ष्य परमा-
त्मपदस्य तुरीयमितीदमभिधानं भवेत् । यस्मात्तुरीयत्वं
साक्षाद् तस्मात्तुरीयशब्दवाच्यमवस्थान्तरं वस्तुतो नास्ति ।
अग्रहणान्यथाग्रहणरहितं स्वयंप्रकाशपरमानन्दविद्धनं पर-
मात्मतत्त्वं तुरीयशब्देन विवक्ष्यते, न तु तुरीयमित्यवस्था-
न्तरम् । ततश्चात्मा निर्विशेषः सिध्यतीत्यभिप्रायः ॥ ११४॥

यदपेक्ष्य भवेदभिधानमिदं

परमात्मपदस्य तुरीयमिति ।

तदसत्यमसत्यगुणश्च ततः

परिनिर्मितवारणचेष्टितवत् ॥ ११५ ॥

नन्ववस्थात्रयमपेक्ष्य तुरीयत्वं भवतु, तथापि तत्सत्यं
 भविष्यतीत्याशङ्क्य, अवस्थात्रयस्य मायामयत्वात्तदपेक्षितं
 तुरीयत्वमपि तथाविधमेवेत्यभिप्रेत्याह— यदिति । यदव-
 स्थात्रयमपेक्ष्य परमात्मपदस्य यरमात्मवस्तुन तुरीयमितीद-
 मभिधानं भवेत्तदवस्थात्रयमसत्यम् । अवस्थात्रयस्यासत्यत्वे
 हेतुमाह— असत्यगुण इति । असत्यस्य मनसो गुणो
 धर्म इति यस्मात्तस्मादवस्थात्रयमसत्यम् । असत्यधर्मस्या-
 सत्यत्वे दृष्टान्तमाह— परिनिर्मितेति । मत्तगजाकीर्णे वन-
 प्रदेशे संचरन्ना गजभीरुणा केनचिद्गजपरिमितपायाणे समा-
 रोपितस्य वारणस्य चेष्टितं करचरणादिमत्त्वं तथेष्टितं च
 यद्वदसत्यं तद्वन्मायामयस्य मनसो गुणत्वादवस्थात्रयमप्य-
 सत्यम् । तथा च तदपेक्षितं तुरीयत्वमपि परमात्मव्यति-
 रेकेण वस्तुतो नास्तीत्यभिप्रायः ॥ ११५ ॥

गगनप्रमुखं पृथिवीचरमं

विषयेन्द्रियबुद्धिमनःसहितम् ।

जनिमज्जगदेतदभूतमिति

श्रुतयः प्रवदन्त्युपमानशतैः ॥ ११६ ॥

असत्यमनोधर्मत्वाज्जागरितादिप्रयमप्यसत्यमित्युक्तम् ।
 इदानीं तत्साधनाय मनआदिजगतोऽसत्यत्वं साधयति—
 गगनेति । गगनमुमुखं पृथिवीवरमम् आकाशमारभ्य
 पृथिव्यन्तं विपवेन्द्रियद्युदिमनःसहितमेतत्सर्वं जगज्जात-
 मभूतमसत्यमिति श्रुत्य उपमानशब्दैः प्रवदन्ति । मन-
 आदिजगतो दृष्टान्तशतेन जनितत्वान्मिथ्यात्वं कथयन्ति
 श्रुत्य इत्यर्थः ॥ ११६ ॥

कफपित्तसमीरणधातुधृतं

कुशरीरमिदं सततं हि यथा ।

प्रभवप्रभृति प्रलयान्तमिदं

जगदभिरवीन्दुधृतं हि तथा ॥११७॥

तत्र दृष्टान्तं दर्शयितुमुपोद्घातं करोति— कफेति ।
 प्रतिपाद्यमर्थं बुद्धौ संगृह्य प्रागेव तर्कमर्थान्तरवर्णेन प्रपो-
 द्धात इति लक्षणशैरुपदिष्टामुपोद्घातप्रक्रियामाभित्य मनआ-
 देरनृतत्वं साध्यते । इदं कुशरीरं कुरितं शरीरं यथा सततं
 कफपित्तसमीरणधातुधृतं वातपित्तश्लेष्माद्यस्य धातुर्बन्धये
 सति शरीरस्य नाशदर्शनाग्निधातुवैषम्याभावे च स्वास्थ्य-

दर्शनाच्छरीरं कफपित्तसमीरणधातुधृतमित्युच्यते । यथायं
दृष्टान्तस्तथा प्रभवप्रभृति पलान्तमिदं जगदग्निरवीन्दुभि-
धृतम्, अग्न्यादीनां व्योतिषामन्यतमस्याप्यभावे जगदन्ध-
त्वमो भवेत्, ततश्च जगतः स्थितिरपि न स्यादित्यभि-
प्रायेण जगदग्निरवीन्दुधृतमित्युच्यते इत्यभिप्रायः ॥११७॥

जगतः स्थितिकारणमिदं

प्रथितं रविबृहिशिशित्रितयम् ।

स्मृतिवेदजनेषु भृशं प्रथितं

श्रुतिरीरितवत्यनृतं तदिति ॥११८॥

कुशरीरधारकधातुत्रितयश्च जगद्वारकस्याग्न्यादित्रितयस्या-
सत्यत्वं श्रुतिर्दृष्टान्तेनाक्तवतीत्याह— जगत इति । इत्यमु-
क्तेन प्रकारेण तद्रविबृहिशिशित्रितयं जगत्स्थितिकारणमिति
स्मृतिवेदजनेषु प्रथितं प्रमिद्धम् 'एतस्यैवाक्षरस्य प्रशासने
गार्गि सूर्याचन्द्रमसौ विधृतौ विष्ठतः' 'अहं वैश्वानरो
भूत्वा प्राणिनां देहमाभितः । प्राणापानसमायुक्तः पचाम्यन्नं
चतुर्विधम् ॥' 'यदादित्यगतं तेजो जगद्भासयतेऽखिलम् ।
यच्चन्द्रमसि यथागौ तत्तेजो विद्धि मामकम् ॥' 'अग्नौ

प्रास्ताव्युतिः सम्यगादित्यमुपतिष्ठते । आदित्याज्जायते वृष्टि-
 र्वृष्टेरन्नं ततः प्रजाः ॥' इति वेदस्मृतिविद्वज्जनेषु जगत्स्थि-
 तिहेतुवया प्रथितं यदग्न्यादित्रितयं तदग्न्यादिकमनृतमिति
 श्रुतिरीरितवत्युक्तवतीत्यर्थः ॥ ११८ ॥

यदु रोहितशुक्लसुकृष्णमिदं

व्वलनादिषु रूपमवैति जनः ।

तदु तैजसमाप्यमथान्नमिति

ब्रुवती त्रयमेव तु सत्यमिति ॥११९॥

कथमग्न्यादित्रितयम्यानृतत्वं श्रुतिरुक्तवतीत्याकाङ्क्षायां
 भुतेरुक्तिप्रकारं दर्शयति यदु रोहितशुक्लसुकृष्णमित्यारभ्य
 अनयोपमथानृततामवदच्छ्रुतिरग्निदिवाकरचन्द्रमसामित्यन्तेन
 मध्येन । यदिति । 'यदग्रे रोहितं रूपं तेजमस्तद्रूपं यच्छुक्लं
 तद्वर्णं यत्कृष्णं तदग्नस्य' इति च्छान्दोग्यश्रुतिर्व्वलनादि-
 व्वनुगतं यद्रोहितशुक्लकृष्णमिदं रूपं जनोऽवैति जानाति ।
 तेषां रूपाणां मध्ये यद्रोहितं रूपं तत्तैजसं तेजःसंबन्धि
 तत्तैजसः कारणं रोहितमित्यर्थः । तेषां मध्ये यच्छुक्लं तदा-
 प्यमसंबन्धि 'तदभेदेनामृतकिरणश्चन्द्रमा लक्ष्यते, तस्माद-

बभूव — तेषां मध्ये यच्छुक्लं रूपं तदाप्यं चान्द्रमसं
 चन्द्रमसः कारणं यच्छुक्लं रूपमिति यावत् । तेषां मध्ये
 यत्कृष्णं रूपं भास्वरं कृष्णवर्णं तदेवाज्ञसंबन्धि, अन्नशब्दे-
 नान्नहेतुर्दिवाकरो लक्ष्यते । तस्मादयमर्थः— तेषां मध्ये
 यत्कृष्णं रूपं भास्वरं कृष्णवर्णं तदेवाज्ञमन्नशब्देन लक्षितो
 दिवाकरः, तस्य कारणं सुकृष्णमिति यावत् । ‘आ कृष्णेन
 रजसा वर्धमानो निवेशयन्नमृतं मर्त्यं च । हिरण्यमेन
 सविता रयेन देवो याति भुवनानि पश्यन्’ इति भुत्या
 दिवाकरस्य सुकृष्णरूपत्वमवगम्यते । एवं ज्वलनहिमकर
 दिवाकराणां लोदितशुक्लकृष्णकार्यत्वं द्रुवती शुनिस्त्रयमेव तु
 सत्यमित्युक्तवती । कारणभूतमरुणादित्रयमेव सत्यं तत्का-
 यंमग्न्यादित्रयमसत्यमिति सिद्धे तद्दृष्टान्तेन कार्यस्य मन-
 आदिजगतो मिथ्यात्वं कारणस्य ब्रह्मणः सत्यत्वं साधयितुं
 शक्यमित्यभिप्रायः ॥ ११९ ॥

रुचकप्रमुखं कनकादिमयं

रुचकाद्यभिधाननिमित्तमपि ।

असादित्यवगम्यत एव यतो

व्यभिचारवती रुचकादिमतिः ॥

एवं कारणस्यारुणादेः सत्यत्वं तत्कार्यस्याग्न्यादेरसत्यत्वं च श्रुत्योक्तम् । तर्हि केन दृष्टान्तेनाग्न्यादित्रिकस्य मिथ्यात्वमरुणादित्रिकस्य सत्यत्वं चोक्तमित्याकाङ्क्षायाम्, अत्र दृष्टान्तं दर्शयितुं कनकादेः सत्यत्वं रुचकादेरसत्यत्वं च सावयवस्युत्तरश्लोकद्वयेन । तत्राद्येन रुचकादेरसत्यत्वं दर्शयति— रुचकप्रमुखमिति । कनकादिमयं कनकादिकार्यं रुचकप्रमुखं रुचकाद्यभिधाननिमित्तं यद्यपि तथाप्यसदित्येवावगम्यते रुचकादिकमसत्यमिति शायते । कुतस्तदित्यत्राह— यत इति । रुचकादिमतिर्व्यभिचारवतीति यतः, अतः कारणादसादित्यवगम्यत इत्यर्थः ॥ १२० ॥

न कदाचिदपि व्यभिचारवती

कनकादिमतिः पुरुषस्य यतः ।

तत एव हि सत्यतयाभिमतं

कनकादिविपर्यय एषु न हि ॥

कार्यस्य रुचकादेरसत्यत्वमुक्त्वाधुना कारणस्य कनकादेः
 सत्यत्वं साधयति— न कदाचिदपीति । द्रष्टुं पुरुषस्य
 कनकादिमतिः कदाचिदपि न व्यभियरतीति यतः कनक-
 मिति मतिः कनककार्ये रुचकादौ सर्वत्राप्यनुस्यूतेति यस्मा
 तस्मात्कनकादि सत्यतयाभिमतम् । उक्तेहेतुं निगमयति—
 विपर्यय एषु न हीति । एषु कनकादिषु रुचकादिषु च विप-
 र्ययो न हि व्यत्यासो नास्ति यस्मात्तस्मात्कनकादि सत्य
 रुचकाद्यसत्यमित्यर्थः ॥ १२१ ॥

रुचकादिसमं ज्वलनादि भवे-

दनृतत्वगुणेन तु सत्यतया ।

अरुणप्रमुखं ज्वलनप्रभृति-

प्रकृतित्रितयं कनकादिसमम् ॥१२२॥

बहिर्दृष्टान्तदाष्टान्तिकयोर्मध्ये कस्य केन साम्यमित्य-
 पेक्षायामाह— रुचकादीति । ज्वलनादि अग्न्यादित्रितयं
 रुचकादिसमं भवेत् । तत्र हेतुं कथयति— अनृतत्वगुणेन
 विवति । अनृतत्वगुणवत्त्वादित्यर्थः । ज्वलनप्रभृतिप्रकृति-

त्रितयं ज्वलनप्रसृतेः कारणत्रितयमकणप्रमुखं सत्यत्वादेव
कनकादिममम् ॥ १२२ ॥

अनयोपमयानृततामवद-

च्छ्रुतिरग्निदिवाकरचन्द्रमसाम् ।

अमृषात्वमपि श्रुतिरुक्तवती

त्रितयस्य तु रक्तपुरःसरिणः ॥

अनेन कनकरुचकादिदृष्टान्तेन कारणस्याकणादेः सत्यत्वं
कार्यस्याग्न्यादेरमत्यल्पमुक्तवती श्रुतिरित्याह— अनयेति ।
'यथा सोम्यैकेन मृत्पिण्डेन सर्वं मृन्मयं विज्ञातं स्याद्वा-
चारम्भणं विकारो नामधेयं मृत्तिकेत्येव सत्यम्, यथा
सोम्यैकेन लोहमणिना सर्वं लोहमयं विज्ञातं स्याद्वाचार-
म्भणं विकारो नामधेयं लोहमित्येव सत्यम्' इत्यादिना
निखिलस्य कार्यस्य कारणतावन्मात्रत्वं वदति श्रुतिः ।
अनयोपमया कनकरुचकादिदृष्टान्तेनाग्निदिवाकरचन्द्रमसा-
मनृततामवदुक्तवतीति । किं च रक्तपुरःसरिणश्चित्तवश्या-
मृषात्वमपि सत्यत्वमप्युक्तवतीत्यर्थः ॥ १२३ ॥

अनृतत्वमिदं ज्वलनप्रभृते-

र्यदवादि भवेत्तदुदाहरणम् ।

वितथा विकृतिः सततं सकला

न तथा प्रकृतिः श्रुतिनिश्चयतः ॥

उपमानशतैर्भनमादिजगतोऽनृतत्वं श्रुतिरुक्तवतीति पूर्व-
मुक्तम् । इदानीं नदुपमानशत विविच्य दर्शयति— अनृ-
त्त्वमिति । रुचकादिदृष्टान्तेन ज्वलनप्रभृतेर्यदनृतत्वमवादि
तदिदमुदाहरणं भवेत् । तत्कथमित्यत्राह— वितथेति ।
विकृतिमात्रं सर्वं वितथमेव मिथ्यैव रुचकादिवदित्यर्थः । न
तथा प्रकृतिः कारणं तु तथाविधं न भवेत्, किं तु सत्य-
मेवेति श्रुतिनिश्चयतः श्रुत्या निश्चयेनोक्तमित्यर्थः ॥ १२४ ॥

प्रदिदर्शयिषुर्वसनस्य यथा

वितथत्वमपास्यति तन्तुगुणम् ।

अपकृष्य तु तन्तुसमं त्रितयं

ज्वलनप्रमुखस्य तथोक्तवती ॥ १२५ ॥

कारणद्रव्यापकर्षणं कार्यद्रव्यस्यानृतत्वमाधकमित्येतल्लो-
केऽपि दृष्टमित्याह— प्रदिदर्शयिषुमिति । वसनस्य वस्त्रस्य
वितथत्वं प्रदिदर्शयिषुः पुरुषस्तन्तुगुणमपकृष्य तन्तुकार्यं
पटं यथापास्यति निरस्यतीदं वस्त्रं तन्तुमात्रमिति, तथात्रापि
तन्तुसमं त्रितयं कारणभूतमरुणादित्रितयमपकृष्य स्वी-
कृत्य ज्वलनप्रमुखस्याग्न्यादित्रितयस्य मिथ्यात्वमुक्तवती-
त्यर्थः ॥ १२५ ॥

अवनिप्रमुखं वियदन्तमिदं

विकृतिस्तु परस्य भवत्यपरम् ।

अनृतं स्वपरं विकृतिस्तु यतो-

ऽवितथं तु परं प्रकृतिस्तु यतः ॥

एवमग्न्यादिदृष्टान्तेन मनआदिजगतो मिथ्यात्वमरुणा-
दिदृष्टान्तेन ब्रह्मणः सत्यत्वं च श्रुत्या विवक्षितमित्युक्तम् ।
इदानीं तत्र हेत्वाकाङ्क्षायां कार्यत्वात्कारणत्वाच्चेत्युभयत्र
हेतुमाह— अवनिप्रमुखमिति । अवनिप्रमुखं वियदन्त-
मिदमपरमर्वाचीनं परस्य ब्रह्मणो विकृतिः कार्यं भवति ।
किमतस्तत्र फलितमित्यग्राह— अनृतमिति । अपरं द्रव्य-

तथा प्रतीयमानं जगत्सकलमनृतं परस्य ब्रह्मणो विकृतिस्तु
 यतः कार्यं तु यतः, अतः कारणादनृतम् । परं तु कारणं
 ब्रह्म तु अवितथं वितथं न भवति । कुत्र इत्यत्राह— प्रकृ-
 तिस्तु यत इति । कारणं तु यस्मात्तस्मादवितथं सत्य-
 मित्यर्थः । अयं भावः— दृश्यं मनआदि जगदनृतं भवितु-
 मर्हति कार्यत्वादग्न्यादिवत् । परं ब्रह्म तु सत्यं भवितु-
 मर्हति कारणत्वादरुणादिवत् । अग्न्यादित्रिनयमसत्यं भवि-
 तुमर्हति कार्यत्वाद्गुचकादिवत् । अरुणपमुखं वितथं सत्यं
 भवितुमर्हति कारणत्वात्कनकादिवादिवि समुदायार्थः ॥

अत एतदसेधि सदुक्ति परं

न मृषेति मृषा तु ततोऽन्यदिति ।

इति सिद्धमतो यदवादि मया

जनिमज्जगदेतदभूतमिति ॥ १२७ ॥

यथोक्तेन हेतुना साधितमर्थमुपसंहरति— अत इति ।
 कारणं सत्यं कार्यमसत्यमिति यस्मात्तस्मात्सदुक्तिपरं ब्रह्म न
 मृषा मृषा न भवेत् । ततोऽन्यत्तु मृषा तस्माद्ब्रह्मणोऽन्यत्सर्वं
 मृषा असत्यमित्येतदधेपि सिद्धम् । उतः किमिति तत्राह—

इति सिद्धमिति । जनिमज्जगदेतदभूतमिति मया यत्पूर्व-
मवादि तदिदं सिद्धमित्यर्थः ॥ १२७ ॥

मनसोऽप्यनृतत्वमसेष्यमुतः

प्रतिपादितहेतुत एव भवेत् ।

चरितं च तदीयमसत्यमतः

परिनिर्मितवारणचेष्टितवत् ॥ १२८ ॥

ननूक्तेहेतुना जगतो मिथ्यात्वं भवतु, मतस्तच्चरि-
तस्य वा जागरितादेश्च न मिथ्यात्वं सिद्धमित्यन्ताह—
मनस इति । अमुतः प्रतिपादितहेतुत एव मनसोऽप्यनृतत्व-
मसेष्य, कार्यत्वादित्यनेनैव हेतुना मनसोऽप्यनृतत्वं सिद्ध-
मित्यर्थः । यस्मान्मनसोऽनृतत्वं तत एव तदीयं चरितम-
वस्थावदमप्यनृतं भवेत् । तत्र दृष्टान्तमाह— परिनिर्मि-
तेति । यथा परिनिर्मितवारणचेष्टितमसत्यमसत्यधर्मत्वात्तद्व-
दत्राप्यमसत्यधर्मत्वादवस्थात्रयमसत्यमित्यर्थः ॥ १२८ ॥

ननु नाभ्यवदच्छ्रुतिरुद्भवनं

मनसस्तु सतो न च खप्रमुखात् ।

कथमस्य भवेदनृतत्वगति-

र्मनसो भगवन्वद निश्चयतः ॥१२९॥

ननु मनसः कार्यस्य सिद्धे मनोऽनृतं स्यात्, तदेव नास्त्यश्रुतत्वादिति शङ्कते पूर्ववादी— नन्विति । सतः परमात्मनः सकाशान्मनस उद्भवत् श्रुतिर्नाभ्यवदत् स्वप्रमुखादुद्भवत् मनसो नाभ्यवदत् । तस्मादस्य मनसोऽनृतत्वगतिरसत्यत्वावगतिः कथं भवेत्, ओ भगवन्निवार्यं वक्ष्येति ॥ १२९ ॥

ननु सप्तम आत्मन उद्भवत्

मनसोऽभिदधावसुनापि सह ।

कथमस्य भवेदमृपात्वगति-

र्मनसो विकृतित्वगुणस्य वद ॥१३०॥

ननु नैतच्छेषं घटने, छान्दोग्यसप्तमे 'आत्मतो मनः' इति मनसः परमात्मकार्यत्वप्रवणादित्याह सिद्धान्ती— नन्विति । छान्दोग्योपनियदि सप्तमाध्याय आत्मनः सकाशावसुनापि सह प्राणेन च सह उद्भवत्तमभिदधौ श्रुतिरिति

यस्मात्तस्माद्विकृतित्वगुणस्य कार्यत्वधर्मकस्य मनसोऽप्रा-
 त्वगतिः सत्यत्वावगतिः कथं भवेत् ? तस्मात्परमात्मकार्य-
 त्वश्रवणान्मनसोऽनृतत्वमित्यर्थः ॥ १३० ॥

असुना करणैर्गगनप्रमुखैः

सह मुण्डक उद्भवन् मनसः ।

पुरुषात्परमात्मन उक्तमतो

वितथं मन इत्यवधारय भोः ॥१३१॥

मुण्डकेऽपि मनस उद्भवन् परमात्मनः श्रुतमित्याह—
 असुनेति । ‘एतस्माज्जायते प्राणो मनः सधेन्द्रियाणि च ।
 खं वायुर्ज्योतिरापश्च पृथ्वी विश्वमथ धारिणी ॥’ इत्यादि-
 मुण्डकेऽप्यसुना प्राणेन करणैरिन्द्रियैर्गगनप्रमुखैराकाशादि-
 भिश्च सह पुरुषात्परमात्मनः सकाशान्मनस उद्भवन्मुक्त-
 मिति यतोऽतः कारणादपि मनो वितथमनृतमित्यवधारय
 निश्चिन्वित्यर्थः ॥ १३१ ॥

मनसोऽन्नमयस्वमवादि यत-

स्तत एव हि भूतस्यत्वगतिः ।

कुशरीरवदेव ततोऽपि भृशं

वितथं मन इत्यवधारय भोः ॥१३१॥

एवं परमात्मकार्यत्वध्वनाग्मतसोऽनृतत्वमुक्तम् ; इदानीं
भौतिकत्वश्रवणादपि मनसोऽनृतत्वं सिद्धमित्याह— मनस
इति । 'अन्नमयं हि सोमं मन आपोमयः प्राणः'
'अन्नमशितं धेष्वा विधीयते सत्य योऽणिष्ठो भागस्तन्मनः'
इति मनसोऽन्नमयत्वमन्नकार्यत्वमवादि यतोऽत एव कुशरी-
रवद्भूतमयत्वगतिभूतकार्यत्वावगतिस्ततो मनोऽपि वितथम-
सत्यमित्यवधारयेत्यर्थः ॥ १३२ ॥

कुरु पक्षामिमं गगनप्रमुखं

जनिमत्सकलं न हि तत्त्वमिति ।

प्रथमं चरमं च न चास्ति यतो

रुचकादिवदिर्युपमां च वद ॥१३३॥

एवं कार्यत्वहेतुना मनश्चादिजगदोऽनृतत्वं साधितम् ।
इदानीमाद्यन्तवत्त्वादित्यनुमानान्तरेणापि मनश्चादिजगदो-
ऽनृतत्वं साधयितव्यमिति शिष्यं शिष्ययति— कुर्विति

गगनप्रमुखं जनिमसकलं जगत्सत्यं न भवतीति पश्वं कुरु
प्रतिज्ञां कुरु । तत्र हेतुं कथयति— प्रथमं चरमं च न चास्ति
यत इति । तत्र दृष्टान्तमाह— रुचकादिवदित्युपमां च
बदेति ॥ १३३ ॥

कनके रुचकादि न पूर्वमभू-
श्चरमं च न विद्यत इत्यनृतम् ।
अधुनापि तथैव समस्तमिदं
जनिमद्वियदादि भवेदनृतम् ॥

जनकरुचकादिदृष्टान्तदर्शान्तिकार्यान्प्रपञ्चयति— कन-
क इति । कारणभूते कनके रुचकादिकं कार्यं प्रथमं नाभू-
श्चरमं च न विद्यते । 'आदावन्तेऽपि यन्नास्ति वर्तमानेऽपि
तत्तथा' इति न्यायादधुना वर्तमानकालेऽपि कनकव्यति-
रेकेण रुचकादि न विद्यते यथा तथा जनिमद्वियदादि सम-
स्तमिदं जगदनृतमसत्यं भवेदित्यर्थः ॥ १३४ ॥

कनकादिषु यद्युपजातमभू-
द्रुचकप्रमुखं पृथगेव ततः ।

अधिकं परिमाणसमीपु कुतो

न भवेदिति वाक्यमवश्यमिदम् ॥

एवं कनकरुचकादिदृष्टान्तेन कार्यं कारणव्यतिरेकेण नास्तीति स्वसिद्धान्तः समर्थितः । तत्रेदमाशङ्क्यते— का-
र्यकारणयोरत्यन्तभेदोऽस्त्येव तयोस्तादात्म्यप्रतिभासस्तु सम-
वायनिबन्धन इति वैशेषिकादयः । तान्प्रत्याह— कनका-
दिष्विति । कनकादिपूजार्तं रुचकप्रमुखं ततः कनकादेः
सकाशात्पृथगेवाभूद्यदि तर्ह्यमीषु रुचकादिष्वधिकं परिमाणं
गुरुत्वं कुतो न भवेदिति पृष्टे सति कुशलेस्तार्किकैरिदम्-
वश्यं वाक्यम् । अस्य प्रश्नस्योत्तरं वक्तुं न शक्यत
इत्यर्थः ॥ १३५ ॥

कनकप्रभृतेर्व्यतिरिक्तमतो

रुचकादि न विद्यत एव कुतः ।

पृथगग्रहणात्कनकप्रभृते-

रिति कारणमेव सदन्यदसत् ॥

इतश्च कार्यकारणयोर्भेदे न युक्त इत्याह — कनकेति ।
 कनकादिरूपजातं रुचकादि कनकप्रभृतेर्व्यतिरिक्तं न विद्ये-
 ते । तत्कुत इत्यत्राह — पृथगिति । कनकप्रभृतेः पृथग-
 प्रदण्डेदेनादर्शनात् । तस्मात्सदा कारणमेव सत्यम् अन्य-
 दितरदसत्यमित्यर्थः ॥ १३६ ॥

ननु नाम पृथग्विकृतेः प्रकृते-

रथ रूपमथापि च कार्यमतः ।

कथमव्यतिरिक्ततयावगमः

प्रकृतेर्विकृतेरिति वाच्यमिदम् ॥

ननु तथापि नामरूपाकारैः कार्यकारणयोर्भेद एव युक्त-
 इति शङ्कते पूर्ववादी — नन्विनि । प्रकृतेः कारणात्सका-
 शाद्विकृतेः कार्यस्य नाम तथा रूपमरूपाकारोऽपि पृथगेव ।
 यत एवमतः कारणात्प्रकृतेः सकाशाद्विकृतेरव्यतिरिक्ततया-
 वगमः कथं कार्यकारणयोरभेदावगतिः कथम् ? इदं वाच्यं
 यक्तव्यम् । कारणात्कार्यं भिन्नं भवितुमर्हति नामभेदाद्रूपभे-
 दात्कार्यभेदाच्चेति ॥ १३७ ॥

इह वीरणतन्तुसुवर्णमृदः

कटशाटकहारघटाकृतयः ।

उपलब्धजनैरुपलब्धिभिः

न भिदास्ति ततः प्रकृतेर्विकृतेः ॥

एतदनुमानं प्रत्यक्षविरुद्धमित्याह सिद्धान्ती — इहेति ।
इह व्यवहारदशायामुपलब्धजनैर्वीरणतन्तुसुवर्णमृद एव क-
टशाटकहारघटाकृतयः कटाद्याकारेणोपलब्धिभिः । कार-
णरूपं वीरणतन्तुवादिकमेव कटवस्त्राभरणादिरूपेण दृष्ट-
मिति यतस्ततः कारणादेव प्रकृतेः सकाशाद्विकृतेर्भेदो ना-
स्तीत्यर्थः ॥ १३८ ॥

विकृतिर्यदि नास्ति पृथक्प्रकृते-

न घटेन भिदाप्यभिधाप्रभृतेः ।

इति धीर्विफला तव येन जनै-

विविधे नयनेन मृदाद्यभिदा ॥

यथोक्तमर्थं विवृणोति — विकृतिरिति । प्रकृतेः सका-

शाद्विकृतिः पृथङ्नाम्ति यदि तर्ह्यभिधाप्रभृतेर्भिदापि न
घटेत नामरूपकार्यभेदोऽपि न घटेतेति तव या धीः सा
विफला कार्यकारणभेदसाधिका न भवेत् । कुतो न भवेदि-
त्यत्राह— नयनेनेति । प्रत्यग्रेण कार्यस्य घटादेर्मृदाद्यभिदा
कारणादभेदो जनैर्विविधे विदित इति येन तेन हेतुना तव
धीर्विफला स्यादित्यर्थः ॥ १३९ ॥

ननु रूपमथो अपि कार्यमथो

अभिधापि नटस्य पृथग्विदिता ।

न पृथक्त्वमुपैति नटः किमिति

प्रतिवाच्यमवश्यमिदं कुशलैः ॥ १४० ॥

न केवलं तवानुमानं प्रत्यग्विद्वद्भ्यः, किं त्वनैकान्तिकं
चेत्याह धिद्वान्ती— नन्विति । रूपं कार्यं चाभिधापि
तस्य नटस्य पृथग्विदिता यद्यपि नटः पृथक्त्वं किमिति
नोपैतीति मया पृष्टं सति कुशलैर्न्यायकुशलैर्भवाम्भिरिदमवश्यं
प्रतिवाच्यं प्रतिवक्तव्यम् । अस्योत्तरं तव पित्रापि न
शक्यते वक्तुमित्याभिप्रायः ॥ १४० ॥

असतो न कथंचन जन्म भवे-

तदसत्त्वत एव खपुष्पमिव ।

न सतोऽस्ति भवः पुरतोऽपि भवा-

द्यत आत्मवदेव सद्विष्टमिति ॥

सदसत्सदसतामुत्पत्त्यसंभवेन कार्यकारणत्वस्य कल्पितत्वाच्च कार्यकारणव्यतिरेकेण नास्तीत्युत्तरेण कतिपयग्रन्थे-
नाह— असतो न कथंचन जन्म भवेदित्यादिना । तत्रा-
सदिति वैशेषिकमतम् । सदिति सांख्यमतम् । सदसदिति
दिगम्बरमतम् । तत्र प्रथमं वैशेषिकमतं निराकरोति—
असत् इति । उत्पत्तेः प्रागसतः कार्यस्य न कथंचन जन्म
भवेत् । तत्र हेतुमाह— तदसत्त्वत एवेति । कार्यस्यात्य-
न्तमसत्त्वादेव । खपुष्पमिव्याकाशपुष्पवादित्यर्थः । यद्यसतो
जन्म न संभवेत्तर्हि सतो जन्मास्तीति सांख्याः, तन्मतं
दूषयति— न सतोऽस्तीति । उत्पत्तेः प्रागेव सतो विद्य-
मानस्य कार्यस्य भवो जन्म न संभवतीति । कुतो न
संभवतीत्यत्राह— पुरतोऽपि भवादिति । उत्पत्तेः प्रागेव
सत्त्वादात्मवत् । न तत्रात्र विप्रतिपत्तिरित्याह यत आत्म-

वदेव सदिष्टमिति । सत्कार्यं सर्वदा सदेवेष्टमिति परमार्थत्वं
यस्मादेवं तस्मात्सदसतोर्जन्म न संभवतीत्यर्थः ॥ १४१ ॥

कपिलासुरिपञ्चशिखादिमतं

परिगृह्य वदेद्यदि कश्चिदिदम् ।

न कदाचन जन्म वदामि सतः

प्रवदामि तु यच्छृणु तत्त्वमपि ॥

सतो जन्म न संभवतीत्युक्तमुपभृत्य मत्प्रकार्यवादिनः
सर्वे संभूयोत्तिष्ठन्तीति दर्शयति— कपिलासुरीति । कपिष्ठा-
सुरिपञ्चशिखादिसत्तम् । पञ्चशिखशब्देन कश्चित्पूर्वमीमांसक
उच्यते । आदिशब्देन सांख्यचार्याकमीमांसका उच्यन्ते ।
सांख्यचार्याकमीमांसकानां सर्वं परिगृह्य कश्चित्सत्कार्यवादीदं
वदेद्यदि । इदंशब्देन निर्दिष्टं किमित्यपेक्षायां दर्शयामि—
न कदाचनेति । न कदाचन सतो जन्म वदामि । तर्हि किं
वदामीत्यत्राह— प्रवदामीति । यत्प्रवदामि तत्त्वमपि शृणु
साधनमतिभवेत्यर्थः ॥ १४२ ॥

प्रकृताववाशिष्टतया यदभू-

दधुना तु तदेव विशेषयुतम् ।

निरवयमिदं प्रतिभाति मम

प्रवदात्र विरोधमवैपि यदि ॥१४३॥

अहं यत्प्रवदामि तत्त्वमपि शृण्वति यत्सत्कार्यवादि
नोक्तमिदानीं तत्प्रवदति— प्रकृताविति । प्रागेव विद्य-
मानं यत्कार्यं प्रकृताववाशिष्टतयाभूत्कारणे निर्विशेषतया
स्थितं तदेवाधुनोत्पत्तिसमये विशेषयुतं सविशेषमासीदिति
निरवयवं मम भाति । अत्र विरोधमवैपि यद्यवगच्छसि
यदि तर्हि विरोधं वद । अस्मिन्मने विरोधो नास्तीति
सत्कार्यवादिनोऽभिप्रायः ॥ १४३ ॥

सदयुज्यत येन गुणेन पुरा

प्रकृतौ स इहास्ति न वेति वद ।

यदि विद्यत एव पुरा प्रकृता-

वधुनापि विशेषयुतत्वमसत् ॥१४४॥

अत्र विरोधं वदेत्युपश्रुत्य सिद्धान्ती विकल्प्य विरोध-
माह— सदिति । सत्कार्यमुत्पत्तिसमये येन गुणेनायुज्यत
युक्तमामीत्म तु गुणः स तु विशेषः पुरोत्पत्तेः प्राक्प्रकृ-
तावन्ति न वेति । प्रथमपक्षे दूषणमाह— यदि विद्यत
इति । न तु विशेषः पुरा प्रकृतौ विद्यते यदि तर्ह्यधुना
विशेषयुतमिति त्वयोक्तं तदमत्, अयुक्तमित्यर्थः ॥ १४४ ॥

यदि नास्ति पुरा स गुणः प्रकृता-

वसदुद्भवतं भवतोऽभिमतम् ।

जननेन च सत्त्वमुपात्तवतो

जनिमत्त्वत एव विनाष्टिरपि ॥१४५॥

नास्तीति द्वितीयं पक्षं दूषयति— यदीति । स गुणः
स तु विशेषः पुरा प्रकृतौ कारणे नास्ति यदि तर्ह्यसदुद्भवतं
भवतोऽभिमतं सत्कार्यवादिना भवतासदुत्पत्तिरङ्गीकृता
स्यात्तथा सति तत्रापसिद्धान्तः प्रसज्येत । न केवलमसदु-
त्पत्तेरङ्गीकारः सद्भिनाशश्च प्राप्नोतीति दूषणान्तरमाह—
जननेनेति । जननेन जन्मना सत्त्वमुपात्तवतः कार्यस्य जनि-
मत्त्वत एवोत्पत्तिमत्त्वादेव विनाष्टिरपि प्राप्नोति । सतो वि-

नाशोऽपि त्वयाङ्गीकृतः स्यादित्यर्थः ॥ १४५ ॥

भवतोऽभिमतं परिहर्तुमिदं

न कथंचन शक्यत इत्यमुतः ।

कणभक्षमतेन समत्वमिदं

भवतोऽभिमतं शनकैरगमत् ॥ १४६ ॥

ननु भवत्वमदुत्पत्तिः सद्भिनाशाभ्युपगमश्च, तथा सति
को विरोध इत्यत्राह— भवत इति । भवतोऽभिमतमङ्गीकृ-
तमिदमसदुद्भवत्वं सतो विनश्वरं च कथंचन परिहर्तुं न
शक्यत इत्यमुतो हेतोर्भवतोऽभिमतमसतो भवनं कणभक्ष-
मतेन कणादमतेन समत्वं साम्यं शनकैरगमच्छैः शनैः
प्राप्तमित्यर्थः ॥ १४६ ॥

असतो भवनं नश्वरं च सतः

कणभोजिमत्तं विदितं कविभिः ।

उपपत्तिविरुद्धतया सुभृशं

तदभाणि मयापि विरुद्धतया ॥

तर्हि कणादमतं किमित्याकाङ्क्षायां तन्मतं दर्शयति—
 असत् इति । प्रागमतः मत्ता ममवायो जन्मेत्यङ्गीकारा-
 दसत्तः कार्यस्य भवनमुत्पत्तिः सतो नशतं चेति कणभोजि-
 मतं कविभिः पूर्वाचार्यैर्विदितम् । अस्तु नामैवं कणादमतं
 ततः किमायतमित्यत्राह— उपपत्तीति । उपपत्तिविरुद्ध-
 तया न्यायविरुद्धतयासतो जन्म सतो नशतं चेत्येतदुभयं
 सुतरां युक्तिविरुद्धतयाभावि भणितं चाचार्यैः । कार्यस्या-
 निर्वचनीयत्ववादिना मयापि तदुभयमुपपत्तिविरुद्धतयाभा-
 वि । सदसतोर्जन्मासंभवात्कार्यस्यानिर्वचनीयत्वमेव मया-
 प्युक्तमित्यर्थः ॥ १४७ ॥

प्रतिषिद्धमिदं कणभोजिमतं

हरिणापि समस्तगुरोर्गुरुणा ।

वचनेन तु नासत् इत्यमुना

ब्रुवता च पृथात्तनयाय हितम् ॥

इतश्च कारणादिदमप्युक्तमित्याह— प्रतिषिद्धमिति ।
 समस्तगुरोर्गुरुणा हरिणा ‘नामतो विद्यते भावो नाभावो
 विद्यते सतः’ इत्यमुना वचनेनेदं कणभोजिमतं प्रतिषिद्धं

निरस्तम् । नन्वर्जुनं प्रलोभयितुं हरिणा कणादमरं निराकृतं
 न तु हितोपदेशं कर्तुमिति चेन्मैवमित्याह— भुवता चेति ।
 पूयातनयाय कुन्तीपुत्राय रघुपुत्रायार्जुनाय स्वभक्त्या
 हितं भुवता हितोपदेशं कर्तुं न हरिणा कणमोजिमरं
 निरस्तमित्यर्थः ॥ १४८ ॥

असतश्च सतश्च न जन्म भवे-
 दिति पूर्वमवाद्युपपत्तियुतम् ।
 सदसच्च न जायत एव कृतो
 न हि वस्तु तथाविधमस्ति यतः ॥

सदसत्त्वमतीत्य मनःप्रभृते-

न कथंचन वृत्तिरिहास्ति यतः ।

तत एव मनःप्रमुखस्य भवो

न भवेदिति सर्वसुवेदमिति ॥१५०॥

सदसत्सदमतामुत्पत्त्यर्थंभवे पारिशैव्यात्कार्यस्यानिर्वचनीयत्वं विद्वमित्याह सिद्धान्ती— सदसत्त्वमिति । एकस्य वस्तुन. सदसदात्मकत्वात्संभवात्समनःप्रभृतेर्जगतः सदसत्त्वमतीत्य सदसत्त्वमसत्त्वं वातीत्य कथंचन वृत्तिर्नास्ति प्रकारान्तरेण वृत्तिर्नास्तीति यतस्तत एव मनःप्रमुखस्य जगत् उत्पत्तिविनाशश्रवणाच्च जन्मविनाशान्यथानुपपत्त्यानिर्वचनीयत्वं विद्वमित्यर्थः ॥ १५० ॥

यदि नाम कथंचिदमुष्य भवः

सदसत्त्वमपेक्ष्य भविष्यति वः ।

अमृपात्वममुष्य तथापि न तु

श्रुतिरस्य मृपात्वमुवाच यतः ॥१५१॥

सदसद्वादिनां दुर्लभत्वमुपलभ्य प्रौढिवादेनाह सिद्धा-
 म्नी— यदीति । वो युष्माकं मतेऽमुष्य मनआदेः सदस-
 त्वमपेक्ष्य सदसत्त्वयोरन्यतरं पञ्चमपेक्ष्याश्रित्य कथंचिद्भवो
 जन्म भविष्यति यदि नाम तथाप्यमुष्य मनआदेरमृषात्वं
 सत्यत्वं नास्ति । तत्र हेतुमाह— श्रुतिरिति । ' आत्मैवेदं
 सर्वम् ' ' ब्रह्मैवेदं विश्वम् ' ' सर्वं खल्विदं ब्रह्म ' ' वाचा-
 रम्भणं विकारो नामधेयम् ' इत्यादिश्रुतिरस्य जगतो मृषा-
 त्वमुवाच यतोऽतः कारणान्मनआदेरन्वयव्यतिरेकभावप-
 रिहारेण शुक्तिकाजवादिवन्मिथ्यात्वमित्यर्थः ॥ १५१ ॥

मनसोऽनृततैवमवादि यत-

स्तत एव हि तस्य मृषा चरितम् ।

यत एव मृषा मनसश्चरितं

तत एव पुरोदितसिद्धिरभूत् ॥ १५२ ॥

मनआदेर्मिथ्यात्वे सिद्धे यत्कलितं तदाह— मनस
 इति । श्रुत्या मनसोऽनृतता मिथ्यात्वमवादि यतस्तत एव
 तस्य मनसश्चरितमवगम्याश्रयमपि मृषा भवेत् । मनसश्चरितं
 मृषेति यतस्तत एव पुरोदितसिद्धिरभूत् ॥ १५२ ॥

यदपेक्ष्य तु नाम भवेन्नित्यं
परमात्मपदस्य तुरीयमिति ।

तदसत्यमसत्यगुणस्तु यतः

परिनिर्मितसर्पविसर्पणवत् ॥ १५३ ॥

किं पुनस्तत्पुरोदितमित्यपेक्षयां तदर्शयति— यदिति ।
त्रितयं यदवस्थात्रयसपेक्ष्य परमात्मपदस्य तुरीयमिति नाम
भवेत्तदवस्थात्रयमसत्यम् । तत्र हेतुमाह— असत्यगुणस्तु
यत इति । असत्यस्य मनसो गुणोऽवस्थात्रयमिति परमा-
त्मात्मपदवस्थात्रयमसत्यम् । तत्र दृष्टान्तमाह— परिनिर्मित-
सर्पविसर्पणवदिति । यथा रज्ज्वामारोपितस्य सर्पस्यासत्य-
त्वात्तद्विसर्पणस्याप्यसत्यत्वं तद्वन्मनसोऽसत्यत्वात्तद्विसर्प-
जागरितादेरप्यसत्यत्वमित्यर्थः ॥ १५३ ॥

निखिलस्य मनःप्रमुखस्य यतो

वितथत्वमवादि पुरा तु भया ।

श्रुतियुक्तिवलेन ततोऽद्वयकं

परमक्षरमेव सदन्यदसत् ॥ १५४ ॥

अवस्थान्नयस्य मायामयत्वात्तन्निवन्धनं तुरीयत्वमपि
 चांममात्रम् । अतो निर्विशेषं प्रत्यक्षमिति युक्तम् । इदानीं
 परमप्रमेयमुपसंहरति— निखिलस्येति । मम-प्रमुखस्य
 निखिलस्य जगतो वितथत्वं मया पूर्वं श्रुतियुक्तिवलेनाव-
 र्हीति यतस्ततः कारणादद्वयकं परमश्रमेव सत्सत्यम्,
 अन्यत्सर्वं कार्यकारणात्मकं द्वैतमसदसत्यमित्यर्थः ॥१५४॥

यदपूर्वमबाह्यमनन्तरकं

न च किञ्चन तस्य भवत्यपरम् ।

इति वेदवचोऽनुशशास यतो

वितथं परतोऽन्यदतः प्रगतम् ॥

प्रतिपिध्य यतो बहिरन्तरापि

स्वविलक्षणमात्मन उक्तवती ।

अवबोधघनत्वमतोऽन्यदस-

ल्लवणैकरसत्वं निदर्शितः ॥ १५६ ॥

‘मलान्यनिरिक्तं सर्वं मायामयत्वादमत्यमित्येतच्छ्रुतियु-

किंभ्यां सिद्धमित्युक्तम् । इदानीं कासौ श्रुतिरित्यपेक्षायाम्
 ‘तदेतद्ब्रह्मापूर्वमनपरमनन्तरमबाह्यम्’ ‘अयमात्मा प्रज्ञा’
 इत्यादिकेत्याह श्लोकद्वयेन—यदिति । पूर्वं कारणं तद्ब्रह्म-
 वसपूर्वं स्वयं सिद्धत्वात्कारणरहितम्, किं चाबाह्यं जात्या-
 दिरहितम्, अनन्तरं नानात्वरहितम्, यदेव निर्विशेषं
 परमात्मपदं तस्यापरं किञ्चिन्नास्ति स्वव्यतिरिक्तं किञ्चिदपि
 नास्तीत्येवं वेदवचोऽनुशङ्गमेति यतोऽत एव परतः पर-
 म्मादक्षराव्यवधौघघनादन्यदसत्त्वं विनयामिति प्रगतं प्रक-
 र्णेनावगतमिति । प्रतिपिष्येति । एवं बाहिरन्तराध्यात्मनः
 स्वविलक्षणं सर्वं प्रतिपिष्य, अवबोधघनत्वं प्रज्ञानघनत्वं
 लवणैकरसत्वनिर्दर्शनतः यथा मलिकफार्थं लवणं मलिङ्ग-
 मात्रं तथा परमात्मविवर्तं जगदपि परमात्मैवेत्यात्मनोऽवबो-
 धघनत्वमुक्तवती श्रुतिः । ‘अपूर्वमनपरम्’ ‘स यथा
 सैन्धवघनः’ इत्यादिषु श्रुतिरात्मनो निर्विशेषत्वमुक्तव-
 तीत्यर्थः ॥ १५५, १५६ ॥

लवणैकरसत्वसमं भणितं

स्वविलक्षणवस्तुनिषेधनतः ।

अवबोधघनं परमात्मपदं

त्वमवेहि तदस्मि सदाहमिति ॥

एवं निर्विशेषतया परिशोधितस्य त्वंपदार्थस्य परिशोधि-
तेन तत्पदार्थेनैक्यमत्र महावाक्यार्थ इति कथयति—लवणे-
ति । स्वविलक्षणवस्तुनिषेधनत आत्मव्यतिरिक्तवस्तुनिषेधेन
लवणेकरसत्वसमं कार्यकारणसंबन्धरहितमवबोधघनं यत्प-
रमात्मपदं तदहमस्मीति त्वं सदा निरन्तरमवेहि । हेयो-
पादेशबुद्धिरहितः सन्परमानन्दतया तिष्ठेत्यर्थः ॥ १५७ ॥

अणु नो न च तद्विपरीतगुणं

न च ह्रस्वमतो न च दीर्घमपि ।

प्रतिषिद्धसमस्तविशेषणकं

परमक्षरमात्मतयाश्रय भोः ॥१५८॥

प्रतिपत्तिसौकर्यार्थं यथोक्तमखण्डवाक्यार्थं प्रपञ्चयति—
अणु नेति । स्थूलशरीरधर्मद्वयत्वदीर्घत्वरहितं सूक्ष्मशरीर-
धर्माणुत्वरहितं तद्विपरीताकाशादिधर्ममहत्त्वरहितम् । एवं

प्रतिपिदसमस्तविशेषणकं निर्विशेषं परमक्षरमात्मतयाश्रय,
स्वस्वरूपत्वेनाश्रयेत्यर्थः ॥ १५८ ॥

असुबुद्धिशरीरगुणान्पाडिमा-

नविवेकिजनैर्दृशिधर्मतया ।

प्रतिपन्नतमान्प्रविहाय शनै-

र्दृशिमात्रमवेहि सदाहमिति ॥१५९॥

अनेन श्लोकेन तत्पदार्थप्राधान्येनाल्लङ्घ्याकार्यं प्रपञ्चय
त्वंपदार्थप्राधान्येन प्रपञ्चयति— अस्त्विति । अविवेकि-
ब्याविद्वज्जनैर्दृशिधर्मतया प्रत्यगात्मधर्मतया प्रतिपन्नतमा-
न्वदुसंख्याकान्तसुबुद्धिशरीरगुणानशनायापिपासाशोकमोहज-
खमरणलक्षणाननात्मधर्मतया प्रविहाय हित्वा शनैः क्रमेणा-
वशिष्टं दृशिमात्रं केवळं ज्योतिःस्वरूपं प्रत्यगात्मानमहमि-
त्यवेहि जामीदित्यर्थः ॥ १५९ ॥

अहिनिर्व्वयनीमहिरात्मतया

जगृहे परिमोक्षणतस्तु पुरा ।

परिमुच्य तु तामुरगः स्वविले

न पुनः समवेक्षत आत्मतया ॥

अविवेकत आत्मतया विदितं

कुशरीरमिदं भवताप्यहिवत् ।

अहिवश्यज देहमिमं त्वमपि

प्रतिपद्य चिदात्मकमात्मतया ॥

एवमखण्डवाक्यार्थो दर्शितः । इदानीमेवंभूतवाक्यार्थ-
 र्यज्ञानं यथा दृढतरं भवति तथा प्रारब्धकर्मभोगपर्यन्तं
 जीवन्मुक्तिरूपं दग्धपटन्यायेन बाधितानुवृत्त्या द्वैतदर्शना-
 मासपरमानन्दैकरूपपरिवृत्तिलक्षणं वाक्यार्थज्ञानफलं प्राप्नो-
 भविष्यतीति दृष्टान्तेन दर्शयति श्लोकद्वयेन— अहिनि-
 रिति । 'अहिनिर्त्वंयनी बल्मीके मृता प्रत्यस्ता शयीतेव-
 मेवेदं शरीरं शेते' इति जीवन्मुक्तिभ्रुतेः । यथाहिः सर्पः
 परिमोक्षणतः पुराहिनिर्त्वंयनी मुञ्चन्ननिर्मोकमात्रतया जगृ-
 हे गृहीतवान्, पुनः कालान्तरे स उरगः अहिनिर्त्वंयनीं
 कच्छुकं स्वविले परिमुच्य पुनरात्मत्वेन न समीक्षते न

पश्यति, तथा भवतापीदं कुशरीरमन्नमयादिकञ्चुकमविवे-
कत आत्मानात्मविवेकाभावेनात्मतया विदितमहिवदिति स-
स्मात्तन्मात्त्वमपि चिदात्मकं ज्ञानात्मकं वस्तु स्वात्मतया
प्रतिपद्य पञ्चादहिवदिमं देहं त्यज । देहाद्यभिमानं परित्यजे-
त्यर्थः ॥ १६०, १६१ ॥

रजनीदिवसौ न रवेर्भवतः

प्रभया सततं युत एव यतः ।

अविवेकविवेकगुणावपि तौ

भवतो न रवेरिव नित्यदृशेः ॥ १६१ ॥

अत्माज्ञानाच्छरीराभिमानः, स चात्मज्ञानान्निवर्त इत्यु-
क्तम् । तर्ह्यात्मनि ज्ञानाज्ञानसंबन्धोऽस्तीत्याशङ्क्य नेत्याह—
रजनीति । रवेः सूर्यस्य रजनीदिवसौ न भवतः ।
तत्र हेतुमाह— प्रभयेति । एव रविः सततं प्रभया युत
इति यत्सततः कारणात्तस्याहोरात्रे न संभवतः । नित्यदृशे-
स्तवापि रवेरिवाविवेकविवेकगुणौ न संभवतः, ज्ञानाज्ञा-
नगुणौ न संभवत इत्यर्थः ॥ १६२ ॥

परिशुद्धबिबुद्धविमुक्तदृशे-

रविवेकविवेकविवर्जनतः ।

मम बन्धविमोक्षगुणौ भवतो

न कदाचिदपीत्यवगच्छ भृशम् ॥

आत्मनि ज्ञानाज्ञानयोरसंभवाद्बन्धमोक्षावपि न संभवत
इत्याह— परिशुद्धेति । परिशुद्धबिबुद्धविमुक्तदृशे सदा
शुद्धबुद्धमुक्तस्वभावस्य चिन्मात्रज्योतिषो मम अविवेकवि-
धेकविवर्जनतो ज्ञानाज्ञानविवर्जनतः बन्धमोक्षगुणौ कदा-
चिदपि न संभवत इति भृशं तात्पर्येणावगच्छ जानीदी-
त्यर्थः ॥ १६३ ॥

न मम ग्रहणोज्झनमस्ति मया

न परेण दृशेरिति निश्चिनु भोः ।

न हि कस्यचिदात्मनि कर्म भवे-

न्न च कश्चिदिहास्ति सदन्य इति ॥

आत्मनि बन्धमोक्षयोरभावेऽपि मद्ग्रहणोज्झने स्वपरकर्तृके

संभवत इत्याशङ्क्याह— नेति । दशोर्विशतिमात्रस्य निर-
वयवस्य मम ग्रहणोज्झनं नास्ति मन्यन्तेन बोधादानं परि-
मोचनं वा नास्तीति भगवन्निश्चिनु । मम ग्रहणोज्झनं ना-
स्तीत्यत्र हेतुमाह— न हीति । कस्यचिदात्मनि स्वस्मिन्कर्म
न भवेद्विषयविषयिभावो न भवेत् । एकस्मिन्वस्तुनि कर्तृ-
कर्मभावविरोधादित्यर्थः । परेणाप्यात्मनि हानोपादाने न
स्त इत्यत्र हेतुमाह— न चेति । इह लोके मदन्यः कश्चि-
दात्मा नास्तीति । तत्र प्रमाणाभावादित्यर्थः ॥ १६४ ॥

अहमस्मि चरस्थिरदेहधियां

चरितस्य सदेक्षक एक इति ।

न भवेदत एव मदन्य इति

त्वमवेहि सुमेध इदं सुदृढम् ॥ १६५ ॥

ननु मत्मादिस्थावरान्तेषु शरीरेष्वात्मभेदात्मदन्यः कश्चि-
दात्मा नास्तीत्येतत्कथं पठत इत्यत्राह— अहमिति ।
चरस्थिरदेहधियां चरितस्याहमेक एव सदेक्षकः साक्षी यतो-
ऽत एव मदन्यः स्वात्मनोऽन्यो न, अन्यस्यानुपलम्भादेव ।

मदन्यः कश्चिदात्मा न भवेदिहेति हे सुमेध इदं मयोपदिष्टं
सुदृढमवेहि ॥ १६५ ॥

गगने विमले जलदादिमले

सति वासति वा न भिदास्ति यथा ।

त्वयि सर्वगते परिशुद्धदृशौ

न भिदास्ति तथा द्वयभेदकृता ॥

तर्हि चरस्मिन्नेवादीनि परमार्थतोऽङ्गीकृतानि, तथा सवि-
तत्कृतः कश्चिद्विशेष आत्मनोऽपि स्यादित्याशङ्क्याह—
गगन इति । विमले गगने जलदादिमले सति वासति वा
यथा भिदा भेदो नास्ति निरवयवत्वात्, तथा सर्वगते
परिशुद्धदृशौ त्वय्यपि द्वयभेदकृता भिदा भेदो नास्ती-
त्यर्थः ॥ १६६ ॥

अनृतं द्वयमित्यवदाम पुरा

• व्यवहारमपेक्ष्य तु गीतमिदम् ।

अनृतेन न सत्यमुपैति युजां

न मरीचिजलेन नदी हृदिनी ॥

द्वयभेदकृतः काश्चित्कदाचिदात्मनो नास्ति विगेष इति
 ब्रुवता द्वयसद्भावोऽङ्गीकृतः स्यादित्याशङ्क्याह—अनृतमिति ।
 पुनः ब्रह्मीभिर्युक्तिभिर्द्वैतं जगदनृतमित्यवशम उक्तवन्तो वयं
 यस्मात्तस्माद्वयवदारगपेक्ष्य प्रपञ्चस्य व्यावहारिकं सत्यत्व-
 मपेक्ष्याङ्गीकृत्येवं मया गीतमित्युक्तम् । यस्मादेवं तस्माद-
 नृतेन द्वैतेन सत्यमात्मवस्तु युजां योगं नोपैति । तत्र
 दृष्टान्तमाह सिद्धान्ती— न मरीचिजलेनेति । हृदिनी
 नदी अगाधजलसंपूर्णजला नदी असत्येन मरीचिजलेन
 यथा युजां नोपैति तद्वदात्माप्यसत्येन द्वैतेन संबन्धं नोपैती-
 त्यर्थः ॥ १६७ ॥

बहुनाभिहितेन किमु क्रियते

शृणु संग्रहमत्र वदामि ततः ।

त्वयि जागरितप्रभृति त्रितयं

परिकल्पितमित्यसदेव सदा ॥१६८॥

परिकल्पितमित्यसदित्युदितं

मन इत्यभिज्ञादितमागमतः ।

उपपत्तिभिरेव च सिद्धमतो

भवतोऽन्यदशेषमभूतमिति ॥ १६९ ॥

एवं तावदग्नि-प्रकरणे सम-वगाविरोधसाधनफलाख्या-
 य्यायार्थचतुष्टयं सविस्तरं वर्णितम् । इदानीं तदेवाध्यायार्थ-
 चतुष्टयं संक्षिप्य कथयति प्रकरणसमाप्तिपर्यन्तेन मन्येन ।
 तत्र प्रथमं सत्त्वमस्यादिवाक्यानामद्वितीये मद्वाणि सम-
 न्ययं वक्तुं त्वंपदार्थं परिशोधयति— बहुनेति । एवं
 मद्वा प्रयत्नेनाभिहितेन किमु क्रियते किं प्रयोजनम् ?
 ततः कारणादत्र संप्रहं वदामि उक्तमेवार्थं संक्षिप्य कथ-
 यामि । परिशुद्धदृशौ त्वयि जागरितप्रसृते त्रितयं मनो-
 धर्ममवस्थात्रयं तत्साक्षिणि त्वयि परिकल्पितमविवेकम् ।
 तस्मादारोपितं सर्वमसदेवासत्यमेव । सर्वकल्पनाहेतुभूतं
 मन इत्यभिज्ञन्दितमपि परिकल्पितं त्वय्यस्यस्तं यतोऽत
 एवागमत उपपत्तिभिरेव च तन्मनोऽसदसत्यमित्युदितम् ।
 अत एव भवतोऽन्यदशेषमभूतमसत्यमिति सिद्धम् ॥

यदबाह्यमनन्तरमेकरसं

यदकार्यमकारणमद्वयकम् ।

प्रहसन्विषयान्मृगतोयसमा-

न्विचरामि महीं भवता सहितः ॥

अधुनेति । अधुना मुनिर्वृतोऽस्मि सर्वदात्मरतिः, अत एव कृतकृत्यः सर्वत्राप्युपेक्षकः, अत एवैकमना मृगतो-
यसमान्मरीच्युदकसमान्विषयान्मनःकल्पितान्प्रदत्तन् भवता
सहितो महीं विचरामीत्युक्तानित्यर्थः ॥ १७३ ॥

तव दास्यमहं भृशमामरणा-

त्प्रतिपद्य शरीरधृतिं भगवन् ।

करवाणि मया शकनीयमिदं

तव कर्तुमतोऽन्यदशक्यमिति ॥

‘यावदायुस्त्रयो वन्द्या वेदान्तो गुरुरीश्वरः । आक्षे-
पविद्याप्रसिद्धचर्ये कृतप्रत्वापनुत्तये ॥’ इति शिवशामनादा-
चार्यमहाशास्त्रविद्यस्य शिष्यस्य गुरुं प्रत्यक्षं कर्तव्यं
यत्तल्लोकशिष्यार्थं दर्शयति— तवेति । यदृच्छया प्राप्ताश-
नासनपानादिना शरीरधृतिं प्रतिपद्या मरणादेहपतनपर्यन्तं
तव दास्यं भृशं करवाणि करिष्यामि । मया शकनीयं

प्रहसन्विषयान्मृगतोयसमा-

न्विचरामि महीं भवता सहितः ॥

अधुनेति । अधुना सुनिर्वृतोऽस्मि सर्वदात्मरतिः, अत
एव कृतकृत्यः सर्वत्रायुषेक्षः .. अत्रैकप्रकारा मुगतो-
यसमान्मरीचपुदकममान्वि-
सहितो महीं विचरामीत्यु-

तव दास्यमहं

प्रतिपद्ये

करवाणि मया

तव कर्तुम

‘यावदायुस्त्रयो वन्द्या

विद्याप्रविद्धार्थं कृतप्रत्याप-

चार्यमकाशाहन्धविद्यस्य

यत्तल्लोकशिक्षार्थं दर्शयति-

नाशनपानादिना जरीरधृति

तव दास्यं भृशं करवाणि

General Information
The conduct of a needs assessment is
different from the operations of
the school and is dependent on
the mandate of those initial
studies. It is possible to identify
work that supplies critical planning
in outlining represents a typical needs
assessment.

The needs assessment represents a
fundamental management plan of a
school community. It produces a
philosophy of education and
guides the development of public
and order program development.

assessment data—an attitude of

शक्यमिदमेव, अतोऽन्यत्कर्तुमशक्यम्, आत्मज्ञानस्य प्रत्यु-
पकारं कर्तुमशक्यत्वादिदं दास्यमेव मया कर्तुं शक्यम् ।
किं च 'सोऽहं भगवते विदेहान्ददामि मा चापि सह
दास्याय' इति श्रुतेर्यथा पूर्वं याज्ञवल्क्याय तत्त्वोपदेष्ट्रे
जनकः स्वराज्यं दत्त्वा तदनन्तरं स्वदेहमपि गुरवे दत्तवान्
इममभिप्रायं मनसि कृत्वा मयाप्येवं कर्तव्यमित्युक्तवानि-
त्यर्थः ॥ १७४ ॥

गुरुशिष्यकथाश्रवणेन मया

श्रुतिवच्छ्रुतिसारसमुद्धरणम् ।

कृतमित्यमवैति य एतदसौ

न पतत्युदधौ मृतिजन्मजले ॥ १७५ ॥

य एतत्प्रकरणार्थं सम्यग्जानाति तस्य संसारनिवृत्तिरेव
फलमिति दर्शयति — गुरुशिष्येति । श्रुतिवद्गुरुशिष्यकथा-
श्रवणेन गुरुशिष्ययो कथा तरवनिर्णयफला तस्याः श्रवणेन
गुरुशिष्यसंवादरूपेणेत्यं कृतं श्रुतेः सारसमुद्धरणमुपदेश-
प्रकरणं यो वेत्ति अयतो जानाति असौ प्रतिबुद्धतरवः
शिष्यो मृतिजन्मजले संसारोदधौ न पततीत्यर्थः ॥ १७५ ॥

भगवद्भिरिदं गुरुभक्तियुतैः

पठितव्यमपाठ्यमतोऽन्यजनैः ।

गुरुभक्तिमतः प्रतिभाति यतो

गुरुणोक्तमतोऽन्यभजन्न पठेत् ॥

गुरुदेवताभक्तियुक्तानां परमहंसानामस्मिन्प्रकरणेऽधिकारो नाग्येषामित्याह— भगवद्भिरिति । गुरुभक्तियुतेर्भगवद्भिः परमहंसैरिदं प्रकरणं पठितव्यम् । अतोऽन्यजनैरपाठ्यम्, साधनचतुष्टयसंपत्तिरहितैरपाठ्यम् । गुरुभक्तिमत एव गुरुणोक्तमुपदिष्टं प्रतिभाति सकलं भवति । अतोऽन्यभजन्निवपयेष्वाप्त्युद्धिने पठेदित्यर्थः ॥ १७६ ॥

निगमोऽपि च यस्यइतिप्रभृति-

गुरुभक्तिमतः कथितं गुरुणा ।

प्रतिभाति महात्मन इत्यवद-

त्पठितव्यमतो गुरुभक्तियुतैः ॥

गुरुभक्तिमाद्भिरेव संन्यासिभिरिदं पठितव्यमित्युक्तम् ;

तत्र किं प्रमाणमित्याकाङ्क्षायाम्, 'अत्याश्रमिभ्यः परमं
 पविसं प्रोवाच सम्यगृषिसंघजुष्टम्' 'यस्य देवे परा भक्ति-
 र्यया देवे तथा गुरौ । तस्यैते कथिता ह्यर्थाः प्रकाशन्ते
 महात्मनः ॥' इति श्रुतिरेव प्रमाणमित्याह— निगमो-
 ऽपीति । गुरौ स्नेहवतो विश्वासयुक्तस्य महात्मन एव
 गुरुणा कथितमुपदिष्टमात्मतत्त्वं प्रतिभाति सम्यक्प्रकाशत
 इत्येवं निगमोऽप्यवददुक्तवान् । तस्माद्गुरुभक्तिमतैव पठित-
 व्यमित्यर्थः ॥ १७७ ॥

येषां धीसूर्यदीप्त्या

प्रतिहतमगमन्नाशमेकान्ततो मे

ष्वान्तं स्वान्तरूप हेतु-

र्जननमरणसंतानदोलाधिरूढेः ।

येषां पादौ प्रपन्नाः

श्रुतिशमविनयैर्भूषिताः शिष्यसंघाः

सद्यो मुक्ताः स्थितास्ता-

न्यतिवरमहितान्यावदायुर्नमामि ॥

गुरुप्रमादात्परिसमापितग्रन्थः सन्गुरुभक्तिरेव ज्ञानान्त-
 रङ्गसाधनमिति दर्शयितुं ग्रन्थान्ते गुरुन्नमस्करोति लोक-
 शिक्षार्थम्— येषां धीसूर्यदीप्त्येति । मे मम जन्ममरण-
 संतानदोलाधिरूढेः दोलाधिरूढवदितस्ततः संचारशीलस्य
 स्वान्तस्य मनसो हेतुर्ध्वान्तमज्ञानं येषां गुरुणां धीसूर्य-
 दीप्त्या धीरूपसूर्यप्रकाशेन प्रतिहतमभिभूयैकान्ततोऽत्यन्तं
 नम्रमगमत् । किं च, श्रुतिग्रन्थनिर्णयैर्भूषिताः शिष्यसंघाः
 शिष्यसमूहाः शमदमादिसाधनमंपन्ना येषां गुरुणां पादौ
 प्रपन्नाः सन्तः सद्यो मुक्ताः स्थिताः, तान्यतिवरमहिताभ्य-
 तीनां मध्ये वराः पूज्यत्वेन श्रेष्ठास्तेषामपि पूज्यानेवं विशि-
 ष्टान्गुरुभगवत्पादाख्यानवाक्याद्युर्नमामि यावज्जीवं नमा-
 मीत्यर्थः ॥ १७८ ॥

भूः पादौ यस्य खं चो-

दरमसुरनिलश्चन्द्रसूर्यौ च नेत्रे

कर्णावाशाः शिरो द्यौ-

मुखमपि दहनो यस्य वास्तेयमग्निः ।

अन्तःस्थं यस्य विश्वं

सुरनरखगगोभोगिगन्धर्वदैत्यै-

श्विवं रंरम्यते तं

त्रिभुवनवपुषं विष्णुमीशं नमामि ॥

इति श्री तोटकाचार्यविरचितं

श्रुतिस्मारममुद्धरणं

समाप्तम् ॥

गुरुभक्तिवद्भगवद्भक्तिरत्वात्मज्ञानस्वाप्तस्वरूपमाधनमिति
 दर्शयितुं विराट्पुं नारायणं नमस्करोति— भूः पादा-
 धिति । विष्णुं नमामीति योजना । विष्णुं स्वार्पणशीलं
 त्रिभुवनवपुषं त्रिभुवनमेव वपुर्वाप्य तम् । कीदृशविनिर्दिष्ट-
 स्वाकाङ्क्षायां विनिर्दिष्ट— भूः पादाधिरादिना । 'पद्भ्यां
 भूमिः' इति ध्रुतेर्वन्त्य विष्णोः पदौ भूः, पदयोर्द्वं नमो-
 काशम्, यस्याधः प्राणोऽग्निर्लो वायुः, पाव नेत्रे चन्द्र-
 मूर्धौ, यस्य वक्षो रितः, यस्य शिरो ग्रीः, यस्य मुखमपि
 रश्मोऽग्निः, यस्य वामेवमधिया निभस्तानं समुद्रः, यस्या-

गुरुप्रसादात्परिममापितग्रन्थः सन्गुरुभक्तिरेव ज्ञानान्त-
 रङ्गसाधनमिति दर्शयितुं ग्रन्थान्ते गुरुत्रमस्करोति लोक-
 शिक्षार्थम्— येषां धीसूर्यदीप्त्येति । मे मम जन्ममरण-
 संतानदोलाधिरूढेः दोलाधिरूढवदितस्ततः संचारशीलस्य
 स्वान्तस्य मनसो हेतुर्ध्वान्तमज्ञानं येषां गुरुणां धीसूर्य-
 दीप्त्या धीरूपसूर्यप्रकाशेन प्रतिहतमभिमूयैकान्ततोऽत्यन्तं
 नशमगमन् । किं च, श्रुतिग्रन्थनिर्यभूषिताः शिष्यसंघाः
 शिष्यसमूहाः शमदमादिस्त्रायनसंपन्ना येषां गुरुणां पादौ
 प्रपन्नाः सन्तः सद्यो मुक्ताः स्थिताः, तान्यतिवरमहिताभ्य-
 स्तीनां मध्ये वराः पूज्यत्वेन श्रेष्ठास्तेषामपि पूज्यानेवं विशि-
 ष्टान्गुरुभगवत्पादास्त्वान्यावदायुर्नमामि यावज्जीवं तमा-
 मीत्यर्थः ॥ १७८ ॥

भूः पादौ यस्य खं चो-

दरमसुरनिलश्चन्द्रसूर्यौ च नेत्रे

कर्णावाशाः शिरो द्यौ-

मुखमपि दहनो यस्य वास्तेयमब्धिः ।

अन्तःस्थं यस्य विश्वं

सुरनरखगगोभोगिगन्धर्वदैत्यै-

श्विवं रंरम्यते तं

त्रिभुवनवपुषं विष्णुमीशं नमामि ॥

इति श्री तोटकाचार्यविरचितं

श्रुतिसारममुद्धरणं

समाप्तम् ॥

गुरुभक्तिवद्भूगवद्भक्तिरप्यात्मज्ञानस्यान्तरङ्गसाधनमिति दर्शयितुं विराड्भूषं नारायणं नमस्करोति— भूः पादा-
विति । विष्णुं नमामीति योजना । विष्णुं व्यापेनशीलं
त्रिभुवनवपुषं त्रिभुवनमेव वपुर्मेव सप्त । कीदृग्विशिष्टमि-
त्याकाङ्क्षायां विशिनष्टि— भूः पादावित्यादिना । ‘पद्भ्या-
भूमिः’ इति श्रुतेर्यस्य विष्णोः पादौ भूः, यस्योदरं स्वमा-
काशम्, यस्याधः प्राणोऽनिलो वायुः, यस्य नेत्रे चन्द्र-
सूर्यौ, यस्य कर्णौ दिशः, यस्य शिरो रौः, यस्य मुखमपि
दहनोऽग्निः, यस्य बाह्वेयमग्निः शिभस्थानं ममुद्रः, यस्या-

न्तःस्थं विश्वं सुरनरस्वर्गलोभोगिगन्धर्वदैत्यैभिर्नानाविधं
 रंरम्यते अतिशयेन रमते, तमेतादृशं त्रिभुवनवेषुपमीशं
 नियन्तारम् 'महम्मशीर्षा' इत्यादिभूतिभिर्द्वं विष्णुं शुमुधुरहं
 नमामात्यर्थः ॥ १७९ ॥

इति भीमूपायस्ययोगोन्द्रशिष्येण मधिरानन्दयोगिना रचिता
 तत्त्वदीपिका लोटकश्लोकदीपिका
 समप्ता ॥

